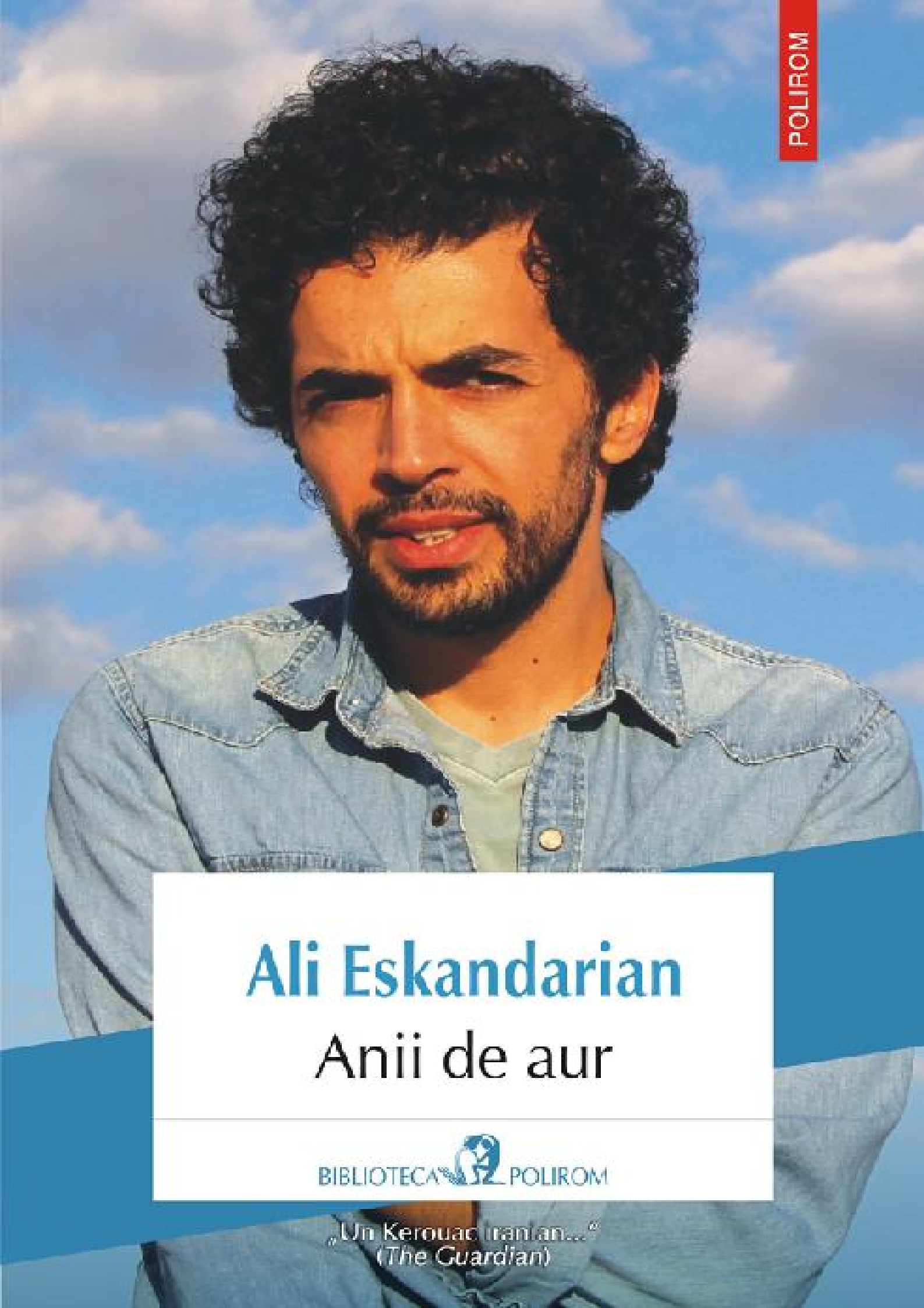

POLIROM

Ali Eskandarian

Anii de aur

BIBLIOTECA POLIROM

„Un Kerouac iranian..."
(*The Guardian*)

Ali Eskandarian

Anii de aur

Traducere din limba engleză de Dan Sociu

POLIROM
2015

Ali Eskandarian, *Golden Years*
Copyright © Estate of Ali Eskandarian, 2016
All rights reserved
© 2015 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-5850-3
ISBN PDF: 978-973-46-5851-0
ISBN print: 978-973-46-5566-3

Coperta: Carmen Parii
Foto copertă: www.alieskandarian.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

ALI ESKANDARIAN (1978-2013), talentat muzician de origine iraniană şi romancier, s-a născut în Pensacola, Florida. Revenit în Iran, a copilărit în Teheran, însă după Revoluţia Iraniană familia sa a primit azil politic în Germania, iar ulterior s-a stabilit în Statele Unite, în Dallas. Din 2003, Ali Eskandarian a trăit în New York, unde şi-a clădit o carieră de muzician. A cîntat împreună cu o formaţie de tineri iranieni emigraţi, The Yellow Dogs, şi a făcut mai multe turnee prin Statele Unite şi Europa. În 2013, Eskandarian a fost împuşcat mortal în New York, împreună cu alţi doi membri ai formaţiei.

Nota editorului britanic

Editarea este un act de comuniune. În general, deşi nu exclusiv, aceasta ia forma unei conversaţii – pe pagină, la birou sau într-un bar – între autor şi editor. Creatorul peisajului ficţional îl întîlneşte pe cel însărcinat cu îmbunătăţirea şi finisarea cărţii. Există şi neînţelegeri. Există compromisuri. Editorul trebuie să fie pregătit să facă o concesie atunci cînd survin momente de intransigenţă editorială. Un autor trebuie să rămînă ferm în faţa unor sugestii ce ar putea compromite integritatea personajelor sale sau chiar busola morală a romanului la care lucrează.

Munca pe care a implicat-o poziţia de editor al lui Ali nu m-a pus niciodată într-o asemenea situaţie. Nu a existat nici o sticlă de vin roşu, din care să fi băut cot la cot, nu au existat picături vărsate pe primele variante ale manuscrisului. Nu am apucat să sărbătorim niciodată acea senzaţie de satisfacţie de la sfîrşitul colaborării noastre. Şi, bineînţeles, el nu va mai apuca să vadă cum i-am reformat, îngustat şi tăiat proza lui brută, vizionară. Ceea ce ne-a lăsat Ali în urma morţii sale tragice din noiembrie 2013, cînd avea doar treizeci şi cinci de ani, nu a fost decît prima variantă a unei cărţi despre viaţă, iubire, sex şi ambiţia unei tinereţi eterne. Aşa că *Anii de aur* a luat, în pagină şi în mintea mea, forma unui act de comuniune cu un om plecat de pe lumea asta şi pe care nu aveam să-l cunosc decît prin intermediul esenţei cărţii sale şi prin muzica lui, dar şi datorită urmei lăsate asupra celor din jurul său, care-i iubiseră spiritul avangardist.

Aşa că romanul pe care îl ţineţi în mînă reprezintă un act de iubire, în numele şi în tradiţia relaţiilor editoriale aflate la cele mai îndepărtate frontiere ale literaturii. Sper că Ali ar fi aprobat „îmbunătăţirile“ – cum, fără modestie, trebuie să le numesc – aduse structurii acestei cărţi, structură ce în varianta lui Ali era mult mai liberă decît cea actuală. Textul în sine l-am lăsat în mare măsură aşa cum l-a scris Ali. Propoziţiile sînt ADN-ul unui roman şi abia cînd am citit prima variantă a *Anilor de aur* mi-a fost clară înzestrarea lui Ali pentru formă. Dragostea lui pentru limbaj şi pentru ritmurile acestuia, precum şi capacitatea lui de a surprinde haosul muzical al vieţii, reprezintă integritatea esenţială aflată chiar în inima acestei cărţi. Intervenţiile mele editoriale au fost dezbătute într-o cameră cu ecou, dar în fiecare clipă am încercat să-mi imaginez cum ar fi sunat conversaţia noastră şi cum mi-ar fi răspuns el dacă ar fi trăit şi ar fi luat parte la acest proces al redactării.

Lee Brackstone, editor Faber and Faber
(traducere de Bogdan-Alexandru Stănescu)

Avionul aterizase seara, pe la şase, şi le-a luat cîteva ore să ajungă la noi, dar pînă au ajuns, începuseră deja să semene a oameni liberi.

— Ce ziceţi de o bere, domnilor? i-am întrebat în *farsi* după ce i-am ajutat cu bagajele.

S-au aşezat în jurul mesei din bucătărie şi eu le-am adus sticlele reci din frigider.

— Primele voastre beri în America! am strigat.

Am băut cîteva, apoi am fumat un joint şi s-au relaxat îndeajuns ca să înceapă să vorbească. Îmi amintesc şocul, ca după explozie, pe care l-am trăit eu cînd am ajuns în State. A fost demult, dar parcă ar fi fost ieri. Noii noştri prieteni erau acum aici şi nici vorbă să se mai întoarcă în Iran. Băieţii ăştia îşi riscaseră vieţile pentru arta lor venind aici – şi nu erau mulţi ca ei.

— Aţi venit unde trebuie, i-a asigurat Koli. Şi-acum hai să ne distrăm.

I-am scos la o plimbare prin Brooklyn, la noi în cartier, şi le-am ascultat povestea venirii încoace. Seara era caldă şi bătea un vînt slab. Străzile erau pline de lume. Din ce ziceau, se pare că nu le fusese prea uşor. Îi băgaseră la puşcărie, dar le-au dat drumul la timp ca să plece din ţară.

— Asta e bine... puşcăria e bună. Primeşti mai uşor azil, le-am spus în timp ce intram într-un bar.

Brooklyn

Uneori răspunsurile îţi vin cînd stai pe buza vreunui mare canion, alteori catalizatorul poate fi mirosul de parfum ieftin al taximetristului în timp ce bate cîmpii despre Mahomed şi profeţiile lui, dar nu vrea să vorbească niciodată despre cele patruzeci de neveste ale profetului şi nu spune de ce ar trebui să credem că Dumnezeu a venit la el în peşteră printr-un intermediar, i-a înmînat Vechiul Testament şi cartea sfîntă şi i-a spus: „Uite, băiete, acum e rîndul tău, du-te şi pune laba pe ei!“.

Allison s-a născut într-un vulcan de pe Easter Island, era sîmbătă şi toată lumea era afară şi se uita la Statuia Libertăţii. E Berbec, ca iubita mea mamă. E duminică şi Allison ne găteşte micul nostru dejun preferat: soté de broccoli cu usturoi, ceapă şi ciuperci. Plus crupe cu unt şi *jalapeños* proaspeţi, cîrnaţi vegetarieni şi pîine integrală franţuzească.

Noul nostru apartament miroase a acasă. Soarele străluceşte printre jaluzelele de lemn şi aerul condiţionat ne răcoreşte. La radio e Duke Ellington. Mă simt un om întreg. E a doua mea zi de abstinenţă şi de data asta chiar o să mă las de băut.

— Te iubesc, dragule, îmi spune ea zîmbind şi ochii albaştri îi strălucesc, plini de viaţă.

Pămîntul se zdruncină şi se zgîlţîie cînd trenul urban îşi croieşte drum încolo şi-ncoace pe 4th Avenue. Mă apropii tiptil de cuptor, o prind de mijloc pe la spate, o trag spre mine şi o sărut pe gît. Geme încîntată şi mi se topeşte în braţe o clipă, fără să uite să facă focul mai mic la broccoli. Îmi cobor palmele şi o ciupesc de fund. Mestecă în crupe. Pantalonii ei scurţi foarte scurţi îi dezvăluie picioarele lungi, fine. Aş vrea s-o întind pe masa din bucătărie şi s-o cercetez din cap pînă-n picioare, dar în mine foamea e mai puternică. Azi sîntem fericiţi, sîntem aşa de două săptămîni. Înainte am avut două săptămîni mizerabile, fără sex, fără nici un fel de dragoste. După muncă mă îmbătam în fiecare seară şi pînă ajungea ea acasă de la restaurant, noaptea tîrziu, eu eram pulbere. Nimic nu-i ca atunci cînd merge faza cu dragostea.

Cînd ne-am cunoscut, amîndoi pîndeam în noapte, înotam în apele reci ale vieţii de om singur în New York City. M-am îndrăgostit de ea din clipa în care a intrat pe uşă

împreună cu colegul meu de apartament şi o gaşcă mare de alţi inşi. Chestia s-a transformat repede într-o petrecere. Trebuia să o am, dar trebuia să fiu şi prudent. Nu poţi să-i iei gagica prietenului tău fără un pic de tact şi abilitate. Eram amîndoi pe cocaină la mai puţin de o oră de cînd ne văzuserăm şi plănuiam să ne şi îmbătăm. Ea punea mereu exact melodiile potrivite, de cum s-a aşezat, ne-a întrebat dacă poate să se ocupe ea de muzică.

— Ştii cine-s ăştia? m-a întrebat şireată.

— Sigur, 13th Floor Elevators. O alegere excelentă, i-am răspuns.

— Ce vrei să asculţi?

— Ce zici tu.

Am poştit o ţigară, ne-am pasat-o unul altuia ca şi cum ne-am fi ştiut de ani de zile. Am rămas treji încă mult timp după răsărit. Pe urmă ea a plecat cu prietenul meu şi am mai avut de aşteptat ceva pînă am văzut-o iar.

Vizitatorii mei erau impresionaţi de mansarda unde locuiam pe atunci, nu că aş fi stat singur acolo sau că ar fi un lucru rar ca oamenii să locuiască în mansarde din Brooklyn, dar asta avea ceva special. În primul rînd era într-o zonă foarte rîvnită din Williamsburg. Am încercat să mă feresc de Williamsburg, dar după o scurtă perioadă de exil în Texas, mi-am dat seama că singura soluţie valabilă era să locuiesc aici împreună cu alţi şase oameni şi mulţi alţii care veneau şi plecau la tot felul de ore. Mansarda era plasată în singura clădire veche care supravieţuise în cartier. Sfida, ca un munte în faţa potopului, toată arhitectura nouă, strălucitoare şi moartă din jur.

Aveam patru rînduri de scări de urcat. După al patrulea îţi apărea în faţă o uşă grea de fier, care dădea într-un coridor lung, cu şase apartamente aflate unul în faţa celuilalt, unele mai mari, altele mai mici, dar toate destul de încăpătoare cît să le poată locui mai mult de patru oameni. Al nostru era cel mai mare. Priveliştea era oricum spectaculoasă, dar prin fereastra băii puteai să ajungi pe un acoperiş cît un teren de fotbal, cu o perspectivă panoramică aproape completă asupra oraşului, fără nimic care s-o obstrucţioneze, în afară de un turn de apă de cincisprezece metri şi un coş de fum de douăzeci şi cinci, amîndouă vizibile din Manhattan, în caz că ar fi vrut cineva să le găsească. Instalaţiile erau rablagite, iar

apa caldă, niciodată caldă. Cînd făceam cafeaua, cîte un şoarece sărea de la un ochi la altul al aragazului. Cînd puneam prăjitorul de pîine în priză, se putea întîmpla ca toată clădirea să rămînă fără curent – şi se întîmpla des. Cînd vecinii de sus mergeau prin casă, cădea praful pe noi din tavan ca o ninsoare. De fapt nu era posibil să păstrezi locul curat. Din clipa în care am intrat, am ştiut că trebuie să trăiesc acolo o vreme şi să-mi pun viaţa în ordine. Era o ascunzătoare excelentă şi eu eram un fugar în căutarea unui nou început. Nu le lăsasem cunoscuţilor din trecut nici o adresă, nici un număr de telefon, nu mai aveam nici un contact cu ei şi abia dacă îi ştiam pe colegii mei de apartament, proaspăt veniţi din Iran, nişte muzicieni rock care reuşiseră să plece. Şi ei mă ştiau, mă văzuseră pe postul TV Vocea Americii, care era interzis în Teheran şi pe care îl prindeau prin satelit. Toţi tipii ăştia erau mai tineri decît mine, dar asta nu era o problemă, fiindcă nu mă simţeam bătrîn. Mă simţeam mai viu ca niciodată şi în anul următor aveam să petrecem împreună nenumărate momente nebuneşti. Îmi dăduseră o canapea pe care să dorm. Era în toiul verii şi era caniculă. Aveam trei tricouri, două perechi de blugi, trei perechi de ciorapi şi bocancii mei credincioşi din piele neagră. N-aveam aproape nici un ban şi nici oferte de slujbe. Eram fericit. Puştii mei din apartament mă tratau bine şi, în timp, aveam să mă revanşez. Primul nostru proiect a fost să mergem împreună într-un turneu de două luni prin ţară, iar ei să-mi cînte în deschidere. Urma să primesc treisprezece dolari pe zi, din care să trăiesc – o diurnă infimă, oricum ai lua-o.

Cu un an în urmă, în timpul exilului meu autoimpus din New York, trecusem printr-un soi de transformare. Nu mai eram nici pur, nici senin, viaţa mă silise să caut s-o scot cumva la capăt. Cariera mea muzicală şi o poveste de iubire destul de îndelungată se făcuseră deodată praf şi m-am trezit înapoi în Dallas, unde locuiam cu părinţii mei şi eram chelner într-un restaurant care servea micul dejun.

Cu doar cîteva luni înainte să se ducă totul dracului, trăiam încă într-un vis frumos. Sfîrşitul a început într-un mic turneu prin Anglia, unde cîntam în deschidere la spectacolul unui cîntăreţ bătrîn şi legendar, duceam ultimele tratative cu o casă de înregistrări pentru un nou album şi eram membru al unei supertrupe. Dar peste tot în jur se simţea duhoarea morţii. Visul era unul lucid, deci o iluzie şi mai dureroasă. Multe minciuni ar mai fi trebuit înghiţite pentru ca povestea aia încîlcită să continue. Toată treaba era putredă pînă la măduvă. N-aveam stofă să urc pe scara succesului.

Poate că era ceva legat de droguri şi de viziuni. În urmă cu mai mulţi ani am stat pe malul unui fluviu în timpul unei halucinaţii psihedelice. Plutea maiestuos, ca Tigrul sau Nilul, şi se numea Fluviul Creaţiei Artistice. Mi-am dat seama că poţi să stai pur şi simplu lîngă fluviu, să-ţi înmoi piciorul în el, să înoţi, să i te rogi, să aduci oameni pe malul lui, dar nu şi să-l iei în posesie, să-i devii stăpîn, să-l îndiguieşti sau să-l poluezi. Trebuie să-l protejezi cu orice preţ. Să rămînă, asemenea Gangelui, un loc sacru, pentru că toate rîurile au un rol profund în ciclul etern al vieţii. Sînt marii conectori. Te poartă. Sînt un simbol al labilităţii universului, al curgerii perpetue, al libertăţii ultime.

Cît am stat în mansardă, mi-am ţinut o vreme filosofia doar pentru mine şi am înotat încotro mă ducea curentul. Am făcut turneul, n-a fost uşor, dar m-am bucurat să revăd ţara. În New York nu mai aveam diurnă şi în primele trei zile de după întoarcere nu prea am mai mîncat. Dar era ultima oară cînd aveam să mai trăiesc aşa? Probabil că nu. Echilibrul e ceva greu de menţinut.

Manhattan

„O să încerc să vorbesc foarte calm şi rar, ca să înţelegi tot ce spun“, îmi zic şi ridic privirea spre Mana. Stă în colţul opus al mesei şi mă priveşte drept în ochi. Supa *minestrone* e fierbinte şi aburii îi învăluie chipul. Stă cu spatele la fereastră. Încerc să-i vorbesc, dar înainte să spun ceva, un Harley Davidson cu rezervorul portocaliu huruie pe marginea trotuarului şi îmi zdruncină creierii, îmi amestecă gîndurile. Îl văd pe motociclist cum opreşte motorul şi coboară.

— Deci? întreabă Mana. Ce ziceai...?

— A, nimic. Da, au fost cîteva. Şi ce dacă? Nimic special, nimic care să merite pomenit.

Mana mă sunase azi-dimineaţă din senin, să vadă dacă n-am putea lua prînzul împreună. I-am spus că sînt lefter şi că arăt ca un somnambul. Mi-a zis să fac un duş şi să nu-mi fac griji în privinţa banilor. M-am bucurat, aveam nevoie să văd un chip familiar.

Cînd am ajuns în Union Square, mă aştepta pe o treaptă, la cupola albastră de la intrarea în metrou, şi ochii ei mari, cafenii, străluceau de încîntare. Ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat de cîteva ori. Întotdeauna ne-am întîlnit aici, încă de la început. Am luat-o spre sud prin frig şi eu i-am fumat din Cameluri pînă am găsit un loc plăcut unde să mîncăm.

— Dă-i drumul, mi-a zis.

Încep să vorbesc, cu spaghetele aburinde în faţă, iar mirosul de capere şi măsline verzi mă face să-mi amintesc de vremurile cînd tata era coproprietarul unui restaurant italian din Dallas, Sweet Basil Ristorante, la colţul din sud-est dintre Trinity Mills Lane şi Midway Road.

— Să luăm ceva de băut? mă reped eu.

— Credeam că vrei să aştepţi, îmi spune ea cu o voce dulce, maternă.

— Am nevoie de ceva ca să-mi liniştesc bătăile inimii, îi spun şi încerc să-i fac un semn chelnerului.

— Da, deci aşa. Ce spuneai despre femeile alea? mă întreabă Mana.

Încerc să-i explic cît pot de bine polaritatea universală şi cît de puţin pregătit eram să înaintez pe pista de carne, pe coridorul monstruos dintre East River şi autostrada Brooklyn-Queens, ăla plin de bărbăţoi moderni, siguri pe ei,

şi de nimfe cu suflete semi-sintetice, de pizde, pule, guri gata să sugă, inimi de tinichea, toţi scuipînd otrăvuri neuroparalizante pe guri, mii de pule şi pizde ce înaintează şi se retrag pe ritmurile prezentului şi ale trecutului, cu seve sexuale peste tot, cu jeg, gunoaie, şobolani, vomă şi pişat, toţi vîscoşi şi lipsiţi de mister.

Mă ascultă în timp ce-şi mănîncă supa şi-mi dau seama că acum, la un an şi jumătate după ce ne-am despărţit, se simte mult mai bine. Nu mai bine în sensul bun, dar e destul de insensibilă ca să nu-i pese că vorbesc despre alte femei. Cînd îi vine rîndul, îmi povesteşte despre încercarea ei ratată de a trăi cu un tip OK. Un tip normal, zice ea. Un italo-irlandez, un fost coleg de la Brooklyn Tech, dezertor din armată, apoi şomer, care locuia cu părinţii în Upper West Side şi era un băutor serios şi un fumător înrăit... Pînă aici, toate bune.

Se întîlniseră din nou la o înmormîntare, ieşiseră împreună, ea adormise în patul lui într-o noapte şi la şapte dimineaţa, cînd s-a trezit, l-a găsit în living cu doi prieteni, prizînd cocaină. Şi la început tipul îi jurase că n-are treabă cu drogurile.

— Măcar tu eşti muzician, dar el e doar un şofer de cisternă de benzină fără slujbă. La el în pat e o femeie goală şi el trage cocaină cu doi tipi?

Poate că la vremea aia nu i se scula, m-am gîndit eu.

După alte cîteva poveşti, e şi ea dispusă să bea ceva şi comandă un Bloody Mary. Eu cer o bere. După cîteva sorbituri, inima mi se linişteşte. Ridic mîna în faţa ei, ca să văd dacă mi-a încetat tremuratul, şi da, a încetat.

După o vreme ne terminăm băuturile şi mîncarea, ea plăteşte şi ieşim în gerul aspru. Mor de frig. Încă puţin şi jur că intru în şoc hipotermic.

— Metroul e aproape, hai! mă îndeamnă ea.

Grăbim pasul, coborîm în fugă treptele, sărim în vagon, ne aşezăm undeva şi ne lipim unul de altul. Ne ducem la ea, la vechiul loc, acolo unde s-a dus totul dracului. Unde am încercat cu disperare să ne agăţăm de rămăşiţele iubirii noastre, dar ea s-a stins în cele din urmă în orele negre ale unei dimineţi reci de octombrie.

Cobor cu Mana pe 86th Street, luăm metroul spre York Avenue, ieşim şi mergem spre sud. Ea intră într-un magazin ca să ia un set de şase beri şi eu o aştept afară, fumînd. N-am mai fost demult în Upper East Side, dar întoarcerea nu mă afectează. Locul ăsta, locul în care a crescut şi unde m-am îndrăgostit de ea prima oară, cînd avea douăzeci şi unu de ani, absolvise colegiul şi încă mai locuia cu părinţii, vibrantă

şi confuză, bolnavă de dragoste şi dornică de şi mai multă iubire în viaţa ei. Unde am privit-o în ochi şi i-am mărturisit ce simt şi ce intenţionez. Unde i-am spus familiei ei despre noi, am mîncat nenumărate cine şi prînzuri, m-am jucat cu nepoţica şi nepoţelul ei. Unde mama şi sora ei ţineau o creşă în apartamentul alăturat. Sora şi cumnatul ei au stat acolo pînă şi-au luat o locuinţă în apropiere. Locul unde ne-am mutat într-un moment de panică, renunţînd la apartamentul nostru din Park Slope Brooklyn, din care se vedeau statuile, obeliscurile şi mausoleele cimitirului Greenwood, pentru că aici era mai ieftin şi eu nu cîştigam destui bani.

În locul ăsta fermecător, cu magnifica lui curte din spate, s-a făcut praf dragostea noastră. Ultimele zile au fost înţesate de ciocniri furtunoase şi în cele din urmă, ca şi cum aşa ar fi fost sortit, vînturi turbulente au făcut praf toată şandramaua, praful s-a ridicat pînă la stele şi cioburile au fost proiectate pînă hăt departe în viitorurile noastre colective.

Cheia se răsuceşte, uşa se deschide, *madame* şi *monsieur* intră. Locul e întunecat şi miroase a trecut, un trecut profund, un trecut îngheţat în timp, impregnat în atomi şi celule, un trecut de neocolit, plin de dramă, magie, tristeţe, pierdere, fericire, sex, tînjiri însingurate, unghii de la picioare, loţiuni, clăbuci uscaţi de săpun, lentile de contact, ţigări, rîsete, jocuri copilăroase, masturbare, semipreparate, televiziune, şoareci morţi şi împuţiţi, durere, durere şi iubire, iubire nemuritoare şi veşnică. Îi ia ceva timp să-şi scoată cizmele, apoi se duce pînă la întrerupător şi luminează vechiul cîmp de luptă.

Mă plimb prin camere. Nu s-au schimbat mult. Ea se duce la baie. Mă apropii de rafturi şi studiez cărţile vechi – fiecare din ele conectată la un timp şi un loc. Fiecare titlu e un reper al unei amintiri străvechi, noi doi în pat, citind, sau eu citind în metrou, în drum spre ea, sau eu punînd jos cartea după ce-i aud paşii şi ducîndu-mă să o întîmpin la uşă, să o sărut cu pasiune, să-i scot cizmele, să-i masez picioarele şi să o strîng în braţe. Apoi ea mă întreabă dacă vreau o bere.

Ne ducem cu berile în dormitor. Ea stă pe podea, iar eu îi studiez picturile şi desenele împrăştiate pe o masă. După despărţire s-a apucat de artă şi picturile nu sînt rele, dar le dăruieşte aiurea, fără să le semneze pe faţă sau pe dos. Ating

părţi din mobilă ca şi cum le-aş saluta. Salut, sertarule, salut, dulapule, salut, masă, salut, scaunule.

Mă aşez pe jos, lîngă ea, şi îmi plimb degetul pe un motiv *boteh* al vechiului covor persan. Senzaţia e plăcută, dar podeaua nu e locul meu preferat, am un fund numai oase. Nu trece mult şi începem să vorbim despre „noi“, despre trecut, despre renunţare, despre cum ne-am risipit cei mai buni ani, de ce, unde, cînd?

Ne cam iritäm, dar nu exagerat. Încă îi mai port pică pentru că nu mă adora, pentru că nu mă făcea să mă simt destul de bărbat, nu se agăţa şi nu se înfigea în mine după un futai măreţ, genul de futai care pe alte femei le face să se înmoaie, dar ei abia dacă îi smulgea un zîmbet. Mana spune că acum ştie, că a înţeles cît de bine era.

— Nu recunosc nimic, îi zic, dar după un timp un bărbat trebuie să-şi dovedească sieşi anumite lucruri, aşa că am...

Ştie. Ştie tot.

Orele se rostogolesc şi noi bem şi ascultăm Miles Davis, mai întîi *Sketches of Spain*, pe urmă *Kind of Blue*, apoi *ESP*. După o vreme ne piere vlaga şi hotărîm să comandăm mîncare vietnameză. Mă pune să mă întind pe pat şi se întinde şi ea lîngă mine. În secunda următoare ne ţinem strîns în braţe. Încă ne potrivim. E incredibil cît de bine ne potrivim. Îi înlătur de pe faţă o şuviţă din părul ei lung, negru, îi mîngîi obrajii cu dosul palmei, apoi o prind de ceafă şi o trag spre mine. Îşi întinde gîtul şi mă sărută pe buze. Îi mîngîi spinarea, apoi cobor încet spre picioare.

— Doamne, eşti aşa de mică! îi spun.

— Tu eşti aşa de mic. Unde eşti? Eşti atît de slab! Numai piele şi oase, spune ea şi îmi ciocăneşte şoldul.

Mă sărută iar, de data asta mai pasional.

— Haide... În curînd o să vină mîncarea, îi zic.

— Abia ce am făcut comanda.

— Chinezii ăştia sînt rapizi. De-aia o să cucerească lumea, iubire, glumesc eu cu o voce de bătrîn.

— Sînt vietnamezi.

— Charlie ăştia-s şi mai rapizi. Cînd eram în junglă...

— Hai, sărută-mă...

— În Vietnam... acolo comandam toată ziua mîncare vietnameză.

— Sărută-mă.

— Nu pot să mi-o scot din minte... Blestematul de Vietcong.

Se aude soneria.

— Vezi? îi zic.

— Doamne, cum o fac atît de repede?

— O să fie stăpînii lumii, ascultă ce-ţi zic.

Se duce să plătească şi rămîne o vreme în bucătărie, ca să pună mîncarea pe o tavă şi să mai aducă nişte beri.

Am început să mă gîndesc iar la marea mea idee: să las totul în urmă şi să plec în sud, cît mai în sud, să trec ecuatorul. Proiectul ăsta îmi tot bîntuia prin creier şi prin endoschelet de o bună bucată de timp. Nu mai puteam scăpa de el. Nu trebuia decît să strîng bani şi să o întind de-aici, să iau un vapor spre Buenos Aires sau undeva asemănător, să aud şuieratul sirenei şi să mă pornesc o vreme pe mare. Să rup cordonul şi să mă curăţ de trecut, să mă purific, să mă absolv, să mă abandonez, să mă distrug şi să mă reconstruiesc. Să răscolesc planeta în expediţia mea de căutare.

Mana s-a întors cu o tavă şi mi-am expediat gîndurile înapoi în sertarul lor la fel de repede pe cît le scosesem de-acolo. N-avea nici un rost să mă învîrt în cerc. Erau destule capete desfăcute de legat.

— Am putea să mîncăm în faţa televizorului? am întrebat. N-am mai văzut demult unul.

— Sigur, dacă vrei tu, mi-a răspuns Mana.

Ne-am pus pe podea şi am mîncat cu televizorul deschis. După ce am terminat, ea a dus resturile la bucătărie, apoi am mai stat puţin la televizor şi ne-am băgat în pat. Doar ne-am ţinut în braţe, atîta tot, şi mi-a plăcut.

Egiptul predinastic, scrierea cuneiformă, ţăranii ahemenizi, Josephine dansînd pe o platformă în faţa unei mari mulţimi, ca Esmeralda. Mă vede printre oameni. Privirile ni se încrucişează. Se opreşte din dans, pare înspăimîntată. Începe să urle, dar vocea nu i se aude. Întinde braţele spre mine, cu palmele în sus, deschise. Ţine în braţe un bebeluş încă legat de ea prin cordonul ombilical şi amîndoi sînt leoarcă de sînge. Bebeluşul nu respiră. E mort.

Îmi sună celularul şi îl opresc. Mana doarme. După ce mă spăl pe faţă, mi-o studiez în oglindă şi mă admir. „Nu-i rău, nu-i rău“, spun cu voce tare, imitîndu-l pe Dustin Hoffman în rolul lui Ratzo Rizzo din *Midnight Cowboy*. „Copil frumos... Eşti frumos. Încearcă să te iubeşti. Vrei să faci asta pentru mine? Ar fi trebuit să rămîi în Los Angeles şi să îţi urmezi ambiţiile. Puteai să ajungi o vedetă, o vedetă, ascultă la mine... Nee, mă fut pe L.A.“

N-o mai trezesc pe Mana ca să-i spun la revedere, dar rămîn încă un minut şi îi privesc trupul adormit. Indiferent ce vise o învăluie, o să fie uitate. În şase ani, cît am fost împreună, nu şi-a amintit niciodată vreun vis. Se duce, se lasă dusă de finalitatea aceea îndepărtată, dispare de tot din sfera conştiinţei, pleacă din această lume, ca şi din cealaltă. Bravo ei, îmi zic. Pentru mine visele sînt o parte din amintirile mele şi mă însoţesc în viaţa mea trează. Sîntem căsătoriţi, uniţi, aliaţi – eu şi visele mele. Vise colorate, în general scurte episoade sordide, uneori melodioase, dar deseori discordante, pline de modulaţii tonale şi viziuni demonice, duşmănoase şi încărcate de vinovăţie.

Ies pe uşă şi încerc să fac faţă gerului năprasnic. Ce iarnă am avut. A bătut toate recordurile la ninsoare. Grăbesc paşii, rememorîndu-mi visul de mai devreme. Mă întreb ce-o mai face Josephine. Probabil că se gîndeşte la mine. E a treia oară în săptămîna asta cînd m-a vizitat în vis. E aici, în New York? Mă întreb dacă s-o fi măritat cu arabul ăla bogat din Emirate. I-o fi dat apartamentul de pe bulevardul Montaigne din Paris sau a luat-o cu el înapoi în Dubai?

Încerc s-o uit pe Josephine şi să mă concentrez pe nevoile mele gastrice. Cafea, dar nu din cea scumpă, care-mi place atît de mult. Nu, mă mulţumesc şi cu o ieftineală. De ce n-oi fi rugat-o eu pe Mana să-mi împrumute nişte bani? Iar sînt lefter. Cum o să trec şi de luna asta? Dar să încep cu începutul: mai întîi cafea, apoi mă duc acasă şi poate mă droghez, pe urmă îl sun pe Carter şi îl implor să-mi dea înapoi vechea mea slujbă. Mă întorc la tura de noapte, ca să putrezesc iarăşi în biroul ăla elegant.

Prima gură de cafea mi-a adus zîmbetul pe chip, după care cîteva femei s-au uitat la mine în staţia de metrou şi asta m-a încurajat. Ce dracu'? mă gîndesc. Care-i problema? Nici una. Eşti flămînd? Ai vreo boală incurabilă? E doar o chestie de cenţi şi dolari. Probleme? Ce probleme? Faci un pas, pe urmă încă unul, Ali, un pas, doi, trei. Unu, doi, trei, patru, un-doi, trei-patru. Acum ţi-ar trebui un duş fierbinte şi un joint dolofan. Cîteva ore de cîntat şi ziua o să se termine cît ai clipi.

Brooklyn

În timp ce merg pe jos spre Williamsburg Bridge, primesc un telefon de la Michael. L-am cunoscut acum două săptămîni la o petrecere jalnică de corporatişti încuiaţi. Era una din petrecerile alea la care mă duc pentru că vreun prieten vechi mă imploră să mai stau cu el, iar eu ştiu că o să fie multă băutură gratis. La asta m-a invitat Lexi. O ştiu din Dallas, de pe vremea cînd mergeam împreună la cinema, e o fată bună, cu gropiţe drăguţe în obraji şi coapse frumoase, una care s-a copt mai lent. Şi ce conversaţii plictisitoare răsunau între pereţii ăia!

Michael a intrat în vorbă cu mine şi mi-a zis că e pictor, tocmai se întorsese de la o expoziţie personală din Berlin. Un băiat de bani gata, din cîte am înţeles eu. Verile şi le petrecea în sudul Franţei, iernile, în Alpii elveţieni. Îi plăcuse de mine – poate pentru atitudinea mea ţepoasă. Cîteodată stilul meu de beţie morocănoasă îi amuză pe unii, în special pe baştanii care sînt mereu pupaţi în cur. Oricum, mi-a zis că a auzit de mine de la Lexi, că a aflat că sînt un cîntăreţ incredibil şi altele de-astea. Cred că e bisexual, chestie cu care sînt OK. E bogat şi eu am nevoie de mîncare. Ce noroc!

Îi spun portarului la cine merg şi iau liftul pînă la apartamentul lui Michael. E într-una din clădirile alea noi, uriaşe, de pe malul Hudsonului. Genul ăsta de locuri mă face să borăsc. Uşa se deschide şi sînt întîmpinat de o femeie înaltă, îmbrăcată impecabil, care vorbeşte la telefon.

— Ultimul lucru pe care l-am vrea ar fi încă un dezastru ca ăla. De ce ar face aşa ceva? Ăsta nu-i un motiv... Numai să ai grijă să-i garantezi că va primi de la început suma care trebuie... şi... şi... că PR-ul e la standardele cele mai înalte. Nu sîntem noi responsabili dacă...

O urmez prin apartamentul spaţios, decorat într-un stil grozav de şic, cu o grămadă de artă modernă agăţată pe pereţi. În living Michael fotografiază două tinere mai mult dezbrăcate decît îmbrăcate. E un soi de scenă de început de vară în Grecia sau, poate, copiii Ofirului aducîndu-i aurul lui Solomon, mi-e greu să-mi dau seama. Fetele sînt foarte atrăgătoare, fotomodele, frumuseţi statuare cu mantii de purpură tyriană. Michael se opreşte o clipă din pozat, cît să mă salute.

— Salut, amice, ce mai faci? Ai făcut cunoştinţă cu Barbara? mă întreabă el, arătînd spre femeia care vorbea la telefon.

— Salut, nu, n-am făcut. Bună, Barbara, spun eu, dar Barbara e ocupată cu conversaţia ei.

— Ce zici? Drăguţ, nu? spune Michael şi arată cu capul către fete, ţinînd în continuare aparatul de fotografiat în mîini.

— Da... Bună, le spun eu fetelor, dar ele nu-şi ies din rol.

Nu-s aici să piardă vremea. Par să aibă cariere serioase în *modelling*.

— Bun, păi, fă-te comod, ia-ţi ceva de băut, o bere, ce vrei tu, ştiu că-ţi place să bei, aşa că ia ce vrei, fă ce vrei. Noi terminăm imediat aici şi pe urmă putem să mîncăm.

— OK, mersi, aşa o să fac.

Mă duc la bucătărie, deschid frigiderul, care-i plin cu tot ce-i mai bun pe lume, şi-mi aleg o bere cehească de calitate.

Peste puţină vreme stăm în jurul unei mese cu mîncare şi băutură. Michael ne povesteşte cum l-a întîlnit pe Warhol. Nu-mi pasă dacă minte sau nu. Mi se rupe de tot ce zice.

— Nu, nu-l ştiam, eram un puşti. Asta a fost un pic înainte să moară, nici măcar nu prea am povestit faza… Bănuiesc că nu eram acasă de fiecare dată cînd trecea pe la noi, dar nu mai ştiu. În fine, deci am zis atunci „Mami, ce-i cu părul lui? Îmi place tare mult“ şi ea a rîs şi s-a făcut că nu aude.

— Şi el ce-a zis? întreabă una dintre fotomodele.

— A zis ceva de genul „Elaine, băiatul tău e enervant ca naiba, dar are o faţă minunată“ sau aşa ceva. Cam asta e povestea mea, spune Michael şi vocea îi devine tot mai efeminată pe măsură ce soarbe din băutură.

Dă muzica tare de tot şi o recunosc imediat: e tocmai *Boleroul* lui Ravel. Începe să fugă după una dintre fete. Dispar în altă cameră şi după cîteva minute se întorc cu un cufăr uriaş, îl deschid şi încep să probeze diverse costume. Barbara încă vorbeşte la telefon şi e total indiferentă la scenă. Eu stau pe o canapea, beau şi ascult vorbăria precipitată a uneia dintre fete. Ne înfigem şi în cocaina pe care Michael a pus-o pe măsuţa de cafea, în faţa noastră.

— S-a distrat bine în Milano cîteva zile la rînd. Hei! Aveţi grijă, e rochia mea preferată. Sînt o pereche drăguţă ăştia doi, nu? Stai s-o vezi cînd pune lanţurile şi bicele pe bietul de el. Îi place să rănească şi să fie rănită, ştii ce zic? Ştii? M-a iniţiat şi pe mine, m-a învăţat nişte şmecherii. Poţi să faci bani serioşi cu biciuitul bogătaşilor. Nu că aş face aşa

ceva. Ce nu înţeleg eu e treaba aia cu călcatul pe coaie. Care-i plăcerea? Să fii plesnit cu biciul, OK, dar tocuri ascuţite pe coaie?

Şi-o ţine tot aşa, iar eu încerc să-mi amintesc cum o cheamă. Mă hotărăsc să-i zic Ochi Pustii. Are tenul fin, cremos, îmi aminteşte de Gene Tierney tînără, vocea îi e seacă, sardonică şi monotonă, sufletul ei purpuriu îmi dă fiori. Nu vreau să stau aici toată seara şi să-i văd pe proştii ăştia cum îşi pun în scenă vieţile în faţa mea.

Fata vorbeşte şi eu mă uit într-o cameră video ce se focalizează pe diferite părţi ale corpului ei. Măcar e frumoasă. Camera i se opreşte pe buze, îi coboară pe gît, trece peste sînii ei mici şi rotunzi, îi urmăreşte conturul picioarelor de la şolduri pînă la degete, apoi revine, îi intră sub fustă, o dezbracă şi o fute în tăcere. Brusc, abdomenul ei dezgolit străluceşte pe ecran, fotomodelul ţine o ţigară aprinsă în mînă, fumul urcă în rotocoale, părul negru îi cade pe spate, ochii ei pustii clipesc şi privesc goi drept în faţă, merge către un perete, ridică încet braţele şi îşi pune palmele pe zid, întoarce capul, buzele ei îmi trimit o sărutare. Mi se termină filmul şi camera se opreşte.

Mă trezesc în baie, îmi dau cu apă pe faţă şi intenţionez să plec naibii cît mai repede. Cînd ies din baie, Ochi Pustii mă aşteaptă, mă ia de mînă şi mă duce într-una din camere, mă lasă în mijlocul ei, se întoarce la uşă, o închide şi vine încet spre mine. E în faţa mea, îmi apucă tăcută o mînă şi şi-o plimbă pe picior, pe sub fustă, îndrumînd-o către centrul bombat. Nu poartă nimic pe dedesubt şi e destul de fierbinte cît să-mi ardă degetele. Mi le mişc încet, ea mă prinde de bicepşi şi îşi înfige unghiile cărămizii în mine. Durerea mă înfurie, îmi bag un deget adînc în ea. Gîfîie diavoleşte, îmi strînge prohabul şi îmi smulge un geamăt.

— Ce se întîmplă? Nu te descurci? îmi spune ea cu un zîmbet diabolic.

Nu-i răspund, dacă ăsta e jocul, atunci foarte bine. Dacă piesa îmi cere un futai dur, într-o noapte stranie, cu o străină, ce altceva aş putea face, nu? Dar ceva nu e în regulă aici şi mintea începe să-mi colinde. Ea observă şi-mi trage o palmă. Pe mine violenţa nu mă excită. Mă desprind de ea şi o pornesc spre uşă.

— Ce? spune ea, abia respirînd, iar gura i se contorsionează. Ce faci?

— Nu fac asta.

— Ce? Dar tocmai o făceai! îmi spune furioasă.

— O făceam, dar acum n-o mai fac.

— Faci poante, futu-i? Eşti nebun? Ştii cîţi bărbaţi ar ucide ca să ajungă în situaţia asta, căcatule?

— Da, ştiu. Destui. Cei mai mulţi, probabil. Îmi pare rău, dar nu pot.

— Ratatule! Du-te-n mă-ta! urlă ea.

Ies pe uşa camerei cît pot de repede, traversez apartamentul, ajung afară, cobor scările, sînt în stradă. Nu mai vreau să-i văd vreodată pe nici unul din ăştia şi, cu puţin noroc, nici n-o să fie cazul. Nu-s genul meu.

Străzile bîzîie, încărcate de o energie care ar putea produce în orice moment un arc electric. Merg printr-un cîmp vectorial de oameni şi văd totul în nuanţe de galben nichel antimoniu titan. O parte din etern degenerata rasă umană, asta sînt, nici mai bun şi nici mai rău decît oricare altul, cu burta plină, mintea plină, şi merg la pas prin New York City. Nici primul, nici ultimul prost, de asta putem fi siguri.

Lucrurile cele mai importante pe care trebuie să mi le amintesc sînt lucrurile simple, lucrurile mărunte, cele de acum şi de aici, cuvintele mărunte, uşoarele diferenţe de ton şi înălţime, schimbările de presiune, schimbările de voce, ce spun ochii, ce nu spune gura. Colecţii de amintiri ce trebuie transportate în viaţa următoare, în ziua următoare, cifruri ale sinelui trecut pentru sinele viitor, sinele prezent trebuie să fie cel care vînează, seamănă, ară, culege, caută, se pleacă, cerşeşte, pledează, luptă, enervează *et cetera*, *ad infinitum*.

Deschid uşa apartamentului de la mansardă şi intru. E linişte. Cineva doarme în patul meu, cu pătura trasă peste cap. Patul meu e în mijlocul apartamentului şi e uşor accesibil vizitatorilor. Siamak e şeful şi solistul formaţiei şi el mi-a făcut cadou patul de ziua mea. Mă uit mai de aproape, să văd cine doarme în el. E Dari – din nou. În ultima vreme ticălosul îşi petrece o grămadă de timp pe-aici. E un parazit clasa întîi, dar asta şi pentru că statutul lui de imigrant nu-i permite să lucreze legal. Vine şi stă cîte o săptămînă. Îi place să-şi programeze vizitele în zilele cînd puştii fac cumpărături, apoi rămîne şi ne găteşte mîncărurile noastre preferate. Bineînţeles că mîncărurile noastre preferate sînt de fapt mîncărurile lui preferate şi bagă în ele la greu ingrediente scumpe, cum e şofranul, pe care puştii îl primesc prin poştă din Iran. Se poartă ca un bucătar-şef şi le dă tuturor ordine pe

un ton nepoliticos, dar comic, în timp ce gustă şi adaugă condimente.

Ca şi cum asta n-ar fi de ajuns, ne fumează şi ţigările şi aduce femei pe care le culcă în paturile noastre. E şi un futăcios metronomic, de cursă lungă, şi le face pe fete să cînte ca nişte curve de păsări ale diavolului, cum, de altfel, şi sînt. Se învîrte aiurea prin casă şi arată ca un vagabond pînă cînd vine timpul să se întîlnească cu vreuna dintre păsări şi atunci trece printr-o transformare demnă de un rege persan din perioada sassanidă. Fiind iranian, epilarea e cea mai importantă parte a transmutaţiei. Şi trebuie neapărat să se ungă cu uleiuri din cap pînă-n picioare. Îi tot spun că părul pe piept e iarăşi la modă, dar nu mă ascultă. Îşi tunde barba după un anumit model şi o aranjează la perfecţie. Vorbeşte des de posibile partide în trei, dar ideile lui nebuneşti nu se materializează niciodată.

— Ah, aia! exclamă. E fix genul ăla! Hai să facem o orgie cu ea.

Lui Dari îi place şi să se considere un soi de intelectual. Vorbeşte cu un pseudo-accent englezesc, deşi a crescut în Iran. E muzician, a venit odată cu primul val de trupe rock iraniene *underground*. Majoritatea replicilor lui sînt reciclate de la Woody Allen sau, alteori, sînt pescuite de la Camus ori Dostoievski şi îi place să le rostească teatral, lent, fără să citeze sursele. Dacă mă gîndesc mai bine, totuşi ideile lui nebuneşti se mai şi materializează, iar vrăjeala lui intelectuală impresionează mai mult decît a altora. Adevărul e că ultima dată cînd l-am văzut pe Dari, avea faţa îngropată într-o pizdă, pe care o sugea şi o lingea. Pizda avea un chip, braţe, picioare, păr blond şi ochi albaştri. Eu eram ocupat cu partea ei de sus, îi ţineam un sfîrc în gură şi îi priveam partea de jos a trupului. Se simţea bine, chiar foarte bine. Iubitul ei nu era de faţă în acea noapte norocoasă, decisese să stea departe, la celălalt capăt al oraşului, prostovanul. Dacă ar fi ştiut ce monştri depravaţi îi desfată iubita!

După două sau trei pahare înalte de absint cu gheaţă şi doar cu un strop de apă, fiinţele umane ar încerca orice. De obicei eu n-am nevoie de orgii ca să-mi pun sîngele în mişcare, ba chiar prefer să o fac cu o singură femeie, într-o manieră semi-sobră. Era o experienţă seacă, nu una primordială. Efemeră şi goală. Una bună de pus în seiful degenerării şi degradării umane, animalică şi lipsită de poezie. Ar fi trebuit să plec imediat ce a început. Arătam ca nişte caracatiţe din tabloul lui Hokusai *Visul nevestei pescarului*, Doamne, iartă-ne! Mai rău, fata era o prietenă de-a mea.

Spre deosebire de mine, Dari e dependent de sex în cel mai înalt grad, e o pisică sălbatică, un liliac cu aripi late, un autoproclamat rege al futaiului, un dezvirginator inseminator, un penetrator, un rechin copulator poftind nesăţios carne. Parcă îl văd în viitor ţinînd simpozioane despre arta futaiului şi apărîndu-şi ideile ca Platon. Deocamdată strînge date pentru această viitoare revărsare de cunoaştere şi înţelepciune. În curînd o să se retragă pe una din Insulele Baleare, unde o să mediteze la descoperirile sale cu zelul şi fervoarea unui pustnic. Îmi spune că pot să-l vizitez acolo oricînd vreau şi, la naiba, de ce nu? Mi-ar prinde bine un pic de soare şi de plajă.

Îmi aprind o ţigară şi mă uit pe geam. Totul e îngheţat în zorii de mercur, din hornuri iese fum, pe cer sînt puţine păsări, se pare că o să ningă. Toate urcă şi coboară. Trebuie să mă mai liniştesc, să-mi găsesc o slujbă, puţină singurătate, puţină odihnă. Nu mai pot să alerg atîta. Trebuie să alerg. Mă bag în pat lîngă Dari, bineînţeles, fără să-l ating, şi încerc să fur cîteva ore de somn înainte să se trezească locatarii mansardei. Trebuie să-mi potolesc mintea o vreme. Te rog, Doamne, fără vise, fără coşmaruri! Mintea mi-o ia din nou razna...

O, dar ce o să rămînă din visele mele infinite? Atîtea vise, atîtea idei moarte imediat ce le-am rumegat sau le-am exprimat! De cîte ori deschizi o uşă, o alta ţi se închide în nas. Sînt prea puţine străzi, prea puţine drumuri pe care să călătoreşti. Oraşul ăsta, ţara şi lumea, toate au fost făcute ca să încapă în acest dispozitiv magic de mărimea unei palme, numit după fructul căruia nu i-au rezistat Adam şi Eva, dispozitiv care conţine tot ce a fost scris, înregistrat şi filmat de om. Toate presupusele cunoştinţe despre universul cunoscut sînt acolo, înăuntru, dar, bineînţeles, fără înţelepciune, fără grijă şi exclusiv pentru profit. Copii care abia sînt în stare să vorbească primesc aceste dispozitive teribile ca să-şi piardă timpul cu ele. Doamne fereşte ca micuţii să se plictisească măcar un pic şi să-i sîcîie pe părinţii lor nervoşi, mai bine lasă-i să privească în abisul maşinăriilor magice şi să tacă. Şi, odată cu magia, vin valuri peste valuri de coduri care îţi fură ochii, de vrăji care-ţi amorţesc mintea şi ţi-o programează, îţi golesc sufletul şi îţi aplatizează simţurile, sclavie uşoară, din leagăn pînă la abator. O

măcelărire a sufletului/spiritului realizată sub supravegherea părinţilor, sub îndrumarea şi cu permisiunea lor, cu semnătura lor pe linia punctată. „Cu mare plăcere!“ spun părinţii. „Vă iubim produsul. Şi noi îl folosim.“ O, taci şi culcă-te, prostule! îmi zic. Eşti norocos că ai ajuns aici, imigrant împuţit. Ai un acoperiş deasupra capului, un loc unde să te pişi, fii fericit.

Cînd mă trezesc, apartamentul e în plină agitaţie. Dari găteşte şi se laudă cu fata de noaptea trecută. Puştii îl ascultă şi îşi rulează un joint.

— Avea o faţă dezgustătoare, era proastă ca noaptea şi îi puţeau picioarele, le spune Dari în *farsi*.

— Cum ai cunoscut-o? întreabă Koli, basistul.

— A fost mai demult la un spectacol de-al nostru. Sînt sigur că am putea face o orgie cu ea, nici unul dintre voi nu eraţi aici azi-noapte, altfel am fi făcut-o. Îi place să fie plesnită. Doamne, ce curvă proastă, mi-a luat de băut toată noaptea, fată cu bani, fată cu zestre, din Missouri sau, poate, Michigan, cui îi pasă? Dar a fost bunicică la pat. Am făcut-o să termine de cinci sau şase ori şi încă mai voia. A vrut să i-o bag în cur. Unde-i şofranul?

Mă uit pe geam şi aştept să se elibereze baia.

— Ali! Mersi că m-ai lăsat să dorm în patul tău azi-noapte. Omule, nu te mişti deloc prin somn, parc-ai fi mort.

— Sînt mort, Dari, mort în suflet.

— Dracu’ să te ia de nenorocit deprimat! Înveseleşte-te. Stai numai să guşti din ce gătesc eu aici pentru voi. Hai să mîncăm şi dup-aia batem străzile. O să vă înveselesc.

O zice aplaudînd, apoi îşi strînge palmele laolaltă.

— Ce plănuieşti? îl întreb.

— Trebuie să fie pe undeva vreun eveniment cu băuturi gratuite. Trebuie să te îmbeţi bine înainte să intri în secta aia, nu?

— Ei... Nu ştiu. Urăsc evenimentele de soiul ăsta.

— Atunci de ce n-o suni pe prietena aia a ta, cum o cheamă…? Aia de noaptea trecută. Croata.

— Dracu’ să te ia, Dari! De ce n-o suni tu, proxenet împuţit, nu tu i-ai luat numărul? Ce nevoie ai de mine?

— Ai dreptate, oricum nu era chiar aşa de bună. Şi-apoi, fără tine n-ar fi distractiv.

— Da, bine… Eu nu mai fac asta niciodată, zic eu.

— Hai, lasă-mă! Vrei să zici că nu ţi-a plăcut?

— Nu, nu mi-a plăcut. Eşti bolnav, ştii?

— Auzi, nu-i vina mea că o am mai mare ca a ta, îmi răspunde el rîzînd.

— Nu, ai dreptate, nu-i vina ta.

— Dar e destul de mare, nu? mă întreabă cu un zîmbet triumfător, cu gura pînă la urechi.

— Da, e destul de mare pentru un condor. Ştii, spre deosebire de alte specii de vulturi hoitari din Lumea Nouă, a ta nu numai că nu e în pericol de dispariţie, ci chiar prosperă.

— Păi, ce-ai vrea să fac, să fiu ca tine şi să renunţ la o bucăţică bună cînd o văd? Dacă sînt un condor, cum zici tu că sînt, nu mă pot abţine, nu? E în firea mea.

— Bravo, Dari, e primul lucru deştept pe care l-ai zis luna asta. Dar mîncarea aia e gata sau nu? Şi ia-o mai uşor cu şofranul nostru.

Apoi stăm în jurul mesei mari de lemn şi ne bucurăm de *ghormeh sabzi*, una dintre mîncărurile preferate ale iranienilor. Dari e într-adevăr un maestru în bucătărie.

— Panaramă, eşti cel mai bun bucătar din toate timpurile, îi zic. N-am mai mîncat niciodată ceva atît de bun.

— Da, Dari, e super! confirmă şi Koli, iar ceilalţi dau din cap şi mormăie satisfăcuţi.

— De la mama ta ai învăţat asta? întreabă Manuchehr, chitaristul.

— Pe dracu'! zice Dari. Ea nu era în stare să prăjească nici un ou. Am început să gătesc cînd am ajuns în America... din disperare.

Mesele astea de familie au loc zilnic în mansarda noastră. Pe lîngă felul principal, avem şi iaurt simplu, o salată oarecare, Coca-Cola sau bere, dacă se poate, iar după aia, ţigări şi un joint.

În timp ce fumăm, Dari ne spune o poveste cu pisica lui bătrînă, pe care o plimba ca pe un cîine pe străzile Teheranului. Într-o zi pisica a iscat o bătaie în care a fost implicat un camion plin cu muncitori în construcţii, cu topoare şi lopeţi.

— Judecătorul m-a întrebat: „De ce l-ai lovit pe ăla?“. Eu am zis că fiindcă a dat în pisica mea, a văzut-o, a strigat „Pisico!“ şi a lovit-o cu un pantof! „Pisica?“ a întrebat judecătorul. „A dat în pisica ta? Asta şi trebuie să le faci pisicilor“, aşa mi-a zis. Îţi vine să crezi aşa ceva? Ce ţară de căcat!

Pisica noastră e grasă şi leneşă, dar ne e de mare folos cînd aducem fete. Ne fumăm jointul şi ne împrăştiem. Eu încep să-mi zăngănesc chitara, Dari e sunat de cineva. Se

întunecă şi noaptea trebuie umplută cu vreun soi de distracţie.

Uşa se deschide şi intră nişte oameni pe care i-a cunoscut ieri unul dintre puşti. Nu după multă vreme apar şi alţii, bem, fumăm şi ne hotărîm să tragem nişte cocaină. După o vreme apare şi dealerul. De ce dracu' nu putem face şi ceva util cu vieţile noastre? Zău că nu pricep. Avem toate instrumentele necesare, avem şi puterea s-o facem, dar preferăm să ignorăm lucrurile reale şi să sporim absurditatea.

— Nu cînt Stravinski, dar o să-ţi cînt ceva din Schubert, zice Carrie, ridicîndu-se, şi se duce la pian. Asta e o piesă pe care de-abia o învăţ, aşa că n-o să sune perfect, adaugă ea înainte să înceapă cu toată forţa.

Are o tehnică incredibilă, degete puternice, dar mîini delicate, şi trăieşte profund muzica. Cîntă expresiv şi cu pasiune. Arată foarte sexy în blugii ei strîmţi, cu nişte cizme înalte, maro, şi un pulover mulat. Părul ei scurt, blond-castaniu, se leagănă într-o parte şi-n alta în timp ce izbeşte clapele. Eu rîd tare, incontrolabil, la unele pasaje. Sînt beat şi drogat, dar efectul cocainei probabil că s-a cam dus.

Ea mă scoate din sinele meu diminuat şi mă duce într-o lume fantasmatică, unde în toate direcţiile strălucesc concomitent imagini caleidoscopice. Stă cu spinarea încordată, cu mintea trează, se joacă cu simţurile mele, mă imploră, mă flatează, mă ridiculizează, mă ostracizează. În spaţiul dintre noi oscilează longitudinal unde magnetice. Gîndurile îmi zboară libere şi se duc înspre optică, seismologie, telecomunicaţii, propagarea undelor, cîmpuri magnetice, vectori, amplitudine, faze, unde sinusoidale, viteză unghiulară, armonii, timbru, radiaţii sincrotrone, contracţia lungimii. Muzica devine brusc mai lentă şi naşte noi curenţi de gîndire. Acum sînt în Ciudad de México şi mă plimb prin Centro Histórico. Sînt în grădinile suspendate din Xochimilco. Văd în depărtare Zocalo, castelul din Chapultepec, Coyoacán, pe Frida, Diego, Troţki, fantome. Înot în muzică, mă îmbăiez în ea, o beau pe toată. O privesc, e tînără, vibrantă, independentă, se simte bine în pielea ei. Muzica se termină şi mă lasă suspendat în mijlocul unei catedrale imaginare. Carrie se uită la mine zîmbind.

— Asta e! Dar încă mai lucrez la ea, zice.

— Doooamne, Carrie, ce frumos a fooost! Eşti uimitoare, îi spun.

— Mulţumesc, îmi răspunde ea, se ridică şi se aşază lîngă mine.

Se uită la mine şi zîmbeşte, are ochii mai albaştri ca lapislazuli, apoi îşi pune capul pe umărul meu, de parcă ne-am cunoaşte de ani de zile. O las să îl ţină acolo o vreme, apoi îi ridic bărbia cu arătătorul şi o sărut pe buze. Mă sărută şi ea cu patimă. Nu ne grăbim nicăieri.

Gîndurile îmi zboară iar. *Egiptul predinastic, scrierea cuneiformă, străvechiul baraj Kallanai, Sumerul, Elamul, captivitatea babiloniană, ţăranii ahemenizi.* Gîndurile ei îi aparţin şi nu am cum să ştiu unde îi zboară mintea. E din ce în ce mai excitată. Am o mînă sub puloverul ei şi îi simt pielea albă. Îi sărut şi îi muşc gîtul. Geme, ca şi cum un val i-ar mătura trupul, apoi se opreşte subit.

— Stai... OK, OK, stai o clipă... Îmi place de tine, zău că da, numai că nu vreau să ne futem în noaptea asta... Dar dacă vrei, putem să mergem în dormitor şi să stăm mai confortabil.

— Sigur, cum zici tu, îi spun, ştiind exact ce o să se întîmple dacă mergem în dormitor.

Ne întindem pe patul ei, complet îmbrăcaţi, şi continuăm să ne mîngîiem agale. Nu mă grăbesc, aşa că o las pe ea să preia iniţiativa. Îşi scoate puloverul şi îmi cere să mi-l scot şi eu pe al meu, apoi ne dăm jos tricourile, ea îşi scoate sutienul, blugii şi în cele din urmă ne dezbrăcăm de tot. După un timp o întreb dacă ar vrea să o ling între picioare şi ea dă din cap că da, mijeşte ochii, îşi linge buzele, îşi muşcă buza de jos, e pregătită. Cobor calm, o sărut şi o ling meticulos pe fiecare parte a corpului înainte de contactul final. Ridic privirea spre ea, freamătă de plăcere, are spinarea arcuită, sfîrcurile întărite, capul dat pe spate, ochii închişi, geme. Întind mîna şi îi strîng sînul stîng, mă joc cu sfîrcul rozaliu şi umflat, îl frec între degete. După cîteva minute intru cu un deget în ea, îl scot şi îl bag uşor, metodic, o masez cu limba. De-acum e înnebunită cu totul.

— Stop! OK!... Hai să ne oprim o clipă, spune ea, abia respirînd, după care mă trage spre ea şi mă face s-o îmbrăţişez.

După o clipă mă desprind din îmbrăţişare, îmi reazem capul de peretele din spate, îmi torn un pahar din sticla de scotch *single malt* de pe poliţa şemineului şi iau o gură zdravănă.

— Mă întorc imediat, spune ea şi se duce la baie.

Nu pot să pricep de ce sînt în pat cu ea. Cînd uşa apartamentului nostru se deschide, aici poate veni oricine, de oriunde ar fi. Nici măcar n-am remarcat-o pînă spre sfîrşitul nopţii. Aici e tot timpul prea întuneric. A venit la mine, mi-a cerut o ţigară, arăta destul de bine, am stat de vorbă o vreme, mi-a făcut ochi dulci, eu am rămas distant, nu eram într-o dispoziţie prea bună, nu voiam să vorbesc cu nimeni, doar să trag nişte cocaină şi să stau cu puştii. Carrie a plecat după ce a tras cîteva linii din cocaina mea şi am văzut-o că le acorda la fel de multă atenţie şi altor tipi. Nu mă mai las eu păcălit de asemenea căcaturi, mi-am zis. Cu cît eşti mai drăguţ cu fetele astea, cu atît mai prost te tratează. Se pare că dacă eşti domn, pici de fraier. Am lăsat-o să-şi facă numărul şi n-am mai vorbit cu ea vreo oră, pînă cînd s-a întors şi a început să discute din nou cu mine, mi-a spus că a găsit un pachet de ţigări în baie şi mi-a dat una înainte să accepte încă o linie de la mine. Am început iar să vorbim, de data asta despre muzică. E pianistă, specializată în muzica clasică. Am vorbit despre Schönberg şi Stravinski, despre Strauss şi Satie. Apoi o văd că dispare iar şi cînd o reperez, se sărută cu unul. Pe urmă e iar cu mine, mă întreabă dacă vreau să merg la ea acasă şi să fumăm nişte iarbă. Şi iată-ne aici. Îmi mai torn un scotch şi aştept să iasă Carrie din baie. Iese dezbrăcată, zîmbind.

— Salut, spune ea.

— Hei...

Se vîră în pat şi se strecoară lîngă mine. Mîna stîngă îi alunecă în jos şi mi-o apucă.

— Ce faci? mă întreabă ea.

— Te aşteptam.

— Mă aşteptai, ha?

— Da, ce făceai acolo?

— Chestii de fete.

— Hmm...

— Hai, zău aşa...

E excitată, începe să mi-o frece mai tare, îi bag un deget şi, cît ai clipi, o simt gata de treabă.

— Adu un prezervativ, îi spun.

— Nu, fără sex.

Fără sex, zici? Mincinoaso, mă gîndesc eu în timp ce o frec cu degetul mijlociu, îl tot vîr şi-l scot din ea. După cîteva minute e dispusă la absolut orice, se întinde şi deschide un sertar, de unde scoate un prezervativ.

— Pune-mi-l, îi spun şi ea o face, apoi îmi apucă pula şi se aşază pe ea.

O prind de talie şi o mişc în sus şi în jos. Se apleacă în faţă şi îmi înfige limba în gură. Îi muşc buza de sus, îi apuc un sîn şi îi sug sfîrcul. Se lasă pe spate şi se arcuieşte. Mă ridic, o prind de omoplaţi şi îmi îngrop faţa în sînii ei. O clipă mai tîrziu e pe burtă şi o fut ca un cîine. N-am nici o picătură de dragoste în suflet. N-am nici un strop de înţelegere pentru punctele ei vulnerabile – nici pentru ale mele sau ale oricui altcuiva. Îi ştiu soiul, mîine nici n-o să mai existe în viaţa mea şi nici nu vrea aşa ceva. Nu ştiu nimic despre ea. Dracu' ştie cu cine mai face asta şi de cîte ori pe săptămînă! Pompez mai departe, ea geme şi mîrîie. O întorc şi i-o trag în poziţia misionarului, repetitiv şi apăsat. Termină în cîteva minute, dar n-o las să respire. Să te fut! mă gîndesc. Te ştiu eu. Profită cît mai poţi, că aşa fac şi eu.

Dau ciocane mai departe şi simt cum creşte presiunea, simt micii soldaţi mărşăluind, văd grădinile suspendate ale Babilonului pulverizate de artilerie. Sînt o fiară, ar trebui să fiu sacrificat zeilor, sînt o brută cu sînge de rînd în vene. Strămoşii mei au fost violaţi de mongoli! Ucide pegra asta dacă ai curaj! Dacă ştii ce-ţi face bine! O să-ţi fut mama, fiica, sora, o să te fut şi pe tine pînă sîngerezi, javră! Mă prefac că sînt blînd, dar imediat ce întorci capul, animăluţul ăsta se transformă într-un prădător, îşi schimbă blana şi se aruncă să muşte carnea însîngerată. Nu sînt de rasă, dar sînt de cursă lungă. Să te fut, sînt un mutant! Sînt opusul a tot ce crezi că sînt. Dacă pămîntul e un loc prea dificil, atunci o să merg pe mare. Sînt crud, Carrie, îmi spun, mult mai crud decît tine, dar tu cîştigi, tu cîştigi.

Pare să-i fi plăcut. Mă simt mizerabil. Adormim împreună cîteva ore, pînă se luminează, după care eu mă trezesc şi plec. E oribil de frig şi am mult de mers pînă la mine, puştii o să vrea să audă povestea mai spre seară, cînd o să se trezească şi o să vină şi ei cu poveştile lor. O să povestim cine pe cine a futut şi cine nu, ziua o să se transforme în noapte şi apoi iar în zi. Mă simt jalnic. Ni se fac tot felul de propuneri, turnee, proiecte, spectacole şi altele asemenea. Am nevoie de dragoste. Nu vreau să tot sar de pe o creangă pe alta, nu vreau să devin ceea ce devin.

— Hei, omule, îmi vinzi o ţigară? mă întreabă unul cu faţă de şoarece, zîmbet drăguţ şi freză scumpă.

— N-am, omule, îmi pare rău, îi zic eu şi trec pe lîngă el.

Prea multe întrebări bulversante mă bîntuie în plimbarea asta inutilă. Nu există nici un drog pe lume care să-mi vindece bolile. Toată schimbarea trebuie să vină dinăuntru, dar lăuntrul meu e putred şi dereglat. Mă simt ca un nebun

sau ca un excentric neîndemînatic care umblă pe un coridor bizar, cu perdele care atîrnă şi îmi ating faţa. Dau încet perdelele deoparte, cu o privire quijotescă, şi nu descopăr decît absurditate şi ridicol.

— Încă puţin, îmi spun, rînjind ca un idiot, şi merg mai departe. Alo! croncănesc. E cineva aici?

Ah, dacă aş fi învăţat să fiu mai chibzuit! Cînd o să găsesc o ieşire din coridorul ăsta imposibil? Nu mai există nimic altceva? Cîte culmi şi văi mai trebuie să străbat? Am atîtea lucruri pe care aş vrea să le împărtăşesc celorlalţi, o semnificaţie interioară pe care o simt cu fiecare fibră a fiinţei mele, dar nu pot s-o pun în cuvinte. Trebuie să existe vreun gest potrivit, vreo nuanţă subtilă, vreun simbol prin care să pot comunica.

— Explică, dracu' să te ia! strig eu în spaţiu.

Am o nevoie disperată de limpezime şi fermitate. Mă simt ca un pasager clandestin pe propria mea navă şi, după ce ies din pîntecele ei, descopăr că nu mai există nici un pasager. Cînd mă uit mai atent, încep să am dubii că vasul merită să plutească pe mare. Cîrma pare stricată, cala e inundată, etamboul e rupt în două, nimeni nu întreţine focul la cazane şi ce-i mai rău e că vasul nu are nici un nume. Un val păgîn se ridică, marea e întunecată şi furioasă, vine o furtună teribilă, care se apropie de ambarcaţiunea mea şubredă. Cerul e acoperit de nori negri, plouă, fulgeră şi tună. Vîntul urlă ameninţător şi-mi copleşeşte simţurile. Îmi strîng forţele pentru ultimul final, dar, cumva, ştiu că n-o să vină prea curînd. Ştiu că nava o să se scufunde, dar, nu ştiu cum, eu tot n-o să mă înec. Nu, n-o să fie atît de uşor. După ce piere nava, mai rămîn marea şi mii de insule spre care să mă duc. Aşa că ţine-te tare, marinarule, avem mult de înotat!

Intru în apartament. Manuchehr e sus, îşi face un ceai. Ne aşezăm la masă. Îmi iau chitara şi zdrăngănesc un cîntec din Apalaşi.

— Noaptea trecută a fost o nebunie, îmi spune el.

— Ce s-a întîmplat cu fata aia? îl întreb.

— Cu ea nimic, dar m-am încurcat cu bătrîna, îmi zice el cu un zîmbet vulnerabil.

— Bătrîna? Care bătrînă? Cît de bătrînă era?

— Nu ştiu, cred că de vreo treizeci de ani.

— Doamne, păi eu am treizeci şi doi! Vrei să zici că-s bătrîn? îl întreb, zîmbind cu aroganţă.

— Ei... nu... dar era totuşi distractivă, cînd am trecut la treabă, am stat pe ea cel puţin două ore, Doamne, femeile astea sînt aşa de ciudate, tocmai alea care pretind că nu le pasă sînt cele mai implicate, n-am schimbat o vorbă toată noaptea.

— Da, păi de-aia te plac, pentru că eşti tăcut, zic eu.

— Da, probabil... mereu mi se întîmplă în ultimul moment. A venit în camera mea ca să tragă nişte cocaină şi a rămas acolo. Nu vorbeam deloc, iar lumea intra şi ieşea. Nu ne-am zis nimic, orele au trecut, toţi ceilalţi au plecat. În cele din urmă am zis că-s obosit şi că vreau să dorm. Bine, a spus şi s-a întins şi ea alături. Am început să ne sărutăm, ne-am încins, dar la fiecare cinci minute îmi zicea că gata, să ne oprim. De fiecare dată îi spuneam OK şi mă întorceam, ca şi cum dădeam să mă culc. Şi de fiecare dată se răzgîndea, aşa că pînă la urmă i-am spus „Ei, zău că-i stupid“, am apucat-o şi m-am pus pe treabă. Ne-am tras-o ore în şir, eram transpiraţi rău. Cînd am terminat, s-a apucat să-mi pună întrebări, gen cu ce te ocupi şi aşa mai departe. Sînt într-o trupă, i-am răspuns, de parcă nu ştia. Da, dar cum cîştigi bani? Aşa îi cîştig. Dar ai o slujbă, nu? N-am avut niciodată aşa ceva. S-a enervat, ce, n-ai avut niciodată o slujbă? Nu. S-a enervat şi mai tare, mi-a zis că ea lucrează de la paişpe ani, că acum are trei slujbe, numai ca să se poată întreţine, şi nu-şi imaginează cum e să stai şi să nu munceşti. S-a ridicat, şi-a strîns repede lucrurile şi s-a cărat. Înainte să plece, s-a oprit, s-a întors şi mi-a zis... să-mi iau o slujbă!

— Ha! Să-ţi iei o slujbă? zic eu, rîzînd.

— Da! Ia-ţi o slujbă.

Chiar atunci Koli apare din camera lui, tîrşîindu-şi picioarele şi arătînd ca o fantomă, dar una cu un zîmbet larg. Se aşază şi se bagă în discuţie.

— Doamne... Doamne... spune el şi dă din cap.

— Ce e? Ce-ai păţit?

— Dumnezeule...

— Koli, zi odată! Ce pizda mă-sii s-a întîmplat?

— E o zeiţă, fir-ar! Oare ăsta e raiul? Oare acum sînt în rai? Corpul ei, să nu mai zic de ţîţe... corpul ei, fir-ar, şi faţa aia!

E complet fermecat de pizdă, e isteric, cu ochii holbaţi, dă din cap şi nu se mai opreşte.

— Care? îl întreb.

— Daneza. E de-o vîrstă cu tine şi, Doamne... sînt îndrăgostit, zice el şi îşi flutură mîinile prin aer, apoi le

coboară şi le plesneşte de genunchi.

— Unde e? întreabă Manuchehr.

— A plecat, zicea că în camera mea e prea multă lumină şi nu poate să doarmă. Îmi cumpăr perdele azi, să mor dacă nu! Ea e aleasa. Cum se poate ca o femeie să arate aşa, să o simţi aşa? Ea m-a făcut bărbat, pînă noaptea trecută eram doar un băieţel... Doamne... M-a făcut bărbat…

E în transă şi nu mai poţi vorbi nimic cu el. O să rămînă aşa o săptămînă, poate şi mai mult. Din cînd în cînd apare cîte o fată cu un vagin de aur, magic, supranatural, paranormal, fantasmagoric, unul care şterge amintirea vaginelor trecute. Koli pare să fi dat peste unul din acele vagine suprarealiste, care i-a prăjit circuitele. O să-i explodeze capul. Problema e că vaginele alea sînt ataşate la nişte fiinţe vii, nu sînt doar nişte concepte abstracte. Un bărbat nu poate face sex cu un vagin, nu poate face dragoste, nu se poate fute, nici căsători cu un vagin, nu poate divorţa de un vagin. Toate le face cu o altă fiinţă umană. Nu pula sau pizda sînt importante aici. Deasupra sexului stau alte chestii. Dacă vrei să ai parte de viaţa veşnică, de care deja ai parte oricum, trebuie să înţelegi cîteva lucruri elementare. Ştii că dacă te fuţi într-un anume fel, faci copii, nu? Copiii sînt vii. Ei sînt viaţă. E o chestie mare în tot acest futut şi supt. E începutul şi sfîrşitul a tot şi toate. Nu-i de glumă.

Mîine în zori plec într-o tabără de meditaţie. În tabăra asta nimeni nu are voie să vorbească, să omoare, să mănînce carne, să fumeze, să bea, să fută, să scrie, să cînte, să danseze, să alerge, să facă sport etc. E o formă de dezintoxicare gratuită pentru oameni ca mine, care se pot numi cu mîndrie dependenţi, dependenţi de droguri, ca să fiu mai exact, şi de alcool – asta aşa, ca să pun capac. O, şi dacă aş putea, dacă mi-aş permite, în New York City aş fuma două sau trei pachete pe zi, dar ţigările sînt aproape treisprezece dolari pachetul şi e cam greu să-mi fac pofta din plin.

În noaptea asta mă copleşesc cele mai ciudate sentimente. Habar n-am ce simt. Ştiu doar că sînt împăcat cu tot ce ţine de viaţa mea. Încă sînt speriat şi nu ştiu ce mă aşteaptă după colţ, dar trăiesc o stare de calm pe care n-am mai trăit-o de mult. Sper să am vreo viziune magică.

N-ai cum să explici aşa ceva. Ce poţi să spui despre o tabără de meditaţie şi despre învăţăturile celui de-al douăzeci şi optulea Buddha, Siddhartha Gautama? Douăsprezece zile am trăit ca un călugăr, am mîncat numai hrană simplă, vegetariană, am practicat tăcerea nobilă – care constă în absenţa totală a comunicării cu oricine altcineva –, m-am trezit la patru dimineaţa în sunetul delicat al clopotelor tibetane, am meditat cam şase ore pe zi, în restul timpului m-am plimbat sau am dormit şi la zece seara, cînd era stingerea, m-am pregătit să înfrunt vise diavoleşti, adică vizite ale fostelor şi pierdutelor mele iubite, viziuni demonice şi sunete reverberînd înăuntrul meu cu mai multă intensitate decît de obicei, din pricina exacerbării simţurilor.

Fiecare fiinţă cu care am intrat vreodată în contact mi-a făcut o vizită în visele alea. Îmi simţeam picioarele terciuite după ce am stat în lotus, fără să mă mişc, ore în şir şi noaptea mă trezeam cu convulsii la intervale regulate. Stăteam într-una din cele zece cabane de lemn, în care încăpeau cîte patru practicanţi, dar după ce au plecat ceilalţi, m-am lăfăit singur într-o cabană, care n-avea de fapt nimic luxos, doar un pat şi un scaun.

Ca să mă distrez, n-aveam altceva de făcut decît să mă plimb prin pădure, ceea ce era destul de plăcut, sau să stau întins pe pat şi să visez cu ochii deschişi. Mulţi renunţau şi se întorceau în lumea de afară. Printre ei era şi un călugăr adevărat, căruia, din respect, trebuia să-i acordăm dreptul de a începe primul să mănînce, chelios împuţit. Aş fi plecat şi eu, dar n-aveam bani pentru călătoria pînă la New York şi plănuisem să mă strecor în ultima zi în maşina unui alt iluminat.

Insul pe care mi-aş fi dorit să-l văd plecat mai repede de-acolo era un şobolan urît, care rîgîia şi se băşea înspre mine în fiecare zi, dar scopul meditaţiei Vipassana e să înveţi să îţi menţii echilibrul şi să nu reacţionezi cu poftă sau cu aversiune la lucruri atît de trecătoare ca o băşină sau o rîgîială, aşa că nu avea nici un fel de reacţie din partea mea. Îmi venea să-l arunc pe ticălos de pe stînca de lîngă pîrîu, numai că, din motive evidente, trebuia să fiu paşnic.

Să ignor complet orice probleme, soluţii, ecuaţii, clarificări şi întrebări e pentru mine ceva ce ţine de-acum de trecut. De ce să nu transcenzi tot ce e negativ? Omului îi vine greu să nu reacţioneze la senzaţii cu poftă şi/sau aversiune,

dar trebuie să încerce. Nu intenţionez să practic în nici un fel abstinenţa, dar dacă vreau să continui pe un drum care să îi ofere acestui trup o viaţă lungă, trebuie să iau în considerare, într-o anumită măsură, şi conceptul străvechi şi universal de moderaţie. Dar toate astea le ştiam, desigur, şi dinainte.

Fumez un joint cu puştii şi vorbim despre Iran. Manuchehr îmi povesteşte cum a fost tîlhărit, sub ameninţarea cuţitului, într-un taxi, dar şi cum s-au dus pe insula Hengam, în Golful Persic, au luat LSD, s-au întins pe o piatră şi a început să se zguduie pământul sub ei, fiindcă tocmai începuse un cutremur, iar ei, fireşte, s-au panicat. Bate cineva la uşă: e cel care ţine locul administratorului clădirii. E un diavol elveţian înalt, chipeş, mustăcios, foarte drăguţ şi cordial.

— Bună, băieţi, ce mai faceţi? zice elveţianul.

Vine întotdeauna după ce ne aprindem un joint, îl simte şi se pare că în Elveţia n-au auzit de puf-puf-dă-l, acolo au numai puf-puf-puf-ţine-l, puf-puf-ţine-l, pînă se termină jointul.

— Am veşti proaste... În două luni trebuie să plecăm.

Ne aşteptam de ceva vreme la veştile astea proaste. Oraşul vrea să scape de clădirile de locuinţe ca a noastră. Mai întîi îi dau afară pe toţi cei din zonele industriale, pe urmă clasifică altfel zona şi primesc alţi chiriaşi, pe nişte sume astronomice.

— Aşa că începeţi să vă căutaţi alt loc, ne spune el cu accentul său fermecător, uşor nemţesc.

Administratorul e doar un tip care închiriază de la adevăratul proprietar. Ăla e de ani buni în Asia de Sud-Est şi nu se poate întoarce în State din cauza unei infracţiuni mai vechi sau aşa ceva. Prietenul nostru elveţian are grijă de clădire şi, în schimb, locuieşte aici gratis. Are şi o mică galerie de artă undeva în josul străzii. N-avem apă caldă de o săptămînă şi cada e plină cu mizerie de canal, dar măcar elveţianul nu ne-a cerut chiria, deşi au trecut trei săptămîni de cînd trebuia plătită.

— Şi ce dracu' facem? întreabă Siamak, vocalistul, după ce administratorul pleacă.

— Căutăm alt loc, evident, spune Koli.

Asta ne-a cam lovit şi avem nevoie de ceva care să ne relaxeze. După o şedinţă scurtă, hotărîm că o să facem

noaptea Tramadolului. Tramadolul e un opiaceu sintetic foarte popular în Iran. Puştii m-au împrietenit cu el. Dacă iei destul, e aproape ca heroina. Merge cu lumini slabe şi muzică liniştitoare. E bine să ai mult ceai fierbinte şi dulce, telefoanele închise şi, în general, nici un fel de întreruperi, nici un fel de sunet discordant. Doar te întinzi pe spate şi aluneci în abis. Avem un prieten, un doctor ungur, care ni-l prescrie. E proctolog şi noi avem, la urma urmei, o grămadă de probleme gastrointestinale ce se cer tratate. Muzicienii au nevoie din cînd în cînd de un examen rectal serios, ca să fie siguri că totul e în regulă acolo. Tipul face des vizite la domiciliu, pentru că e un medic de modă veche, e simpatic, distractiv, îi place să se dea în spectacol, e mai bătrîn şi mai înţelept ca noi toţi şi are o mînă sigură şi caldă.

Opiniile lui medicale erau pentru noi ca scriptura. Ne era de folos nu numai cunoaşterea absolută şi enciclopedică a anusului şi sfincterului, nu, apelam la el şi pentru alte probleme. Doctore, mă doare un dinte rău de tot, uite-aici... Hei, doctore, te uiţi, te rog, aici, da, în jurul membrului? Doctore, dacă ea a plecat în Iowa şi a fost numai o chestie de-o noapte, mai e responsabilitatea mea? Doctore, ţi se pare că am mai crescut? Doctore, ce înseamnă cînd te scoli noaptea cu o transpiraţie rece şi respiri greu şi nu ştii cine eşti, n-ai nici un reper, ce e asta, amnezie?

Bunul nostru doctor era şi poet, se aşeza pe pat, lîngă noi, şi vorbea despre tot şi despre toate, de la astrofizică la geologie. Se simţea în largul lui cînd discuta probleme de ştiinţe naturale, dar cel mai mult îi plăcea să compare funcţionarea mecanismelor interne ale oamenilor cu materia întunecată. Ce multă nevoie aveam de el în acele zile şi cît de bine îşi făcea numărul! Doamne / Universule / Mamă Pămînt, binecuvîntaţi-l pe prietenul nostru ungur, pentru că el era pentru noi un Avicenna!

Înţelepciune infinită, ascunsă dedesubt sau deasupra sau deloc ascunsă, ci zîmbind şi făcînd cu mîna, chemînd. N-am fost niciodată flămînzi cînd am crescut, asta-i indiscutabil. N-am cunoscut foamea pînă n-am trăit pe cont propriu. La început părea ceva romantic. Atîţia mari artişti au flămînzit. Postul, ni se spunea la şcoală, e o legătură cu realitatea vieţii celor săraci. Descoperi însă foarte repede cît de lipsită de romantism e foamea involuntară. E absurd să mergi printr-un

oraş ca New Yorkul, printre atîtea restaurante şi fast-fooduri, cu stomacul gol şi mintea înfricoşată. Orice om ar trebui să poată intra în orice prăvălie cu mîncare şi să ceară politicos orice din meniu. Indiferent ce ai vrea să mănînci, ar trebui să primeşti gratis.

Ţi-a plăcut gluma? Rîzi şi nu-ţi face griji, mai am şi altele, promit. Cineva îţi spune o poveste şi, fie că o asculţi, fie că nu, concluziile îţi aparţin. Sînt întotdeauna fragmente, niciodată întreg adevărul.

Dacă pun vreodată mîna pe foarte mulţi bani, o să hrănesc tot oraşul ăsta, bloc după bloc, timp de trei zile. O să pun afişe peste tot: „Ţi-e foame? Vino în locul cutare, la ora cutare, pentru o masă gratuită şi nişte muzică“. O să facem şi analize medicale gratuite. Dacă o să fie nevoie să ne deghizăm în cine ştie ce organizaţie guvernamentală locală, foarte bine, pentru că e clar că autorităţile o să se îngrijoreze şi o să se întrebe ce dracu’ punem la cale.

— Nu punem nimic la cale. Doar facem treaba Domnului... care Domn? ...O, care vrei tu.

N-o să vorbim cu reporterii şi n-o să lăsăm nici unul să se strecoare printre noi, cu minţile / corpurile / spiritele lor murdare. Şi n-o să ne vindem povestea. Faptele noastre vor trăi în inimile femeilor, copiilor şi bărbaţilor. N-o să ne facem altă reclamă în afara celei prin viu grai. Ştirişti TV? Ha! Vă rog să nu vă deranjaţi, nu ne pasă de opiniile voastre, aşa că lăsaţi-ne în pace. N-o să dăm interviuri dubioase, în timpul cărora unii o să fluture din mîini în fundal. O să vorbim numai cu cei care înţeleg. Restul pot să ne citească şi să ne asculte cîntecele. Să-şi facă singuri poveştile şi să le răstălmăcească după cum au chef, cu pauze publicitare între ele.

N-o să scoateţi de la noi nici manifeste, nici constituţii, nici porunci, nici legi sau coduri de conduită. Atmosfera o să fie una de bucurie şi armonie, armonie senină şi liniştită. Doar cîntece şi melodii, transparente pentru unii, distonante pentru alţii.

Cărţile sînt gratis dacă tratezi cu respect ceea ce se întîmplă, altfel trebuie să le plăteşti! Da, cu bani reci, bani gheaţă. Sau să-i dai papucii tăi omului ăluia de colo, da, troc, ca-n vremurile demult apuse. Cine sîntem noi? Sîntem fiinţe umane ca şi tine, domnule, şi ne pasă de binele semenilor noştri. Ştim, cum cu siguranţă ştii şi tu, că oamenii sînt flămînzi atît în inimi, cît şi în burţi. Aşa că am hotărît să facem ce-i mai simplu şi să le hrănim burţile. Restul va veni mai tîrziu.

O, cît de glorios ar fi să hrănim mii de oameni în mijlocul acestui oraş mare şi rău! Să oprim şi să deturnăm circulaţia rutieră aşa cum face poliţia newyorkeză ori de cîte ori trece vreun politician inutil sau vreo paradă obosită. De ce să nu o opreşti ca să împarţi pîine? N-o să fie nici megafoane, nici urlete din plămîni şi nici un fel de instrumente electrificate în mîinile muzicienilor. Dacă nu poţi să cînţi pentru grupuri mici sau să rosteşti instrucţiunile necesare fără mijloace de amplificare artificială, atunci n-ai cum să ne ajuţi. Du-te în pace, amice, dar n-avem nevoie de serviciile tale. Dacă vrei, stai şi mănîncă. Da, stai şi simte-te bine. Mîncărurile vor fi, bineînţeles, vegetariene, din produse locale, şi vor fi transportate pe biciclete.

De ce nu? O să fie o acţiune extraordinară. Lasă-i pe bogătaşi să-şi facă banchetele lor neruşinate. Noi o să le avem pe ale noastre. Orice idee, oricît de nebunească, o să fie bine primită de echipa noastră, formată din oameni aleşi de mine şi plătiţi gras pentru serviciile lor. Şi n-o să fie vorba doar de mîncare. O să fie un ospăţ, un ospăţ sacru, binecuvîntat de sfinţi şi sfinte. Bucătăria o să reflecte toate gusturile multinaţionale ale oraşului. Înainte de masă se vor spune zeci de rugăciuni diferite, dar, repet, nu prin megafoane. Ce zici, n-ar trebui să fie foarte greu de făcut, aşa-i?

Drumul mă cheamă, ornat cu bijuterii şi metale preţioase. Praful de puşcă e gata să ia foc şi ghiulele tunului sînt aici, la îndemînă. Papagali cu miile, nu închişi în cuşti, ci legaţi unii de alţii prin invizi-sfori (PRODUS NOU, UIMITOR: aşa zice reclama), poartă în zbor toate culorile spectrului vizibil. Nu mă pot frămînta pentru problemele oraşului, ţării, lumii sau chiriei/relaţiilor. Butonul demonic, gata să fie apăsat. Timpul monştrilor! Să le ia dracu' pe toate... cui îi pasă?

Unul dintre vecinii de sus ne face o vizită şi ne vorbeşte despre artă. Era mare grangur prin anii nouăzeci, descoperise o metodă prin care să exploateze oamenii în era digitală şi şi-a cîştigat o oarecare notorietate. A cazat nişte oameni într-o clădire şi a avut grijă să le răpească toată intimitatea. Ideile lui sînt capitaliste, dar el se consideră artist.

— Vedeţi voi, şmecheria e să-i faceţi pe oameni să vă placă trupa pe platforma asta, să le placă stilul vostru, cum vă

îmbrăcaţi şi aşa mai departe. Scopul e să-i faci să intre *online* de cîte ori le spui, după care le poţi vinde orice vrei să le vinzi. Uite, să zicem că le place cum sînteţi îmbrăcaţi...

A meliţat o vreme şi nici unul dintre puşti n-a avut tupeul să-l contreze. A trebuit s-o fac eu.

— Îmi pare rău, dar ce are asta de-a face cu muzica? l-am întrebat.

— Păi, muzica face parte din ea. Ai reţeaua asta de oameni şi îi faci să intre *online* de cîte ori vrei...

— Şi le vinzi chestii?

— Da, ăsta-i scopul.

— Şi muzică?

— Da, ei vin pentru că se simt apropiaţi de tine, pentru că le place cum te îmbraci, le place muzica ta etc., şi pot fi de oriunde din lume! Agenţii publicitari şi investitorii pot să vadă cu uşurinţă cine are cea mai mare reţea şi, ah...

— Da, dar asta-i exact ceea ce face ca totul să fie aiurea. Nu mai e vorba de calitatea muzicii, aşa-i?

— Da, e o afacere! spune el şi e foarte iritat de prezenţa şi atitudinea mea. E vorba de necrologurile din *Times*, omule: o să ai unul mare sau nici unul? Despre asta-i vorba.

O spune pe un ton şiret, ca şi cum ar da lovitura de graţie.

— Mi se rupe de asta. Ce necrolog a avut Van Gogh în fututul ăla de *Times*? Nu poţi face nimic altceva cu oamenii ăştia, odată ce te plac, decît să le vinzi ceva de la ăia cu reclamele? N-am putea să le dăm noi ceva? zic eu.

Vecinul turbează, managerul încearcă să calmeze lucrurile şi reuşeşte în stilul său managerial obişnuit.

De ce nu vorbim despre Sumer sau despre Elam? Bine... nici eu nu ţin neapărat. Fete? Vreţi să vorbim despre fete? OK. Hai să vorbim. De ce nu? Să fim serioşi. Să discutăm afaceri importante, cum zic americanii. Hei! Şi eu sînt american! Sînt american! Dar şi iranian! Un cetăţean al lumii! Aduceţi bere, pastile şi cocaină. Fete? Uitaţi de fete. Să nu le văd pe-aici. Nici nu vreau să mă uit la ele. N-am nevoie de o fată, nu vreau o femeie, nu-mi pasă. Tipa aia oarecare transformată în Ava Gardner, asta mă incită pe mine. Lecţie! Lecţie! Învaţă! *Învaţă!*

Cred că am scris cinci sute de pagini. Cel puţin aşa simt. Am scris şi-am scris şi iar am scris, două săptămîni întregi,

după ce Josephine... după Josephine, pizda aia. N-avea de ce să termine aşa, mincinoasa! De ce să minţi? Slabă de înger. Cine e ea? Ah, nu contează, e nimeni, nimeni! Cel puţin pentru mine.

Străzile astea din Brooklyn sînt ticsite cu oameni. Ar trebui să-mi pingelesc ghetele, dar cînd? Încep să arăt ca vagabondul lui Chaplin. Ghetele astea au străbătut toată America de trei ori şi toată Anglia o dată. Prietenul meu Jake le-a cumpărat în Hamburg şi le-a purtat peste tot prin Europa înainte să mi le dea mie. Să-mi iau nişte bere ieftină. Să mă uit la toate fetele astea tinere, cu pantaloni scurţi, foarte scurţi, şi fustiţe de vară, să mă uit la ele cum îşi scot la înaintare bunătăţile. Muzica răsună din dosul multor uşi. Multe trupe care cîntă *live*. Miros de mîncare amestecat cu miros de transpiraţie şi de parfum. Ah, uită, mergi mai departe, întoarce-te în apartament! Apartamentul e plin de lume, e o petrecere, da, am uitat. Mîncare, proiecţii pe perete, fum, băutură, conversaţie, videoclipuri comice, rîsete, fete pe care nu le recunosc.

— Salut.

— Salut.

— Eu sînt Brittany.

O strîngere de mînă.

— Eu sînt Ali.

— Mă bucur să te cunosc.

— Şi eu.

Ce, unde, cînd? Uită, mergi mai departe. Acum e vorba de jocuri şi distracţie, uită gîndurile apăsătoare. A, da... voiai să vorbeşti despre fete. Păi, îmi pare rău, amice, cred că m-am lăsat un pic dus de val. Dragoste? Ce dragoste? Ce înseamnă de fapt toată faza asta? Nu-mi pasă de definiţii, nu vreau revelaţii şi tot felul de alte bălării. Totul e tăios şi ciudat. Nu mă răni, domnule... *Eu* nu vreau să te rănesc, domnule... Ce? Vrei să-ţi vînd două ţigări pe un dolar? Mi-au rămas numai trei, domnule... Cum aşa? Nu mă întreba, domnule, n-am nici cea mai vagă idee. Guvernul nu mă întreabă nimic. Nu se gîndeşte la punctul meu de vedere cînd ia vreo decizie şi probabil că e mai bine aşa.

În cameră ea vorbeşte iarăşi în engleză – jurnalista / scriitoarea / cîntăreaţa / nevasta / fiica / absolventa / călătoarea. Are un accent interesant. E clar că sîntem a dracului de mulţi în apartamentul ăsta. O parte dintre puştii de-aici sînt mai tineri decît fratele meu mai mic. Ce s-a întîmplat? S-a terminat petrecerea? Unul dintre puşti tocmai a prăjit nişte cartofi pentru noi, să-i mîncăm cu ketchup. Eu am sugerat muştar de Dijon şi a fost de acord. Mmm, mmm,

mmm. Hrană bună, eu aşa zic. Oricum, te umple. Tocmai l-am mîncat pe penultimul, şi el, pe ultimul. Bravo lui. E tînăr şi trebuie să se alimenteze bine.

Maryam! Unde eşti? Sper că eşti bine. De ce n-ai avut grijă de mine? Tu şi cu mine, dragoste! Noi doi am fi putut ajunge departe împreună. Sexul a fost problema? Da, ştiu că a fost... Îmi pare rău, pe-atunci eram tînăr, ştii? Mai fă o încercare. Încă o tură în jurul blocului. De dragul vremurilor apuse. Iubitul tău? A, da... el. Îl iubesc... e un tip de treabă, dar... pe bune că-l iubesc, e extraordinar, dar... Dă-mi, te rog, sticla de whiskey. Şi jointul. O să iau şi una din pastilele alea, da, şi puţin haşiş. Mîncare? Mîncare. Mîncarea e bună. Ai nevoie de mîncare ca să trăieşti, dar nu acum.

Cu mintea dusă sau pierdut în deşerturile spasmodice ale şuvoiului gîndurilor, cu trecutul ca o povară care ţine prezentul şi viitorul într-un purgatoriu turbulent. Ce fac? Ar trebui să merg iarăşi în turneu cu rockerii ăştia iranieni. E un turneu de pe o coastă pe cealaltă şi presupun că drumul e un loc la fel de bun ca oricare altul dacă e să mă ascund o vreme.

Unii dintre noi par blestemaţi să trudească în deşertul însingurat al sufletelor treze, unde nici măcar moartea nu aduce uşurare şi nu slăbeşte căluşul. În deşertul ăsta rătăceşti o veşnicie singur şi fiecare întîlnire cu o altă fiinţă e imaginată sau reală, dar diferenţa e insesizabilă. Toate legile, faptele, minciunile, adevărurile, întrebările şi răspunsurile cunoscute trec prin fiinţa ta simultan, explodînd la intervale arbitrare de timp, şi apoi pămîntul dispare înainte să înceapă plutirea nesfîrşită prin spaţiu. Abia atunci te trezeşti din realitatea ta şi găseşti viaţă în altcineva, dar cum în acest deşert nu ai nici o metodă să determini sau să măsori timpul, toate evenimentele ţin cam cît ai clipi din ochi sau cît ar dura pînă să se topească un gheţar. Totul se întoarce înspre sine.

Ieri n-am găsit nimic de Henry Miller la anticarii de pe stradă. Ce? Nici măcar în Williamsburg, în cartierul lui din Brooklyn, nici măcar pe bătrîna stradă 14th? Sau poate că volumele lui zboară de pe rafturi (mese) imediat cum apar. N-ai de unde să ştii.

În momentul ăsta planurile noastre de călătorie par foarte vagi sau poate că n-am fost eu atent. Mîine plecăm în Atlanta. Trebuie să-mi cumpăr corzi pentru chitară, dar mi-e greu să ies din apartament şi am şi puţini bani. Toţi cei care se ocupă de afacerea asta vin sau pleacă. Timmy tocmai a luat avionul spre Amsterdam, Dariush s-a întors din Praga, Gena abia ce s-a mutat în Atena şi tot aşa. Noi, ceilalţi, ne pregătim să ne împrăştiem prin ţară.

Ce-o să fac în seara asta? Nu vreau să merg în nici un bar, nu vreau să văd lume, nu vreau să stau aici. New York, New York, încă două zile o să fiu oaspetele tău trist şi pe urmă nu ne mai vedem o vreme.

New York e o stare mentală. Cel mai bun lucru pe care-l poate face pentru tine, în special în America, e să arate că să trăieşti ca artist e OK sau măcar plauzibil. Să trăieşti ca artist? Ce e un artist? N-o să încerc acum să dau o definiţie, dar mărturisesc că ştiu cîte ceva despre asta. În ţara asta artiştii sînt consideraţi nebuni chiar şi de alţi aşa-zişi artişti. Ce infracţiune, să fii artist în America!

E o viaţă trăită la sau sub limita sărăciei, punctată cu nenumărate dezastre ale spiritului, tendinţe sinucigaşe, neînţelegeri grosolane cu alte fiinţe umane în privinţa tuturor aspectelor existenţei. Asta ca să nu mai zic de berea ieftină cu whiskey, de singurătate, de durere, boală, tristeţe, jale, remuşcare, malnutriţie, sex ieftin, multă băutură, lacrimi, regrete, ruşine, vinovăţie, viciu, tulburare, mizerie, exaltare, mîndrie, retragere, înaintare, futut, supt, leftereală permanentă, mereu fără bani, uneori vedetă, vedetă pentru o noapte, promisiuni, promisiuni, maşinării în mişcare, roţi mari învîrtindu-se, potenţial, fete, bani, sex, putere, degajare, rock’n-róll, fantasme, vise devenite realitate, galerii de artă, pictură, pînze, hîrtii, creioane, computere, droguri, pileală, fete, tipi, gagii, javre, vrăjitoare, curve, futălăi, beţivi, drogaţi, prăjiţi, *yuppies*, bogătaşi, săraci, manageri, agenţi, fete, fete, fete, lumină, întuneric, păr, haine, chitare, tobe, fani ce se ţin după tine pe drum, să-ţi aranjezi singur instrumentele, să scrii un cîntec, un cîntec bun, un cîntec prost, un cîntec de căcat, să vinzi un milion de discuri, hit pe YouTube, „MTV nu mai difuzează videoclipuri“, toată lumea face muzică, muzica e ceva mare, arta e ceva mare, divertismentul e ceva mare! Mai mare ca oricînd, gigantic, uriaş, ENORM!

Trebuie să scap de soiul ăsta de gîndire. Sper să mă îndepărtez încet de anumite concepţii despre sine şi existenţă. E prea mult zgomot în apartamentul ăsta, puştii se uită pe YouTube, un vecin mănîncă unul din hamburgerii făcuţi de ei, nu-s într-o dispoziţie prea bună, sînt iarăşi beat şi drogat. Nimic special de raportat. Dacă vrei să ştii ce se întîmplă undeva, oriunde, dacă vrei să ştii care-i *treaba* oriunde în lume, du-te acolo şi stai o vreme. Mi-aş dori să merg undeva (Paris, Londra, Asunción, Tokyo, Arles, Casablanca, Nairobi etc.) şi să stau acolo o vreme, dar în schimb casa mea o să rămînă aici, unde rockerii ăştia iranieni nebuni o să mă ia cu ei în următoarele luni. Dumnezeule, Universule, Mamă Pămînt, salvează-ne.

În New York am început eu să scriu cu seriozitate. În apartamentul ăla din Upper West Side, decorat cu atîta bun-gust, cu mobilă şi sculpturi de epocă, aduse din import. Unchiul homosexual al Manei, care se mutase mai demult în Tunisia, le alesese cu mîna lui şi le cumpărase din locuri precum Laos, Maroc, Nigeria şi aşa mai departe. Erau şi o grămadă de picturi, şi multe plante mari, pline de viaţă, care însufleţeau apartamentul cu patru camere. Am început să zgîrii imediat cu peniţa pe hîrtie în camera aia a servitoarei în care am dormit. Ce romantic era totul, cu jazz la radio dimineaţa şi soarele ridicîndu-se încet deasupra clădirilor vechi! În prima săptămînă în oraş n-am pus deloc geană pe geană, am tot privit soarele răsărind în fiecare zi, obişnuiam să scriu în metrou, în parc, pe trepte, în primul rînd cîntece, dar după aia şi ceva proză.

Era o lume nouă, ce mi se deschidea larg în faţă. Îmi amintesc de toţi artiştii ăia iranieni bătrîni pe care-i cunoşteau părinţii Manei. Majoritatea veniseră aici spre sfîrşitul anilor şaptezeci sau la începutul anilor optzeci. Se descurcaseră, îşi înfipseseră rădăcinile aici şi rămăseseră fixaţi pe poziţii, unii făcuseră avere, alţii aveau dinainte ceva bani. Era acolo un poet şi dramaturg *gay*, un asirian care semăna la chip cu Hemingway, vorbea cea mai catifelată engleză auzită de mine, delicată, relaxată, cu aromă de rodie, şi îi plăcea să-ţi zică „dhagă“ şi să vorbească de Hristos ori de cîte ori avea ocazia. Homosexualul asirian cu suflet înflăcărat, purpuriu, ca al lui Asurbanipal, şi cu un pîntec ca al lui Socrate. La sfîrşitul anilor şaptezeci era bogat, pentru că îi explodase maşina şi cîştigase un proces.

— Prietenii mei mai destoinici m-au sfătuit să bag milionul sau cît era în proprietăţi imobiliare, mă tot întrebau „Dhagă, de ce nu-ţi cumperi o clădire?“. Dar eu eram ocupat să pun piese în scenă şi dintr-odată m-a enervat imaginea pe

care o aveau ei despre mine. Am fost complet dezamăgit. „Ce? Eu?“ îi tot întrebam neîncrezător. Nu-mi venea să cred. „Glumiţi? Eu, proprietar de clădire? Eu sînt artist, dhagă!“ Mă vezi pe mine colectînd chiria de la nişte amărîţi nevinovaţi? Aş da faliment într-un an.

Bineînţeles că a dat faliment şi la sfîrşitul vieţii a ajuns să lucreze la Starbucks şi să stea într-o locuinţă socială din Bronx, dar a continuat să pună în scenă monologuri legendare. Avea o prezenţă scenică captivantă şi o voce ieşită parcă direct din caverna oracolului delfic.

Erau pe-acolo cîţiva regizori, mulţi muzicieni, pictori şi scriitori. Întotdeauna petreceam ziua de 4 Iulie la unul sau la altul acasă, în locuinţele lor din Staten Island, aproape de locul unde acostează feriboturile, de unde se vedeau focurile de artificii din tot oraşul. Erau oameni veseli şi le plăcea să bea la fel de mult ca şi mie. Printre ei erau şi cîţiva maeştri bucătari şi mesele erau mereu încărcate cu mîncăruri gustoase, pe care le savura toată lumea.

Să-i văd pe exilaţi sărbătorind ziua de 4 Iulie era o experienţă ciudată, pentru că atunci li se dezvăluia cu totul dualitatea emoţiilor. Toţi tînjeau după ţara lor, unde ar fi putut fi apreciaţi de conaţionali, dar, în loc să se întoarcă, îmbătrîneau într-un loc străin, care le garanta libertatea, dar le oferea prea puţină recunoaştere. Inimile încă le mai băteau în ritmul tobelor amintirii patriei din depărtări.

Se îmbrăţişau, înălţau paharele către artificii şi cîntau veseli. La înmormîntarea fiecăruia citeau poezii. Am fost la cîteva din înmormîntările lor şi am simţit exclusivismul de care se agăţau. Doar ei aveau voie să ducă torţele şi nici unul dintre noi, tinerii, nu meritam aşa ceva. Ei erau generaţia care pierduse totul. Din punctul lor de vedere, noi, tinerii, nu pierduserăm nimic, pentru că nu cîştigaserăm niciodată nimic în Iran.

În partea cealaltă a oraşului, apartamentul din Upper West Side era impregnat de vocile şi invocaţiile bătrînilor artişti.

— Şi, ca să ştii, nimeni n-a fost mai bun ca Lee J. Cobb în *Moartea unui comis-voiajor*. Ştii că Tallulah Bankhead a vrut să-l fută pe Marlon Brando? Monty Clift a făcut istorie cu *În bătaia vîntului* al lui Lillian Hellman… dar ce zici de Othello al lui Paul Robeson? Nu-i altul mai bun! Iar *Marele cuţit* al lui Clifford Odets...

Şi tot aşa, pînă ajung la anii şaizeci:

— Al Pacino în *Indianul vrea Bronxul*? O, Doamne, genial, du-te la sediul central al Bibliotecii Publice din New York, poţi să-l vezi pe video, doar să-l ceri, e genial, genial!

În altă cameră, între discuţii despre politică şi sociologie, unii vorbesc despre muzică – „Ai auzit înregistrarea cu Arthur Rubinstein interpretînd *Dansul focului* de Manuel de Falla? O să-ţi schimbe viaţa“ – şi vreun chitarist tînăr de la Julliard, un mic geniu, cîntă ceva, înconjurat de oameni care beau vin şi aruncă umbre pe pereţi, „Nimeni nu-l întrece pe Yehudi Menuhin la vioară… Îmi place Toscanini! Nu-l înţeleg eu pe John Cage?“.

Umbrele dansează pe pereţii lambrisaţi în lemn ai livingului. În hol oamenii rîd şi fumează, fumul se ridică în rotocoale, umbrele se înmulţesc, picturile din spatele lor capătă alte dimensiuni pe pereţii acoperiţi cu împletituri de paie bej. Un profesor de la New York University stă întins pe o piesă de mobilier cu rotunjimi graţioase din cealaltă cameră, în spatele lui, nişte perdele purpurii de catifea, în faţă, o coloană mică de marmură pe care şade o vază *bleu-de-roi*, apoi nişte candelabre şi cîteva fructiere. Vorbeşte pe un ton combativ despre sex în secolul al şaisprezecelea.

Totul era cumva foarte normal. Şi ce făceau Rogers şi Hammerstein? Prezenţi. Ethel Merman? Prezentă şi ea. Ertha Kitt, Lester Young, Charlie Parker, Bette Davis, Marilyn, o, Marilyn! Toată lumea era acolo în vorbire şi gîndire. Einstein şi Rabelais, Nietzsche şi Rumi, Maria Tallchief şi Balanchine, Basquiat şi Vermeer.

Un tip îi povesteşte altuia despre vechiul Patagonian Express, altul înjură regimul din Iran, altul, regimul din America. Totul e un vîrtej de magie şi vin, care se învîrte repede, tot mai repede, zi după zi. De la viscere goale la ţesuturi somatice, de la adînc şi necunoscut la familiar, cunoscut, evident. Din pămînt răsar într-una dintre camere rock precambrian, într-alta mangrove şi palmieri, azalee şi stejari cu coroane maiestuoase, papaya şi magnolii. Oamenii stau pe podişuri înalte şi strigă la cei care străbat deşerturile, arătînd spre munţii împăduriţi şi spre păşuni cu turme de vite ce pasc acolo. Sînt şi eu acolo, cu percepţiile vestibulare moarte, nu mai ştiu dacă plutesc sau stau pe pămînt solid şi îmi spun, unde sînt cabinele telefonice, Cadillacurile lungi şi strălucitoare, unde sînt maşinile de scris? Mai e ceva loc pentru artişti în acest oraş aglomerat şi fantomatic? Mă doare capul şi sînt iarăşi ameţit. Sînt un imigrant copleşit de ireversibilităţile imigrării, fără dinţi ascuţiţi cu care să rup bucăţi zemoase din carnea Americii, ca să mă hrănesc. Visele americane ţopăie în jurul creierului meu obosit, dar nu se lipesc de pereţii lui cleioşi. Unde sînt toate cîntecele? Unde-i poezia? Lucrurile s-au schimbat şi o ştii. Schimbă-te odată cu schimbarea eternă a vremurilor, băiatul meu, şi nu te

îngrijora, îmi tot repet eu, cu un pahar de scotch cu gheaţă în mînă.

Dar asta a fost demult. De atunci am fost la cascada Niagara şi am fost hipnotizat de apele ei mistice şi mortale, le-am cedat o bucăţică din sufletul meu. Am risipit bucăţele din sufletul meu prin toată America, le-am depozitat în orăşele, ca să pot veni să le recuperez mai tîrziu, cînd o să am nevoie de ele. Nu ştii că în New York petrecerea nu se termină niciodată? Mi-e silă de petreceri, niciodată nu poţi sta de vorbă cu nimeni. Am mers cu trenuri, avioane, autobuze, maşini, ce-i de făcut, ce-i de făcut?

Turneul

Turneul a mers bine pînă ce am ajuns în Los Angeles şi acolo totul s-a făcut de căcat. Care-i problema cu oraşul ăla uitat de Dumnezeu? Ce-i face pe oameni să se poarte în felul în care se poartă acolo? Concertul a ieşit bine, dar următoarele zile ni le-am petrecut căutînd să facem sex şi fumînd opiu, două lucruri care nu merg unul cu altul. Cînd eşti pe opiu, nu-ţi mai pasă de nimic. Femeile şi sexul sînt în continuare lucruri la care pofteşti, dar la cel mai mic indiciu că poţi rata, mintea se strînge şi se retrage în vizuina ei de confort şi disperare dacă ştie că în acea vizuină o aşteaptă opiul.

Pentru moment am renunţat la sex. E prea dificil cînd ai permanent încă cinci tipi în jur. Patru muzicieni excitaţi şi un manager şi mai excitat. Mi se întîmplă des să am o şansă la vreuna dintre cele mai frumoase fete de pe aici, dar, nu ştiu cum, o ratez. Mi-am pierdut instinctul de vînător. Cîţiva dintre băieţi sînt maşini de futut. Koli s-a culcat cu trei femei în patruzeci şi opt de ore şi tot şi-a găsit timp să fumeze nişte opiu între ele. Prima era o văduvă bogată, cu o casă pe Hollywood Hills. Ne-a invitat la conacul ei, unde erau şi alte „doamne“ disponibile, toate încîntate şi candide, cu genul acela de privire lipsită de prejudecăţi pe care orice muzician o caută în ochii unei fete sau ai unei femei. M-am lipit imediat de o sirenă şatenă cu picioare lungi, care, cum mi-am dat seama rapid, avea o obsesie pentru ping-pong.

— Loveşte-o tare! Mai tare! Hai, loveşte-mă cu mingea, nimereşte-mă! striga ea. Poţi să mă loveşti?

Aş fi putut să o lovesc, dar nu în felul în care voia ea. Ce să-i faci? Părea să-i placă în continuare compania mea, dar după ce a venit cocaina şi mi-am băgat nasul în ea, o prietenă de-a fetei a început s-o tragă de bluză şi să-i ceară să plece. Poţi fi sigur că oricînd se găseşte vreun prieten bun care să-ţi strice distracţia. Siamak era cu o fată, la fel şi Manuchehr, dar managerul era într-un fel de transă, aşa că am hotărît să mergem cu maşina pînă la plajă şi să vedem răsăritul. Pe drum mintea a început să-mi colinde, cum o face adesea. Din cine ştie ce motiv, mi-am amintit de Amber. Am întîlnit-o pe Amber pe autostradă, în urmă cu cîţiva ani – călătorea cu o prietenă.

Vechiul meu amic Jake şi cu mine eram într-un turneu şi străbăteam Kansasul. Tocmai fuseserăm traşi pe dreapta şi percheziţionaţi de un prostălău de poliţist cu o frizură de S.S. şi ochi sfredelitori, de nazist. Fututul ar fi găsit o grămadă de bunătăţi dacă ar fi căutat mai bine, dar la ce te poţi aştepta de la un porc de nazist prost? Nu mai spun că nici noi nu eram în starea noastră cea mai bună, dar deodată o maşină a oprit chiar lîngă noi şi în clipa următoare Jake m-a informat că ocupanţii vehiculului erau două femei atrăgătoare. N-aveam eu chef de femei, avuseserăm destule pe drum: javre tinere şi mincinoase, vrăjitoare bătrîne, studente, mame, iubite, fiice ale revoluţiei, curve de treabă, tîrfe, japiţe, deştepte nevinovate, mîţe, tigroaice, beţivance, lesbiene reprimate, gospodine provinciale, asistente medicale, avocate, pictoriţe, secretare de senatori, stripperiţe, specialiste în dansul la bară, boeme, corporatiste, hipioate, hipsteriţe, urlătoare, gemătoare, tăcute, slăbănoage, voluptuoase, blonde, brunete, roşcate. Nu că am fi reuşit să le avem pe toate, dar am fost pe-aproape.

Treizeci şi şase de oraşe în patruzeci şi două de zile, cîntînd în deschidere la un soi de vedetă. De pe o coastă pe cealaltă, în sus şi-n jos, unul lîngă altul, într-o fantezie rock. O nebunie intensă care pînă la urmă s-a amplificat în ceva incontrolabil. Am traversat munţi, rîuri, rîpe, canioane, furtuni, inundaţii, poduri, oraşe-fantomă. Am dormit în hoteluri de cinci stele, în moteluri cu gîndaci, în apartamente ciudate, pe podele de linoleum unsuros, pe parchet, pe iarbă, pe pietriş, în praf. Am devenit monştri noi doi, Jake şi cu mine.

Ne-am pierdut toată inocenţa. Ne-am transformat în politicieni, cămătari, pragmatişti, escroci, vagabonzi nocturni, metodologi mutanţi în luptă cu ororile inevitabile ale sistemului nostru economic liber, sau cel puţin aşa dădeam impresia.

M-am hotărît să întorc capul şi să arunc o privire şi, să vezi şi să nu crezi, prietenul meu suedez, iubitor de aburi şi mîncător de peşte uscat, avea dreptate. Cele două erau ceva tare de tot, o blondă şi o brunetă, probabil tot din rasa scandinavă. După alţi cîţiva kilometri şi alte priviri, am schimbat numerele de telefon în stil vechi, cu un marker mare şi solid şi o bucată de hîrtie. Am hotărît să oprim la următorul popas, care s-a dovedit a fi destul de departe: un magazin amerindian. Cînd am coborît din maşini, ne-am dat seama că deja se crease o legătură între noi.

Amber era fotograf amator, iar prietena ei, Sara, muziciană amatoare. Veneau din Las Vegas şi mergeau spre

Austin, unde plănuiau să-şi strîngă toate lucrurile şi să se mute în Los Angeles. Sara îşi petrecuse cea mai mare parte a săptămînii futîndu-se în draci cu nu ştiu ce tip bogat din Vegas, în timp ce Amber îi privise şi se băgase numai cînd simţise că e cazul. Sara avea gusturi sadomasochiste, am observat asta cînd a luat un bici de piele de la magazinul amerindian şi a început să mă biciuiască destul de tare peste spinare şi peste fund, rîzînd satisfăcută. Jake şi cu mine nu mai puteam da înapoi, aşa că am băgat gaz pînă la următorul motel, ca să vedem dacă putem învăţa vreo şmecherie, două, de la vampele alea dezlănţuite.

Nu prea aveam bani, nu cîştigaserăm cine ştie ce cu ultimele concerte, şi plănuiam să dormim în dubiţă, dar ce dracu', ne-am zis, puteam să sărim peste mîncare a doua zi. Fetele astea erau obişnuite cu bogătaşul ăla din Vegas şi a trebuit să punem motelul ieftin şi sexul dur într-o perspectivă care să ne avantajeze. Au insistat să-şi ia propria lor cameră şi în scurt timp ne-am împărţit în perechi. Odată ajuns în cameră, eu am scos o jumătate de sticlă de whiskey şi cîteva pastile de Hydrocodone. Fetele aveau ceva cocaină şi am consumat-o în antracte.

Nu atît la sex mă gîndeam eu cînd mergeam cu managerul spre plajă, ci la cît de uşor mă prindea. Cît de uşor înşelam, cît de uşor deveneam mincinos. Era o chestie ce mi se pregătea demult şi, odată ce s-au deschis digurile, n-am mai avut nici o posibilitate să opresc potopul. O femeie trebuie să-şi facă bărbatul să se simtă întotdeauna masculin, altfel treaba nu merge. Bărbaţii sînt proşti şi în majoritatea timpului trebuie trataţi ca nişte copii. Amber m-a făcut să mă simt bărbat. Pînă la urmă nici nu era chiar aşa de sado-maso, ci doar o fată care voia un futai bun în mijlocul pustietăţii. Cînd am terminat, s-a întins lîngă mine şi a vrut să ne cuibărim unul lîngă altul.

— Ascultă, Amber... Aş prefera să dorm în camera cealaltă, mă duc să văd dacă au terminat.

— Ce? De ce nu vrei să dormi aici?

— Păi... Aş fi mai, ăăă...

— Ai o iubită, aşa-i?

— Ăăă... da.

— Ştiam eu! OK, înţeleg... vreau să zic, bine, dar ai grijă să vii să-ţi iei rămas-bun înainte să plecaţi, da?

Am plecat luminoşi în dimineaţa următoare, devreme şi fără să le zicem nimic. Mana m-a sunat de la birou, din New York, şi am vorbit cu ea ca şi cum totul ar fi fost normal. Sînt un monstru? Ce e un monstru? Un mincinos, da. Un trădător, da. Un şarlatan, da. Cum am putut să-mi privesc iubita în

ochi şi să o mint iar şi iar? Am pus asta pe seama nemulţumirii şi a legii conform căreia trebuie să-ţi păstrezi vinovăţia pentru tine. Nu ştiu. Nimic din toate astea nu mai avea sens. Simţeam că mă îndepărtez tot mai tare de posibilitatea de a avea o relaţie solidă, cotidiană, cu o femeie şi asta mi se părea cu adevărat începutul sfîrşitului lumii.

Atîrnam suspendat undeva între realitate şi fantezie. Un prost pornit cu hotărîre să se autodistrugă: un masochist, un cîrtitor, un mincinos, un înşelător, o curvă, o fantomă, o carcasă, un drogat, un pastilat, un cocainoman, un opioman, un beţiv, un desfrînat, un singuratic, un om singur. Un artist?

Pe parcursul turneului ăluia am simţit cum se schimbă lucrurile chiar la concertele noastre din New York, cînd prietenii mei, tipii de la casele de discuri şi de la promovare, agenţii şi managerii, toţi aveau în ochi spaima aceea. Ce dracu' se-ntîmplă cu el? păreau să se întrebe cu toţii. E cumva vreo glumă? Ce face? Dar mie nu-mi mai păsa deloc de ei. Nu-mi mai păsa nici dacă se aruncau în apă, în East sau în Hudson. Ce ştiau ei? Nimic, asta ştiau. Oricum nu mai reuşeam să comunic cum trebuie cu nici unul din ei de o bună bucată de vreme. Aveam gusturi foarte diferite în toate. Ei se bălăceau în comercialism şi conformism.

Mana a făcut tot ce-a putut ca să mă înveselească, dar ăsta nu era tocmai punctul ei forte. Ne dezintegram rapid. Afurisitul ăla de apartament al nostru din Brooklyn începea să pară un mormînt. Celălalt turneu în care ar fi trebuit să merg s-a anulat şi iată-mă iar lefter. Mi-am petrecut cea mai mare parte din următoarele şase luni fumînd ţigară de la ţigară, înghiţind orice fel de pastile găseam şi bînd zdravăn. Cred că am scris şi am înregistrat cîteva cîntece, am mai avut nişte cîntări prin oraş şi am fost şi la cîteva festivaluri, dar amintirile îmi sînt cam înceţoşate. Mai mult muream, încet, da, dar muream.

Dallas

Aşa se face că imediat după asta relaţia noastră a luat-o la vale, iar eu m-am întors în Dallas şi am început să ies cu prietenii mei vechi, învîrtindu-ne cu maşinile pe aceleaşi străzi moarte, bîntuite.

Zona metropolitană Dallas/Fort Worth Metroplex, cum i se zice, era în ochii mei un tărîm pustiit, întins, lipsit de suflet, degradat, infernal şi populat cu retardaţi şi încuiaţi. De cînd scăpasem de acolo, mă mai întorsesem doar ca să-mi văd familia, uneori prietenii, şi să dau cîte un spectacol, două. (Aveam un loc de refugiu în Dallas, la studioul prietenului meu Jake. Locul ăla e ca fantasma unui obsedat de tehnologie analogică: găseai în el orice fel de sintetizatoare vechi ai fi vrut, orgi, piane electronice etc.)

Numai cînd vedeam peisajul de-acolo, mi se făcea rău. Marele D, cum i se zice, era calea spre cea mai însingurată moarte, un pod către un loc unde visele sînt zdrobite şi reciclate în minciuni strălucitoare, cu care sînt hrăniţi sclavii mărunţi, ce ţipă că mai vor. E un oraş hidos, ridicat din comerţ şi jocuri de putere. Un oraş pe care îl suporţi doar cîteva zile şi numai din obligaţie. Din nefericire, e şi locul unde îmi locuieşte familia şi în acel moment aveam nevoie de familie. Şi aveam nevoie şi de o slujbă.

— Pot să-ţi fac rost de-o slujbă la un local unde se serveşte micul dejun, îmi spune Fernando, prietenul meu din liceu.

De ce nu smulge cîteva bancnote pentru mine din teancurile pe care se laudă că le are, atît cît să mă descurc o vreme?

— Ah, frate... numai să servesc la mese n-am chef acum! îi zic.

— Ştiu, ştiu. Doar pînă găseşti altceva.

— Da... Ar fi ceva, că deocamdată pe-aici nu găsesc nici un căcat.

— OK, o să vorbesc cu prietenul meu. Sînt sigur că pot să te rezolv cu slujba aia, nu-ţi face griji.

Sigur, nu-mi fac griji. Prietene, de ce nu putem face o treabă de bărbaţi? Sîntem totuşi bărbaţi, iar asta e America. Unde-i spiritul nostru de pionieri? La care el mi-ar putea răspunde, şi pe bună dreptate, „Spiritul meu de pionier e bine mersi, frăţioare, tu du-te şi fă nişte bani şi vorbim după aia“.

Peste vreo două zile primesc slujba. Zilele se scurg în noapte şi pe urmă iar în zi. Şi tot în aceeaşi săptămînă stau cu Fernando într-un bar local proiectat, construit şi mobilat pentru cercetătorii artei obtuzităţii şi el îmi zice:

— Care-i problema cu fetele astea? Părea foarte interesată, a venit la mine şi mi-a dat numărul de telefon. I-am scris un mesaj şi mi-a răspuns în vreo două secunde. A tot insistat să ieşim, să ieşim, şi pe urmă... Uite aici.

Îmi arată mesajul de pe iPhone-ul lui. E foarte rece şi înţepat. Spune ceva de genul „Mulţumesc că ai fost drăguţ, dar nu cred că e momentul potrivit pentru mine...“

— Ce dracu’ înseamnă asta? Momentul potrivit pentru ce? Ce dracu’, crede că vreau să mă însor cu ea?

— Păi, nu spuneai că tocmai ai divorţat sau ceva de genul...? îl întreb.

— Da, dar asta a fost nici nu mai ştiu cînd. Toate-s nişte fetiţe speriate. Nu pricep. Aş prefera să nu-mi mai dea nici un număr de telefon. Nu vreau să-mi pierd timpul.

— Ştiu. Las-o baltă. Oraşul ăsta... Omule, nu ştiu, mormăi eu.

Şi eu sînt excitat ca dracu’ şi am nevoie de atingerea unei femei. Sînt cîteva chelneriţe frumuşele în barul ăsta, dar toate par să îndrăgească stilul şi graţia lui Fernando. De-aici nu-mi iese nimic.

Fernando nu ia nici un fel de droguri, abia dacă se îndură să înghită pastile cînd îl doare capul. Ca mai toţi foştii mei colegi de liceu, e un afacerist de succes. Are o casă, o maşină scumpă, e divorţat şi cu doi copii. Nu-mi vine să stau aici toată noaptea, nu-mi place lumea de aici, nu-mi place muzica de la tonomatul digital, atmosfera duhneşte a reclame TV, dar e încă prea devreme ca să plec acasă.

— Ce-ai chef să facem? îl întreb.

— Nu ştiu, omule, sînt cam obosit, zice Fernando.

— Da, pun pariu că mîine ai o zi dementă, nu?

— Frate, fiecare zi e dementă. Pe lîngă toate celelalte, mîine e rîndul meu să stau cu copiii.

— Păi, hai să ne terminăm berile şi s-o ştergem naibii de-aici, îi spun, gîndindu-mă că de fapt e obosit de noaptea trecută.

Fuseserăm într-un bar de striptease din zona dubioasă a oraşului, cu băuturile în faţă, şi aşteptam să apară fata lui preferată şi să danseze pentru el. Fata mea preferată îşi freca fundul de un ins mai vîrstnic care părea bănos şi care, probabil, conducea un Mercedes Benz de doişpe cilindri şi avea pămînt în toată marea republică a Texasului. Plutea în aer mirosul ăla special de bar de striptease, muzica se auzea tare şi luminile clipeau verzi şi roşii prin ceaţa artificială pompată dinspre scenă.

Îmi place să le ascult pe stripperiţe vorbind la fel de mult cît îmi place să le văd cum dansează. Nu ştiu de ce, tot încearcă să-mi spună povestea vieţii lor şi e mereu aceeaşi poveste veche, abuz casnic, sarcină la adolescenţă, supravieţuire, mame singure, droguri, băutură, lipsă de speranţă şi cum alegerea între luptă şi fugă le stoarce de vlagă creierul. Sînt şi cîteva aşa-numite „dansatoare exotice“, care îşi plătesc facultatea din banii cîştigaţi aici, dar astea-s foarte rare. Bineînţeles că toate poveştile se termină cu întrebarea inevitabilă „Vrei un dans acum sau ce?“, dar, căcat, fetele trebuie să facă bani, de-aia şi vorbim de fapt, şi departe de mine gîndul să perturb sistemul antreprenorial. Le ascult cu atenţie poveştile incredibile, le spun şi cîteva cuvinte de încurajare şi încerc să fiu un consumator model.

Acum sînt la volan, Fernando s-a dus acasă, eu l-am sunat pe vechiul meu amic de drogangeală, Joe, şi ne întîlnim într-un bar din Addison, o suburbie a Dallasului. Intru în bar, e unul dintre puţinele locuri unde mai poţi să fumezi pe-aici, aşa că duhneşte. Joe aşteaptă la tejghea.

— Hei, omule! strigă el spre mine.

— Ce faci, Joey? strig şi eu.

— A, nimic, omule. Bei o bere?

— Da... ai sunat deja?

— Da, bea-ţi berea. Pînă le terminăm, se rezolvă.

Trag de bere cît fumez o ţigară şi mă uit în jur. Aceleaşi feţe obosite, aceleaşi fete obosite, tipii care joacă biliard, două tipe frumuşele înconjurate de un pluton de bărbaţi, o piesă de Rolling Stones la tonomat. Acum sîntem în maşina lui Joe, îmi pune să ascult ultima lui piesă, sună bine, dar versurile se înţeleg greu, el are nişte iarbă şi fumăm din bongul lui, dup-aia mergem vizavi, să ne vedem cu omul care are la ora actuală cea mai bună marfă. Îl suni, intri în restaurantul unde lucrează, îl aştepţi în baie şi în cîteva minute ieşi cu un pacheţel de cocaină din cea mai bună.

Parcăm în spatele localului, unde e beznă, şi tragem două linii gigantice de pe o carcasă de CD. Ne simţim perfect şi sîntem gata să mergem în centru, la distracţie. În ultima

vreme Joe şi cu mine am devenit foarte apropiaţi. Sîntem de aceeaşi vîrstă, amîndoi muzicieni şi amîndoi locuim cu părinţii. Totuşi el n-a făcut mare lucru cu muzica, doar a cîntat cînd şi cînd prin Dallas. Se tot gîndeşte să se mute în Germania, de un deceniu tot zice c-o face, pentru că e nemţălău adevărat, şi după mamă, şi după tată, are şi cetăţenie germană, dar nu reuşeşte să ia decizia finală.

În noaptea asta nu avem nimic special în plan. E doar o altă seară normală cu cocaină, băutură şi pastile. Orice altceva trece pe planul al doilea. Coborîm la prima noastră destinaţie, un bar de cartier întunecat ca o carceră, mergem la barman şi comandăm ceva de băut.

— Mai dă-mi, îi spun lui Joe şi el îmi strecoară punguţa, pe care o ascunsese într-o cutie de chibrituri, iar eu mă duc în toaletă, să trag un pic.

Cristalele mai trebuie pisate. Folosesc pentru asta cheia de la Nissanul mamei. Ce naiba se întîmplă cu tine? îmi întreb imaginea din oglinda toaletei, după care ies.

Joe vorbeşte cu o fată, îl las în pace, mă sprijin de tejghea şi mă uit în jur. Mintea mi-o ia la goană şi îmi doresc să fi avut la îndemînă un pian la care să cînt undeva în spate. Simţurile ba îmi explodează, ba îmi mor. Lobul occipital îmi pulsează. Talamusul preia rapid conducerea, în timp ce emisfera cerebrală stîngă încearcă disperată să păstreze controlul. „O să fiu dominat şi în seara asta de conflict şi confuzie?“ mă întreb în timp ce prin minte, din cine ştie ce motiv ciudat, îmi plutesc imagini cu munţii Great Smoky şi cu rîul Allegheny. Simt o nevoie acută să sar în apă şi să mă purific. Un prieten mi-a povestit cîndva despre Rîul Diavolului. Mi-a spus cît de curate îi sînt apele, ca într-o piscină. Începe să mă mănînce interiorul coloanei vertebrale, dar e imposibil să te scarpini în zona aia. Totuşi sistemul nervos vegetativ pare să-mi funcţioneze bine. Terminaţiile nervilor par să-mi secrete ceva compuşi chimici, activitatea sistemului digestiv s-a redus, respiraţia şi bătăile inimii mi s-au accelerat natural.

— Cum te cheamă?

— Ce? întreb în direcţia vocii pe care am auzit-o.

— Cum te cheamă?

E o voce de femeie, vine din stînga.

— Cum mă cheamă? Amon.

— Amon? Chiar aşa?

— Da, păi, sînt un păcătos, asta-i sigur. Dar pe tine?

— Stephanie.

— Uau, ce nume frumos!

— Pe bune? Aşa crezi? întreabă ea sarcastică.

— Da!

— Nu mă mai ţii minte, Ali?

— Sigur, Stephanie de-acum cîteva secunde.

— Nu, nebunule, prietena lui Jake! Ne-am întîlnit anul trecut, cînd eraţi în turneu. La House of Blues...?

— A, da... N-am cîntat împreună imnul de luptă al republicii?

— Nici de-a dracului. Eu nu cînt cîntece de yankei, nu-mi auzi accentul?

— Sigur... Păi, ce vrei să bei, fato?

— Bere, dar am deja una, uite-o aici. Tu ce faci? Ai vreun spectacol?

— Da, şi e unul lung. E o piesă la care am tot lucrat. Se cheamă „Zilele se scurg în noapte şi nopţile în zile“.

— O, înţeleg, foarte modern. Poate la partea a doua reuşeşti să le scurgi în luni şi în ani, îmi zice, uitîndu-se în faţă cu o privire goală.

— Uau! Tu chiar mă înţelegi, Stephanie! Vrei să fii managerul meu?

— Nu, nu am relaţii de felul ăsta cu muzicienii.

— Ah, fato, lasă prostiile! Noi doi o să ajungem în vîrf! În vîrf, ascultă la mine!

— OK, bine. Ce zici de o tărie, ca să sărbătorim?

— O idee încîntătoare, doamna mea. Dar nu căcaturi dulci, din fructe. Ce-ai zice de nişte whiskey?

— Ai auzit? îi face ea semn cu capul barmanului.

Tipul din dosul tejghelei pare să ştie cum merge treaba şi ne toarnă repede două tării. Gagica nici măcar nu se preface că ar vrea să caute în poşetă ca să le plătească.

— Să bem pentru ceva sau altceva, îi zic.

Ciocnim şi dăm pe gît whiskey-ul ieftin. Încep să-mi amintesc cum am cunoscut-o pe Stephanie. Umblă tot timpul prin partea asta a oraşului. Jake mi-a povestit de ea. Cîndva era o fată frumoasă. Acum cîţiva ani s-a apucat de metamfetamine şi a dispărut o vreme. Dumnezeu ştie ce bagă în ea acum. În general, presupun că o arde prin baruri mici şi murdare şi i se cumpără băutură. În locuri prost luminate ca ăsta încă arată răpitor, mai ales dacă eşti cu mintea dusă de la băutură şi droguri.

— Ce faceţi în seara asta, băieţi? mă întreabă ea.

— O, nu mare lucru. Ne omorîm timpul.

— Aha. Şi altceva?

— Ştii şi tu ce. Ce, vrei un pic?

— Sigur, ce ai?

— Hai în spate să-ţi arăt.

Mă duce prin bucătărie şi de acolo ieşim în curtea pustie din spate. Îi dau o linie.

— Ia, fato. Simte-te bine.

Trage pe nas. Îi mai dau una.

— Şi acum pe cealaltă nară, îi spun.

— Mulţumesc, iubire. Cum arăt?

— Apetisantă.

— Nu, nasul, zice ea.

— A, da, stai să văd... Curat.

Trag şi eu două linii şi mergem înapoi în bar. Joe vine şi îmi cere punguţa. Aştept la tejghea. Stephanie pleacă altundeva şi îi urez în tăcere toate cele bune. Încep să aud în cap versurile unui cîntec şi îmi doresc să fi avut la mine un carneţel şi un pix, ca pe vremuri. Restul serii se desfăşoară la fel de calm, după acelaşi model, fără să ducă absolut nicăieri. Alte două baruri, alte conversaţii, iar băutură, iar droguri. Cînd ne întoarcem acasă, o maşină de poliţie care merge în direcţia opusă întoarce brusc şi ne urmăreşte cîţiva kilometri. Îl sperie de moarte pe Joe.

— Iisuse, ticălosul se ţine după curul nostru! Să mă fut, ştie de unde venim. Ştie că-s beat, zice el şi se tot uită speriat ba în oglinda retrovizoare, ba la şosea.

— Dă-l în pula mea, mergi înainte, nu depăşi prea tare limita de viteză şi ieşi imediat pe autostradă. Ce-ai făcut cu cocaina?

— Am aruncat-o sub scaun.

— OK, relaxează-te, nu facem nimic rău. Adică nu chiar.

Poliţiştilor ăstora afurisiţi de pe lîngă Dallas le place la nebunie să meargă în spatele tău şi să aştepte pînă greşeşti fie şi-un pic. Pentru ei e-un fel de distracţie ieftină. Dacă ne-ar trage acum pe dreapta, am fi în mare belea. Ăştia din Texas nu se joacă. Nu e ca în New York, unde schimbările bruşte de viteză sau de direcţie sînt ceva normal. În oraşul ăsta trebuie să conduci ca o bunicuţă, mai ales dacă ai droguri la tine.

În cele din urmă ajungem pe autostradă şi îl pierdem din vizor. Joe mă lasă lîngă maşina mamei şi îşi ia la revedere în stilul lui distant obişnuit, nemţesc. Urc la volan, încep să conduc şi încerc să menţin maşina pe o linie cît mai dreaptă. E ciudat să umblu iar pe străzile astea. Adevăratele călătorii în timp sînt atunci cînd ajungi în locuri pe unde ai mai fost. *Aici am sărutat-o prima dată pe June. Aici era casa maicăsii.* Oriunde te uiţi, fantome din trecut, la fiecare colţ, fantome ale amintirilor. Sînt şi eu un mort întors printre cei vii? Mintea mi-e oarecum mai limpede. Mă simt de parcă pot să văd prin pereţi în fiecare casă şi să studiez chipurile

locuitorilor. Casă suburbană după casă suburbană, toate pline de suflete adormite care visează la siguranţă, putere, dragoste, scenarii de coşmar, bani, sex în trei cu adolescenţi, jocuri cu mingea, creşteri de salariu, avansări, adultere, piscine mai mari, maşini mai rapide, Dumnezeu, monştri, emisiuni TV, reclame... Nici un refugiu în zare. Îmi dau seama cu tristeţe că şi dacă aş găsi un refugiu, aş avea nevoie să stau mai multă vreme decît mi-ar permite gazda.

Undeva în spatele unui cartier pe lîngă care trec, într-o casă cu luminile stinse, în colţul unei bucătării proaspăt renovate, un bărbat se uită pe fereastră. Se reazemă pe masă, cu capul sprijinit în palmă. Nevasta şi copiii lui dorm într-un pat dublu din dormitorul mare. Luna plină e nefiresc de strălucitoare şi se reflectă în pistolul cromat din mîna lui. Bărbatul se ridică încet şi se duce spre dormitor. Locul arată ca unul din catalogul unui magazin de mobilă scumpă. Se uită la familia lui adormită. În ultima vreme nevastă-sa a mai slăbit, s-a apucat de o cură nouă. Peste o săptămînă fiică-sa o să împlinească cinci ani şi e deja diagnosticată cu şase feluri de boli, pentru care ia şapte feluri de pastile. N-am nici un motiv, îşi zice el. Doar că aşa vreau eu. Cu gîndul ăsta ultim, intră în baia principală şi încuie uşa. Baia arată în sfîrşit exact aşa cum şi-o dorea nevastă-sa. Casa viselor lor o să mai rămînă tăcută doar cîteva minute, pînă cînd o împuşcătură sonoră o să-i trezească soţia şi fiica.

Cum-necum, a doua zi m-am trezit, m-am îmbrăcat şi m-am dus la lucru. Sînt de fapt un servitor, un sclav. Primesc comenzi şi trăiesc din asta. Le aduc elefanţilor, jegoşilor ăstora supraponderali, grăsime şi unsoare, ca să se îndoape cu ea. Le torn cafea şi le umplu iar paharele de suc. Sînt paznic la grădina zoologică şi e timpul să hrănesc animalele. În fiecare blestemată de dimineaţă însorită, înainte să înceapă ziua, hipopotamii ăştia intră pe uşă. „Bună dimineaţa!“ De ce-i aşa de bună, faţă de cur? Lucrez aici de o lună. Am jurat să nu mai servesc niciodată la mese, asta a fost acum vreo zece ani, cînd lucram la un restaurant care dădea spre aeroportul Van Nuys. Graşii care veneau să mănînce acolo în weekend erau un adevărat spectacol.

Am încercat să-mi găsesc o slujbă de birou, dar pe criza asta ai nevoie de o diplomă de masterat ca să cureţi veceuri. Acum două săptămîni m-am angajat undeva cu nouă dolari

pe oră, dar a trebuit să fac testul antidrog. M-am prezentat la centrul de analize, un loc care-mi amintea de cel mai căcăcios birou de plăţi din cel mai căcăcios cartier din South Bronx, şi m-am dus în spate să mă testez. Cum stăteam acolo, ţinîndu-mi sula deasupra cutiuţei de plastic, ceva a pocnit în mine. Ce dracu' fac eu aici? mă gîndesc. Pentru ce mă pun ţăranii ăştia să mă piş în cutiuţă? Am ieşit din baie şi am aruncat recipientul la coş.

— Domnule? Domnule! Unde mergeţi? a strigat după mine tînărul cu mănuşi de latex, care aştepta să-mi ia şi să-mi îndosarieze pişatul.

— Mă duc la un prieten să mă droghez. Hai şi tu. Lasă-i pe porcii ăştia! N-ai nici un viitor aici. Pentru numele lui Dumnezeu, toată viaţa ta se învîrte în jurul urinei! Fugi şi salvează-te, omule!

Bietul de el s-a uitat la mine ca la un bolnav psihic, dar nu-mi păsa. Eram liber. Adică am fost liber pînă cînd realitatea mi-a băgat un deget în cur şi mi-a adus aminte să-mi verific buzunarele şi să număr mărunţişul zornăitor.

Aşa că acum lucrez la Agenţia Intercontinentală, Interplanetară şi Multiconfesională de Clătite. Da, domnule! Sînt servitor. Sînt foarte profesionist şi foarte adaptabil, dar n-o să mă vezi aplecîndu-mă de spinare, ca o parte dintre colegii mei, sau făcînd pe simpaticul cu animalele. Sînt cuviincios, ospitalier, bun, amabil, politicos şi tot ce vreţi, dar, mă fut, nu-mi cereţi mai mult! Nu mă plătesc destul cît să vă distrez pe voi, într-o vreme făceam o mie de dolari pe noapte din cîntat, aşa că duceţi-vă şi căcaţi-vă într-un pîrîu sau ce faceţi voi, ţărănoii, pe-aici! Nu mă înţelegeţi greşit... N-am nimic împotriva voastră, la dracu', păreţi nişte buni creştini. Mi-am dat seama de asta cînd v-am văzut plecîndu-vă capetele şi rugîndu-vă înainte să vă îndopaţi cu grăsime şi v-am văzut şi că-mi zîmbiţi grozav de mult, dar, pentru numele lui Zeus, lăsaţi-mă în pace. Nu-mi puneţi întrebări, nu mă întrebaţi cum mă cheamă. Mă cheamă Cui-îi-pasă, aşa se traduce în engleză. E traducerea cuvîntului indian *hokan*. Amerindian, da. Numele meu e Hokan, dar de felul meu sînt un *tonkawa*. Nu, la dracu', nu-s mexican. Dacă-mi dau jos uniforma asta urîtă, şorţul ăsta inutil şi pantalonii de poliester, o să vedeţi ce tatuat sînt. Prohabul meu s-ar putea s-o excite pe fiica voastră adolescentă puţin mai mult decît i-

ar face bine. Cîţi ani are? Lasă, domnule, deocamdată mă mulţumesc cu nevastă-ta. Ai observat cum se uită la mine? Cred că vrea să-şi bage în ea tot trupul meu. Scuze, amice, sînt un prădător, un jefuitor, şi nu mă pot abţine. M-au pus să port porcăriile astea şi mă mănîncă. Mi-au spus să-ţi ascult ordinele şi să le execut. Acum pot să plec? Ţi-ajunge cît ai vorbit cu mine?

E un restaurant al dracului de aglomerat. Nu ştiam că atîta lume îşi ia micul dejun în oraş. În weekenduri, de la opt dimineaţa la două după-amiaza, poţi să aştepţi şi cîte două ore. E o defilare nesfîrşită de flămînzi din familiile Harrison, Carter, Johnson, Patel, Rodriguez, Tang, Wang, Nehi Nehi Kerdahe, Hushmanzadeh, Allah O'Akbar O'laho Akbar şi toţi afurisiţii care mai sînt în cartea de telefon. De ce eu, Doamne? Ce lecţie vrei să-mi dai? Nu ştii că-s prost şi nu-mi învăţ lecţiile? Nu poţi să renunţi la mine şi să mă laşi să fiu deja bogat şi celebru? Prima masă la care am servit în prima zi era un separeu care avea pe peretele de deasupra o fotografie mare, înrămată, cu Empire State Building. O ironie dulce-amară, pregătită special pentru mine, care m-a făcut să chicotesc înfrînt.

Cafea, frişcă, apă, bate comanda în computer, una de ouă cu şuncă, două ouă fierte tari, doi cîrnaţi cu ouă, două ouă plus unul moale, două felii de pîine albă prăjită, o pîine dospită, nu uita să scoţi pîinea prăjită, du-te să le umpli iar ceştile de cafea, o masă nouă, două sucuri de portocale, un suc de coacăze, două pahare cu lapte, „A, corect, bună! Bună dimineaţa, da". Încă o masă, „Bună..." Ceai fierbinte. „Dracu' să te ia!" Fă ceaiul. Lămîie. „Unde e lămîia? Deja am rămas fără? Haideţi, oameni buni, cine a primit azi marfa?" Unge pîinea, ia gemurile de căpşuni. „José! Dos papas, por favor! Si, gracias. Primo! Omleta e gata? No? Por que? Trabajando? OK. Nu, nici o problemă." Iisuse pe cruce! Îs aici numai de o oră.

Şi tot aşa, iar şi iar, pînă ajung acasă şi îmi spăl grăsimea din păr şi din piele, după care trag un pui de somn. Dacă am noroc, nu visez nimic legat de slujbă, mă trezesc înviorat şi mă bucur de restul zilei. În majoritatea timpului reuşesc să uit cu totul de slujbă. Prietenii şi familia ştiu că nu trebuie să mă întrebe despre asta. Munca e muncă. Cine vrea să vorbească despre muncă? Nu-mi aminti! După somn îmi mai revine normalitatea. Mănînc o portocală şi nişte seminţe de dovleac şi încerc să-mi refac rezervele de energie. Încerc să-mi amintesc şi să-mi repet care e scopul meu în viaţă. E doar o situaţie temporară, cred, una care o să treacă. Nu e o halucinaţie, e absolut reală. Eşti destul de puternic să îi faci

faţă şi să ieşi din asta cu mîndria şi respectul intacte. După ce te mai dezmeticeşti, cînţi un pic la chitară. Cîntă şi fii vesel.

În noaptea aia primesc un telefon de la Fernando. Zice că Josephine e în oraş şi a întrebat dacă aş vrea să iau cina cu ei doi.

— Ce? Josephine, pe bune?

— Da. Vrei să vii sau nu?

— Bineînţeles! Vino să mă iei, bine?

Fernando mă duce spre centru şi eu îi zic:

— Deci Josephine s-a întors din Maroc. Cum s-a întîmplat?

— S-a despărţit de logodnicul ei marocan, s-a dus să-l viziteze pe unul dintre admiratorii ei bogaţi din Franţa şi aşa, dintr-una într-alta, uite-o aici. Peste două zile pleacă în Elveţia.

Elveţia? Iisuse, mă întreb cine-o fi de data asta!

— Şi de fiecare dată cînd se întoarce, te sună pe tine, ha? Ce treabă ai tu cu ea? Practic, nu din cauza ei ai divorţat? întreb eu brutal.

— Ea nu e de părerea asta şi nici eu. Cu Jessica e altă poveste, îmi răspunde în stilul lui calm şi relaxat. Dar tu? Încă mai eşti nebun după ea?

Nu aveam cum să ştiu pînă nu-i vedeam faţa. Acum cinci ani Fernando şi nevastă-sa, Jessica, dădeau o petrecere într-un bar, eram şi eu în oraş şi m-am dus acolo. Pe atunci Josephine lucra pentru Fernando. Numai ce i-am aruncat o privire şi mi-am dat seama că e periculoasă: o seducătoare profesionistă, cu ochi ademenitori şi voce hipnotică. Eram cu Mana şi am încercat să mă ţin departe de ea, dar asta a făcut-o pe vampă să-şi dorească şi mai tare să-mi doboare zidurile de apărare. N-a ieşit mare lucru nici atunci, nici mai tîrziu, pentru că ea şi Fernando erau combinaţi pe ascuns. Ea voia să devină scriitoare şi mi-a trimis de-a lungul anilor cîteva texte. Îi plăcea mult şi unul din cîntecele mele, aşa că am păstrat legătura. Am încercat o dată să mă dau serios la ea, dar nici n-a vrut să audă.

— Ai gusturi de căcat la bărbaţi, i-am mormăit Josephinei după cină, în maşina lui Fernando. Ţie îţi trebuie un artist.

— De unde ştii tu ce-mi trebuie mie? Am ieşit o vreme cu artişti. Nu vreau să mă mai cuplez în viaţa mea cu unul. Nu mai vreau nici măcar să ies în oraş cu unul, mi-a răspuns ea de pe scaunul din faţă.

— A, da, ai fost cuplată cu un artist? Cine? Ce fel de artist? Era dispus să moară într-un şanţ?

— Ce tot zici tu acolo?

— Păi, ce făcea? Era pictor? Era...?

— Pictor, da!

— OK, şi care-i problema? Ai tu obiceiul ăsta, să alegi tot timpul... nu ştiu. Nu vrei să te-arunci în apă? Adică...

— Apă? Nu, Ali, nu mai vreau să m-arunc în nici o apă. De ce crezi că aş vrea? Care-i genul de bărbatul potrivit pentru mine, tu? Tu eşti ce-mi trebuie mie?

— Nu, n-am spus asta. Doar că tu... bărbaţii ăştia despre care tot vorbeşti, ăştia nu-s potriviţi pentru tine. Tu eşti Josephine, fir-ar a dracu'!

— Ce înseamnă asta? m-a întrebat ea rîzînd.

— Eşti specială. Îşi trebuie un bărbat care să te merite. Un tip pe care să nu-l sperie unde ajungi şi ce faci din tine.

Mi-am dat seama brusc ce beat sînt şi m-am hotărît să nu mai dau din fălci, dar nu-mi părea rău că am avut acel mic dialog. Fernando a tăcut tot drumul. A oprit lîngă casa ei şi i-a deschis portiera.

— Mersi, băieţi, m-am simţit foarte bine. Ne vedem peste cîteva săptămîni. Pa, Fernando. Pa, Ali, încearcă să nu bei prea mult. Nu-ţi face bine.

Ne-am luat la revedere şi am privit-o cum aştepta liftul, apoi cum flutură mîna spre noi şi intră în casă. Arăta răvăşitor de bine în seara aia. Dacă ar mai fi trăit Fellini, ca s-o vadă! Fernando a rămas tăcut.

— Săraca fată! Orice bărbat care-i iese în cale vrea să o facă proprietatea lui.

— Ştie ea ce face, mi-a răspuns Fernando.

Peste două săptămîni primesc de la Josephine un mesaj în care îmi zice că s-a întors din Elveţia şi vrea să ieşim împreună. O iau de la ea de la apartament. „Mă iei, te rog, în braţe tare-tare cînd ne vedem?“ mai zicea ea în mesaj. Uşa

liftului se deschide şi iat-o că apare, frumoasă ca întotdeauna. Sar din maşină, o salut, după care o îmbrăţişez şi o strîng tare cîteva clipe. Urcăm şi plecăm. Încerc să fiu cît mai relaxat, cît mai fermecător, încîntător, simpatic, energic şi amuzant. Îi iubesc rujul şi felul în care-şi machiază ochii e magie cinematografică. Pare să stea tot timpul în lumina potrivită şi lumina aia are ceva dintr-un film *noir*. Vocea şi inflexiunile ei sînt teribil de incitante. Poate să şi-o moduleze şi să schimbe accentele cum are ea chef, e o maestră a controlului tonalităţii.

Discuţia se leagă uşor şi ne simţim în largul nostru. E clar că i s-a întîmplat ceva dramatic în călătoriile ei. A trebuit să întreprindă tot felul de acţiuni decisive şi manevre de ocolire. Un individ bogat şi puternic i-a făcut un soi de propunere, a încercat să o domine şi s-o ia sub stăpînire cu oferte apetisante şi promisiuni de stabilitate. Voinţa şi respectul de sine par să-i fi rămas absolut intacte, dar episodul a golit-o cumva de energie. O ascult ca şi cum fiecare cuvînt şi fiecare propoziţie ar fi de o importanţă vitală. Nu există nici un alt loc din lume, în trecut, în prezent sau în viitor, în care aş vrea să fiu, ci doar aici, acum, în maşina asta, alături de ea. Ajungem la restaurant.

— O să i-o las unui valet să mi-o parcheze, îi spun.

— Nu-ţi fă griji, e o seară plăcută. Am chef să fac cîţiva paşi.

Găsesc un loc de parcare undeva pe aproape şi începem să ne plimbăm. În Dallas e una din acele seri perfecte, răcoroase şi cu un vînticel blînd. Odată ajunşi înăuntru, toţi cei de-acolo, de la patron şi chelneri la clienţi, se uită la noi. Comandăm două pahare de vin roşu şi ne relaxăm. Conversaţia curge iar fără probleme. Lumînarea aprinsă de pe masă îi aruncă o lumină pîlpîitoare perfectă pe partea dreaptă a feţei, mai e o lumină caldă în spate, ce vine de deasupra barului, iar în rest, numai jocuri de umbre.

Îmi vorbeşte despre minunile şi farmecele Alpilor elveţieni şi francezi şi o ascult concentrat. Intenţionez şi de data asta să rămîn calm, echilibrat, senin şi liniştit. Încerc să mă ridic la înălţimea momentului, l-am aşteptat ani de zile şi n-o să accept ca vreo scăpare oarecare să mi-l strice. Conversaţia alunecă în trecut, ne amintim cum ne-am cunoscut cu ani în urmă şi cum am încercat atunci să o fac să mă sărute pe un hol, după un concert.

— Doamne, aura ta era atît de vraişte... nu erai în locul potrivit, zice ea.

— Ştiu. Ce pot să zic? M-am gîndit tare mult la tine după aia.

— Serios?

Pare uşor surprinsă.

— Sigur, m-am gîndit la tine tot timpul.

— La ce te-ai gîndit?

— La cît de mult aş fi vrut să-mi petrec cîtva timp numai cu tine. Măcar o zi sau o noapte. Pur şi simplu ştiam că dacă am fi stat măcar o noapte întreagă numai noi doi...

— Da? Ce?

— Nu ştiu... poate că s-ar fi făcut o legătură.

— Dar noi am avut tot timpul o legătură, zice ea.

— Da... îi spun, privind-o în ochi şi zîmbindu-i.

Ni se aduce mîncarea şi începem să mîncăm. Un duo de chitarişti, un băiat şi o fată, cîntă într-un colţ *cover*-uri după Burt Bacharach, la masa de alături unei femei i se cîntă „La mulţi ani!“, fulgeră bliţurile, zboară îmbrăţişări şi sărutări. Mai cerem două pahare de vin. Josephine nu navighează pe cele mai liniştite ape ale tinereţii ei. Ochii îi trădează multă durere şi tristeţe. I-a fost întinată cine ştie ce dorinţă adîncă. Aici s-a învăţat o lecţie dureroasă. Josephine vorbeşte o vreme despre mama ei şi cît de mult îi duce dorul. Maică-sa a murit cu ani în urmă, taică-său la fel, şi e clar că acum i-ar prinde al naibii de bine o familie.

— E greu cînd ţi se oferă tot ce ţi-ai visat vreodată, spune ea. Stabilitate şi protecţie totală, înţelegi? Dar nu mai eşti liber. Dacă aş fi acceptat ce mi s-a oferit, aş fi intrat într-un fel de închisoare.

Ascult, dau din cap şi empatizez, dar ce naiba ştiu eu? Ea joacă la alt nivel. Ce-aş face dacă mi-ar oferi cineva aşa ceva? Sincer să fiu, sînt surprins că n-a acceptat oferta. A refuzat mulţi bărbaţi în trecut, asta-i sigur. După ce umblă ea de fapt, după iubire? Îmi place grozav că e puternică şi independentă. Aş sta aşa un milion de ani şi i-aş asculta poveştile. Aş înţepeni uite-aici, pe scaun, şi m-aş uita la ea peste masă pînă la sfîrşitul timpului. Ne terminăm cina. Eu abia dacă am mîncat ceva, doar cîteva înghiţituri. Cui îi trebuie mîncare? Mi-ar plăcea să o prind de mînă şi să fug undeva cu ea.

— Unde vrei să mergem? o întreb cînd o pornim înapoi spre maşină.

— Ăăă... la Lae, la Seline Bar.

— OK, excelent. Hai să mergem.

Lae e coleg de apartament cu Josephine şi cel mai bun prieten al ei. Abia ce-a împlinit douăzeci şi unu de ani şi e *gay*. Îmi place de el. Mergem la Seline, comandăm ceva de băut şi fumăm ţigară de la ţigară în curtea interioară. Acum

Josephine e mai relaxată. Începe să flirteze. Lae se joacă în părul meu.

— Ador părul tău, zice Lae. Nu-i aşa că are un păr adorabil, mama? E atît de creţ! Îmi vine să mă joc întruna cu el.

— Ştiu! Într-una din zilele astea o să te trag de păr în timp ce eşti în mine, îmi spune Josephine.

— O, da... îi răspund şi încerc să par calm.

— Azi-noapte am avut un vis obscen cu tine, continuă ea.

— Pe bune? Ce se întîmpla?

— Ooo... era obscen. Îţi băgaseşi o mînă în chiloţii mei.

— Hmm...

— Da, era fierbinte...

— Păi, pot să-ţi fac asta, dacă vrei. Oricînd, îi răspund şi mă uit fix în ochii ei. Oricînd vrei.

Simt o dorinţă puternică să-i sfîşii hainele de pe ea acolo, pe loc.

Am impresia că drumul de întoarcere pînă la apartamentul ei a trecut foarte repede. Mai stăm o vreme în maşină şi vorbim. Ei îi tot sună telefonul. Probabil că e iubitul / fostul ei iubit. Nu ştiu prea multe despre el şi nici nu-mi pasă. Dacă e arabul cu care-a fost înainte, aşa cum bănuiesc, atunci să-l ia dracu', şi-a făcut pofta cu ea.

— Stăm aici cam de mult, îi zic. Am putea merge înăuntru.

— Nu pot să-ţi arăt apartamentul. E mizerie.

— Îmi place mizeria, insist eu.

— De ce nu urci încă un etaj sau două în parcare? O să fie mai intim, zice ea.

Mai urc maşina cîteva etaje. Telefonul ei continuă să sune. Răspunde.

— Ce vrei? Am ieşit în oraş... Cu un prieten... Te sun mîine... Uite ce, trebuie să plec, spune Josephine şi închide. Scuze, îmi zice apoi şi îşi decuplează telefonul cu totul.

— Nu-ţi bate capul. E în regulă?

— Da... nu... În ultimele luni viaţa mea a fost atît de aiurea! Trebuie să o iau mai încet. Măcar puţin, pînă îmi refac echilibrul.

— Aşa cred şi eu.

Iar se uită lung la mine cu ochii ăia. Ochii ăia care-l pot stîrni pe un bărbat să facă orice. Dacă ar trebui, pentru ea m-aş face asasin, războinic apaş, invadator, gladiator care n-are altă opţiune decît să-şi înjunghie prietenul în inimă.

— Doamne, Josephine... oftez eu.

— Ce?

— Chiar trebuie să te uiţi aşa la mine?

— Cum?

— Ştii tu cum.

— Ar trebui să te violez chiar aici, în maşină, îmi spune ea.

— Nu... zic eu şi mă aplec spre ea. Nu aici... nu aşa.

— Ai vrea să fie o chestie mai specială? Profită cît ai ocazia.

— Poate că ai dreptate...

Mă aplec şi mai mult peste ea şi o privesc adînc în ochi. E momentul să obţin ceva mai mult. Cobor privirea de la ochii la buzele ei.

— Ştii ce fel de bărbaţi mă fut pe mine, Ali? mă întreabă Josephine cu o voce debordînd de sex.

— Ce fel?

— De-ăia care pot să mă ia şi să mă umple, zice ea.

Mă sărută scurt, îmi prinde faţa în palme şi mi-o strînge.

— A, da?

— Da, dar ştii ce fel de tipi îmi mai place să fut uneori? Foarte rar, e drept, dar mi se mai întîmplă.

— Ce fel?

— Tipi micuţi şi romantici ca tine... băieţi buni, care nu au obiceiul să dea cu mine de pereţi sau să mi-o tragă în ciudă.

În timp ce vorbeşte, îmi desface cureaua şi-mi descheie nasturii de la blugi.

— Ţi-ar trebui zece mii de ani ca să mă fuţi aşa cum aş vrea, eşti prea drăguţ, dar îmi placi, mi-ai plăcut întotdeauna, şi vreau să-ţi ofer chestia la care-ai fantazat atîţia ani. Vreau să simţi cum intri în mine.

Acum mi-a urcat în poală, are fusta ridicată şi, pînă s-apuc să mă dezmeticesc, deja sînt în ea, iar ea mă călăreşte de mă rupe. Plutesc peste cîmpii astrale. Josephine trece printr-un fel de metamorfoză, părul ei negru ca smoala îşi tot schimbă culorile. Ochii ei de un căprui-deschis devin purpurii şi roşii.

— Oh, Ali… nu ştii cine sînt? Nu-ţi aminteşti de mine? şopteşte ea şi geme.

— Ştiu cine eşti.

— Nu... nu-ţi aminteşti de mine.

— La ce te referi? o întreb, aproape mort de plăcere.

— Am mai fost împreună şi înainte, în alte vieţi, eu ştiu de cel puţin încă doişpe. N-ar trebui să fac asta cu tine, dar nu mă pot stăpîni. Întotdeauna se termină la fel, şopteşte ea şi geme şi între timp se ridică şi coboară din ce în ce mai

repede. Niciodată nu poate fi... bine, tot zice ea şi continuă să se frece în sus şi în jos pe bărbăţia mea.

Nu mai pot să mă ţin.

— Josephine, îmi dau drumul… ia-o mai uşor...

— Niciodată nu poate fi bine, continuă ea să zică.

— Josephine, îs gata, acu' termin, mă omori.

Încerc s-o fac să încetinească ritmul, dar e dusă într-o lume numai a ei.

— Josephine, trebuie să te opreşti... ieşi, altfel termin în tine.

Nu ştiu de ce, dar nu mă ascultă şi nu pot s-o dau jos de pe mine. După ce termin, mă simt stors cu totul de viaţă. Ea îmi apucă faţa în palme, mă sărută pe buze, coboară din maşină şi o ia spre lift.

New York

Cînd am ieşit din staţia de metrou de la intersecţia dintre 42nd Street şi 7th Avenue, ploua cu găleata. Pantofii şi ciorapii îmi erau deja uzi şi de-acum blugii mei negri erau pe cale să fie şi ei zdravăn muraţi. Nu mai aveam timp să mă aranjez înainte de interviul pentru slujbă, aşa că am grăbit pasul şi am încercat să merg cît mai mult pe sub marchize. Aveam într-adevăr nevoie de slujba asta. Aveam mare nevoie. Cei zece dolari şi treizeci şi şapte de cenţi din buzunarul meu stîng trebuiau păstraţi pentru transport, în caz că ieşeam bine la interviu. Dar cum rămînea cu celelalte? Mîncarea, băutura, ţigările? „Ce rost are să mă gîndesc la astea acum?“ mi-am spus eu chiar în timp ce depăşeam o brunetă înaltă şi tînără şi am sărit peste o baltă din mijlocul trotuarului. M-am dezechilibrat puţin la aterizare, aşa că mi-am promis să nu mai fac mişcări bruşte, fiindcă încă nu mă recuperasem de pe urma ultimului meu weekend de destrăbălare.

Sîmbătă seara un miliardar ne dusese la un restaurant fiţos şi cheltuise şase sute de dolari cu noi. Zicea că îmi „iubeşte“ vocea şi că, dacă mi-aş educa-o puţin, aş putea să cînt operă.

— Să vii la mine să te pregătesc un pic. O să începem cu tine întins pe podea şi făcînd exerciţii de respiraţie.

— Poftim? l-am întrebat, aproape înecîndu-mă cu băutura.

— O să stai întins pe podea şi eu o să-ţi studiez respiraţia.

Pretindea că înainte să devină mare vînzător de asigurări, studiase opera.

— Respiraţia? l-am întrebat.

— Da, tu o să respiri şi eu o să te urmăresc, mi-a spus, ducînd la gură paharul cu vin.

— Aha, bun, i-am zis eu şi m-am uitat cu coada ochiului la Mary, care se străduia să nu rîdă.

Tipul era poponar şi venisem acolo doar pentru că erau mîncare şi băutură gratis şi pentru că mă convocase Mary. El îi spusese cît de mult îi plăcea muzica noastră după ce ne văzuse cîntînd într-o seară şi voia să ştie dacă ne poate ajuta cumva. Bineînţeles că încerca şi să se cupleze cu prietenul lui Mary, Alberto, care era tînăr şi frumos. Alberto se prefăcea că

se lasă greu, chipurile, ca să-i menţină bătrînului miliardar interesul pentru noi.

Am ceva experienţă de viaţă, aşa că ştiu ce vor să zică bogătaşii ăştia cînd spun că o să te ajute, ştiu că asta nu înseamnă că vor să-ţi dea vreun ban – cel puţin nu în cazul meu –, ci doar că sînt plictisiţi şi îşi caută ceva de făcut. În nici un caz n-aveam de gînd să mă întind pe podeaua tipului ăstuia şi să-l las să-mi bage degetul în cur sau ce naiba o mai fi plănuit el, dar eram decis să beau tot absintul pe care ni-l cumpăra. Bineînţeles, Mary încercase iar să mă seducă şi, Doamne, era tare greu să-i resping avansurile.

— Eu voiam să avem o relaţie artistică, i-am spus de cîteva ori, dar fără nici un rezultat. Te respect ca scriitoare, ca pictoriţă... Îmi place muzica ta, ţie îţi place muzica mea. N-am putea să fim doar prieteni? Mi-ar plăcea să fim doar prieteni.

I-am spus asta de mai multe ori, dar degeaba.

— Mă-ndrăgostesc de tine, Ali, îmi răspundea ea de fiecare dată.

Toată viaţa am încercat degeaba să fiu doar prieten cu artistele. Cînd vrei să te fută, rareori vor şi ele, iar cînd vrei să le fii doar prieten, e aproape imposibil. Situaţia asta m-a făcut să înţeleg cum se simt femeile cînd un bărbat e obsedat sexual şi emoţional de ele. Deşi, dacă mă gîndesc bine, cred că am înţeles-o oricum, n-aveam nevoie să mi-o amintească cineva. Eu nu voiam decît să cîntăm împreună, să citesc ce mai scrie, iar ea să citească ce scriu eu, să mă ajute cu asta. Mie muzica ei mi se părea incredibilă, ei îi plăcea muzica mea şi împreună sunam chiar şi mai bine. Voiam să-i studiez arta, nu vaginul, dar ea nu înţelegea deloc.

Ne întîlnirăm cu două luni în urmă, cînd trecusem cu puştii pe la amica mea Laura, ca să vedem dacă nu putem lua nişte iarbă gratis de la ea. Am încercat să mă împrietenesc cu Mary şi i-am rezistat pînă într-o seară, cînd mi-a adus nişte whiskey şi m-a încolţit pe acoperiş. M-am îmbătat după o jumătate de sticlă şi după aia nu-mi mai amintesc decît că era dimineaţă şi ea îmi aducea cafeaua, îmbrăcată într-un chimonou. Dar ce naiba, eram în New York şi eram amîndoi singuri. Ce contează o tăvăleală într-o seară de beţie?

Am intrat în lift şi, cît ai clipi, am şi ajuns la interviu.

— Bună dimineaţa, i-am spus doamnei de la recepţie.

— Bună, cu ce v-aş putea ajuta?

— Am venit să mă întîlnesc cu Isaac.

— OK, luaţi un loc. Avem o baie în spate, dacă vreţi să vă uscaţi.

I-am acceptat oferta. Ah, zona cu ţoale de lux a oraşului! Mereu am avut un fel de fascinaţie nostalgică pentru ea. La urma urmei, sînt un imigrant.

— Ali? mă strigă un tip de vîrstă mijlocie, înalt, arătos şi suplu.

— Da. Salut, îi răspund eu cu un zîmbet larg, foarte americănesc.

— Bună, eu sînt Isaac. Vino aici, în spate. Jacob mi-a spus că vrei să lucrezi la proiectul cu cataloagele.

— Da, mi-ar plăcea mult, sună foarte interesant.

— O, nu ştiu cît e de interesant, dar oricum trebuie făcut. Am înţeles că voi doi v-aţi cunoscut în tabăra de meditaţie, zice el şi mă cîntăreşte din ochi, ca să vadă dacă nu-s cumva vreun spiritualist ciudat.

— Aha, da. Ai fost şi tu?

— Eu? Nu, nu! Jacob a încercat de cîteva ori să mă convingă să merg, dar... uf, n-am timp, pricepi?

— Bineînţeles.

Am vrut să-i spun că eu m-am dus acolo numai pentru cazarea şi mesele gratuite, dar m-am abţinut.

El mi-a explicat că vrea să fotografiez nişte mostre de materiale textile pentru *website*-ul lor.

— Mda, deci se plăteşte cu doişpe dolari pe oră, dar hai în prima săptămînă să fie zece, aşa, pentru început, ca să ne asigurăm că totul merge cum trebuie, şi pe urmă trecem la doişpe. O să-ţi plătesc cu bani gheaţă. Poţi lucra pînă la... să zicem douăzeci şi cinci, treizeci de ore. OK?

— OK, perfect. Sună foarte bine, mulţumesc, mulţumesc mult.

— N-ai pentru ce. Deci ne vedem mîine, da?

— Sigur, e perfect. Ne vedem mîine.

Îi strîng mîna bărbăteşte, ies din depozitul de textile şi le mulţumesc stelelor mele norocoase. Fără slujba asta n-aş fi avut altă soluţie decît să mă prostituez. Şi mai schimb şi atmosfera. Textile, designeri, croitori, obsedaţi de modă. Îmi place să stau pe lîngă pînzeturi, îmi amintesc de bunicul, care a fost croitor. Mirosul lor îmi readuce în amintire zilele aurite de odinioară, din Teheran, cînd stăteam lîngă el şi el asculta la radioul lui portabil. L-am cunoscut doar ca pensionar, cînd se apropia de optzeci de ani, dar era un credincios fervent, care deţinuse odinioară o fabrică de textile şi se bucurase o vreme de succes financiar.

Teheran

Bunicul fusese un angajator corect în toate privinţele, dar, din cine ştie ce motiv, rămăsese fără fabrică şi se pare că bunica întreţinuse familia ani de zile, cosînd rochii acasă. Cînd eram mic, încă se mai ocupa cu asta şi îmi amintesc că avea multe maşini de cusut. Cred că avea cîte una din fiecare generaţie. Preferata mea era una cu pedală, care părea să aibă o sută de ani. Era grozav de frumoasă: neagră, zveltă, misterioasă, periculoasă. Oricum, de la ei n-am aflat niciodată motivul pentru care bunicul rămăsese fără afacerea lui înfloritoare şi eram prea tînăr şi prea respectuos ca să-i întreb direct, dar am reuşit să pun cap la cap cîteva informaţii. Era ceva legat de generozitatea şi lipsa lui de educaţie. Se pare că împărţise cu angajaţii un procent imens din profit şi dăduse împrumuturi în stînga şi-n dreapta, fără să-şi bată capul să le recupereze. Cînd cineva îi cerea un împrumut sau orice altceva, dădea fără să mai stea pe gînduri.

— Domnule Garakani, soţia mea e bolnavă şi...

— Ce? Soţia ta? Nici o vorbă în plus! Cheamă-l pe doctorul Farzad şi spune-i că eu plătesc.

— Domnule Garakani, fiul meu a ajuns la vîrsta la care poate începe şcoala şi... ştiţi, îi mai avem şi pe ceilalţi copii în şcoală şi nu putem... ăăă...

— Ce te bîlbîi şi te mocăieşti atîta, Gholam Reza? Ai nevoie de bani pentru manuale? Uite. Cere-mi direct, nu te mai codi aşa! Sînt ocupat, pentru Dumnezeu, nu vezi că-s ocupat? Întoarce-te la lucru, uite, ia nişte bani, nu mă face să pierd vremea, spune-mi direct.

— Mulţumesc, Dumnezeu să vă binecuvînteze, domnule Garakani... ar mai fi ceva... fratele meu are nevoie de o slujbă.

— Nu i-am dat o slujbă săptămîna trecută? Chiar, unde e acum?

— Nu, domnule, nu Akbar. El e sus, munceşte, Dumnezeu să vă binecuvînteze că l-aţi angajat, dar eu vorbesc de Asghar, care abia a venit în oraş, e un muncitor de nădejde.

— Aha, înţeleg, Asghar. De ce n-ai zis aşa? Bine... adu-l aici, o să vorbesc cu el.

— E afară, domnule, aşteaptă sub un copac.

— Gholam Reza! Nu ţi-am spus că-s ocupat? De ce-l laşi să aştepte afară, în arşiţă? Adu-l mai repede, să rezolvăm odată treaba. *Astakhforela!*[1]

Probabil că procesiunea celor care veneau să-i ceară ba una, ba alta, nu se încheia niciodată, fiindcă pe vremea aceea oamenii aveau, în medie, cinci-şase copii, mai pierdeau şi alte trei-patru sarcini şi, pe deasupra, unu-doi copii le mai şi mureau de mici.

Odată bunicul m-a dus în zona veche a Teheranului, unde aleile sînt prea înguste ca să pătrundă maşinile, şi am mîncat un mic dejun iranian tradiţional din capete şi măruntaie, după care am mers la rugăciunea de vineri şi toată lumea de-acolo părea să-l cunoască. Îl salutau ca pe un înalt funcţionar. Oricum, celălalt factor care a contribuit la pierderea fabricii a fost, probabil, analfabetismul său. Mi-a spus toată povestea cînd aveam vreo opt ani, căci din felul în care vorbea, n-ai fi zis că nu ştie să citească.

— Vino aici, băiete, stai lîngă mine, în lumina soarelui.

Îi plăcea să stea pe podea, sub fereastra deschisă.

— Mama a murit cînd eu aveam cinci ani, iar peste alţi cîţiva ani tata a făcut o boală mortală şi, pentru că ştia că i se apropie sfîrşitul, şi-a strîns toţi banii de pe unde îi avea, a vîndut tot ce avea de valoare şi le-a dat întreaga sumă unchilor mei, fraţii lui, rugîndu-i să-mi plătească şcoala. După ce el a murit, am tot aşteptat să fiu dat la învăţătură. A trecut un an şi i-am văzut pe ceilalţi copii mergînd la şcoală. Eu am fost trimis să lucrez într-o fabrică, apoi a mai trecut un an şi tot nimic, aşa că pînă la urmă m-am dus la unchii mei şi i-am întrebat: „Cînd o să mă daţi la şcoală?“ „La şcoală?“ au zis ei. „N-avem noi bani pentru şcoala ta, te-am luat la noi şi ţi-am dat o slujbă, dar avem şi noi copii şi nu ne permitem să plătim educaţia altuia.“ Le-am zis că tata le lăsase bani pentru şcoala mea şi ei mi-au spus că banii ăia nu există, că tata mă minţise, ca să mă liniştească. Şi în timpul ăsta, cît eu lucram în fabrică, toţi verişorii mei mergeau la şcoală. Ştii, nu-ţi spun asta ca să-ţi fie milă de mine, vreau să înţelegi cît de importantă e de fapt educaţia. Înţelegi, fiule?

Îmi amintesc ce mînios am fost atunci. Unde erau unchii ăia acum? Erau morţi, dar unde erau îngropaţi monştrii ăia? Trebuia să mă piş pe nişte morminte. Unde erau verişorii lui? De ce ar face cineva aşa ceva? Sau tatăl lui chiar minţise? Povestea aceea a fost printre primele care mi-au dezvăluit cruzimea omului, după care au venit multe altele, cu viteza luminii. Războiul dintre Iran şi Irak era în plină desfăşurare şi

avea să lase cîte o jumătate de milion de morţi de fiecare parte, puşcăriile erau ticsite cu prizonieri politici şi plutoanele de execuţie lucrau, probabil, zi şi noapte ca să facă faţă situaţiei. Sălbăticia şi lipsa de milă se infiltrau la toate nivelele vieţii cunoscute, luînd o anvergură biblică. Mîna sadică a omului obsedat de putere era omniprezentă, dar ce se întîmpla în Iran nu era deloc ceva singular.

Mulţi dintre contemporanii mei au fost martori la aceleaşi lucruri, dar au decis să le uite. Eu nu le pot uita, nu mă pot trata singur şi nici măcar o lobotomie nu m-ar linişti.

Despre mama bunicului meu se zice că era aproape o sfîntă. Le-ar fi oferit tot ce avea celor nevoiaşi. Iarna, cînd mergea pe stradă, le dădea săracilor pe jumătate îngheţaţi hainele de pe ea. Una dintre bunicile mele, mama tatei, era orfană şi a fost măritată la unsprezece ani. Cînd au dus-o la nuntă, îşi strîngea păpuşa în braţe. A născut primul copil la paisprezece ani. Erau săraci, dar toată lumea o ţine minte ca pe o fiinţă mereu optimistă. A murit de un infarct care n-a fost bine diagnosticat, după o vizită la unchiul meu, care era la puşcărie. Avea doar un pic peste cincizeci de ani. Îmi zîmbea des şi spunea: „E bine, drăguţule, totul o să fie bine. Totul o să fie foarte bine“.

Pe bunicul meu l-am văzut ultima oară cînd a venit într-o vizită în Germania. Alzheimerul îi măcina rapid creierul şi el tot repeta cît de mult iubeşte Europa. „Ar fi trebuit să vin aici cînd eram tînăr.“ Mi-a venit greu să stau cu el, n-am putut să suport. Bătrînul a murit peste cîteva luni, spre dimineaţă, la el în Teheran. Încă mă mai vizitează uneori în vis şi mă învaţă cîte ceva despre viaţă. E legătura mea cu trecutul ancestral, trecutul profund de dinainte de cuvîntul scris, înainte de magi, de regi, de pe vremea cînd bărbaţii şi femeile duceau o viaţă grea pe pămîntul viu şi noaptea priveau stelele, căutînd indicii, semne care să-i ghideze, înainte de cădere, înainte de potop, înainte de năvălirile nomade, toţi laolaltă sub cerul liber.

1. Literal „Dumnezeu să mă ierte!“ (arabă) – n.r.

San Francisco

În seara asta avem un spectacol în San Francisco, într-un spaţiu foarte popular, cîntăm în deschidere la o trupă cunoscută, bineînţeles că pe bani foarte puţini. Mai întîi cînt eu, pe urmă puştii, pe urmă ăia cunoscuţii. Mergem la cabinele din spatele scenei şi bem cît de multă bere şi cît de mult whiskey putem, ne facem numărul, apoi o frecăm pe-acolo şi vedem ce fac vedetele. Nu sună rău, dar fac în primul rînd spectacol. Locul e ticsit cu vreo două mii de oameni care urlă şi aruncă căcaturi în stînga şi-n dreapta. Tipii din trupă vomită, scuipă pe scenă, sar în mulţime şi, în general, se străduiesc din răsputeri să îl imite cît pot mai bine pe Iggy Pop. Muzica nu e partea esenţială a spectacolului, dar oricum nimeni nu vine să asculte cu atenţie. Vin să arunce cu căcaturi şi, poate, să găsească pe cineva cu care să se fută. De la balconul unde stau eu cu o băutură în mînă, arată ca o hoardă de animale sălbatice care traversează partea mai îngustă a unui rîu. N-ai cum să-i zici ceva semnificativ nimănui de pe-aici, nu e locul şi nici momentul, se pare că niciodată nu e locul şi momentul potrivit pentru conversaţii. Conversaţia a murit, ca şi schimbul de idei utile. Nu mai există nicăieri vreun gînd clar şi coerent. Aici totul e mort.

A ieşit din cabana de lemn care dă înspre rîpă, tîrînd pe jos o hlamidă aruncată pe corpul lui complet gol. Pe măsură ce se apropia, simţeam cum emană erudiţie. Am observat că avea în mîna dreaptă o păpuşă budistă dharma *şi în stînga nu ştiu ce obiect asimetric, ca un cristal, care strălucea puternic şi reflecta razele soarelui în toate direcţiile. S-a apropiat calm, semănînd cu un om de stat peloponezian... sau cumva cu călugărul englez Pelagius? Sau cu profetul Malachia?*

De obicei progresul vine treptat. Cîte fiinţe iluminate se află în prezent printre noi? Cîte au găsit calea spre eliberarea totală şi au devenit făpturi cu minţile pure? Poate că multe, poate că nici una. Cu siguranţă multe duc o viaţă morală şi încearcă să-şi ţină complet sub control mintea, au pornit-o pe drumul către înţelepciune şi purificare spirituală, şi cel puţin tot atîtea merg pe un drum care duce doar la ignoranţă încărcată de lene trupească şi lîncezeală mentală, agitaţie şi griji, îndoială şi nesiguranţă.

Gata să-i primeşti pe fiecare şi pe toţi, fără nici o prejudecată. Cu mîinile întinse spre ceruri şi picioarele îndreptate spre iad. Se pare că asta am căutat mereu. Să fiu un receptor pentru tot, fără nici o urmă de căinţă. Minte penis, minte pulă, minte pizdă, simţitoare şi fecundă, fără nici o urmă de ezitare. Gata să lovească repede sau să rămînă înăuntru. Nu vicleană, ci lascivă. Rîvnind la o psaltire imaginară, la o acrobată care lansează note supertonice prin miezul gol al coloanei mele vertebrale. Un superstrat al minţii din Pangaea, supersonic şi inepuizabil.

Brooklyn

Pisica grasă pe care o ţinem în apartament e flămîndă şi zgomotoasă, dar n-o s-o mai hrănim. Nu-i mai dăm nimic pînă nu-şi face treaba şi nu prinde un şoarece sau doi. Nenorociţii ăştia de şoareci se simt bine în chicineta noastră prăpădită, aşa că avem o nevoie disperată de serviciile grăsanei şi sperăm că o să-i vină mintea la cap şi o să ne ajute. Instinctele ei de prădător o să se trezească după cîteva zile fără mîncare, altfel o lăsăm să moară de foame. Asta dacă nu cumva o să-şi dea seama ce suflete nedisciplinate şi nemiloase avem şi o să refuze să ucidă o altă fiinţă vie. La urma urmei, poate că e o pisică budistă. O pisică pasionată de metafizică. O călugăriţă pisică. Noi avem nevoie aici de o panteră, de o tigroaică ce nu cunoaşte vegetarianismul şi nonviolenţa, de o felină păgînă, necredincioasă, feroce şi sălbatică, de o felină rea şi crudă, cu gheare tăioase ca ale unui superzaur, independentă, imprevizibilă, încăpăţînată şi vicioasă. Sufletul ei să fie numai ură, reflexele ei să fie brici şi mintea ei să aibă un singur ţel: să ucidă, să sfîrtece, să devoreze carnea. Vrem să vedem sînge picurîndu-i din colţi. Vrem s-o vedem la treabă.

Arată mai degrabă a tapir decît a pisică, iar excrementele ei sînt un munte puturos cu care trebuie să trăim. Avem nevoie de un catalizator preţios pentru leoaica asta, ceva care să îi declanşeze o iluminare celulară. Poate ar trebui s-o ducem într-o excursie în Japonia, unde, printre altele, să trăiască un *satori*[1]. O să ucidă iar, cu maximă regularitate, de îndată ce va avea parte de o rearanjare completă a minţii, de o lecţie translunară, de o metamorfoză spirituală.

Puştii sînt la repetiţii. Trupele mai trebuie să şi repete. De cînd m-am întors din tabăra de meditaţie, am făcut cîteva schimbări, acum avem o femeie care locuieşte cu noi. Casa noastră e un sanctuar, un loc unde toţi pot să practice sau să predice nestînjeniţi orice le doreşte inima. E un soi de refugiu

pentru artişti, unde creativitatea abundă şi radiază în toate direcţiile, un fel de fortăreaţa a sectei asasinilor din Alamut, reîncarnarea învăţăturilor amestecate ale lui Hassan Sabah, mai puţin asasinatele. Aici practicăm tot soiul de vrăjitorii, dar şi matematică, alchimie, medicină, botanică, metempsihoză, tehnici devoţionale. Bem oxid de cobalt şi terebentină, lapte şi miere, apă şi vînt, mied şi noroi.

Cercetăm levitaţia şi sudura. Ridicăm braţele spre firmament, spre cer, spre poarta raiului, şi urlăm *fortissimo*. Ne diluăm minţile după un program diurn, dar şi nocturn. Deplasarea corpurilor cereşti ne excită constant. Asistenţialismul prosperă. Simţim permanent o imaginară falie San Andreas între plăci tectonice.

Noua noastră tovarăşă e un fel de enigmă, un hibrid germano-persan, foarte bună la psihologie şi polidipsie. Setea ei de viaţă e inegalabilă. A urcat pe munţi şi formaţiuni stîncoase din toată lumea. Apetiturile ei sexuale sînt epopeice. Are nevoie de un iubit Tarzan, de o forţă de intervenţie, are nevoie să fie destupată, are nevoie de un şef de trib războinic. Dorinţele ei ciudate şi capricioase trebuie să ajungă la un punct zero. E o făptură zen ce se apropie de zenit. Cînd m-am uitat prima oară în ochii ei şi i-am văzut o parte din sufletul tînăr, mi-am dat seama că seamănă cu modelul de dezvoltare al unei ciuperci, cu valuri de pauze şi avînturi succesive. E, desigur, vegetariană. Cînd îmi vine rîndul, o să pictez o *vesica piscis*[2] cu această vampă vesperală, o să improvizez un *capriccio*, o să compun un *allegro*.

Am luat-o razna? Nici pe departe. Doar ne rostogolim la vale, vîrîţi într-un butoi, ca nişte maimuţe demente, şi ne distrăm la nebunie înghiţind tot ce ne iese în cale. Fără ceasuri, cu telefoanele stricate, cu mobilă gratis, tărie şi bere gratis, mese ca acasă o dată pe zi, o mai invităm la noi şi pe fata drăguţă din vecini şi uităm de iubitul ei. În fiecare noapte stăm pînă dimineaţa şi din două în două nopţi (dacă e posibil) ţinem cîte o altă fată în braţe şi le spunem cît e de bine să n-ai obligaţii. Femeilor trebuie să li se amintească permanent să nu se cupleze cu muzicieni sau cel puţin să nu le ceară cumva nici un fel de angajament pe termen lung. Sigur, există şi muziciene, dar cu ele e altă poveste. Aici e petrecere şi toată lumea e prezentă, se întîmplă totul, nu se întîmplă nimic, nu există soluţii, vise ori perspective permanente, eu sînt liber, tu eşti liber, noi sîntem liberi. Dar liberi faţă de ce?

Deşteptătorul sună la 5.45 dimineaţa. Stau cîteva clipe buimac şi după ce îmi amintesc cine, ce şi unde sînt, mă ridic şi mă tîrăsc spre baie. Barba trebuie să dispară. Avocata lui Koli zice că e preferabil să nu arăţi ca un terorist cînd intri într-un birou de la Departamentul de Securitate Internă. Încep să-mi dau jos barba mea de iarnă, apoi sar în duş şi mă rog zeilor apei calde să-mi dea răgaz să mă spăl şi să mă dau cu balsam pe cap.

— Mîine părul meu n-o să arate aşa, le-am promis eu avocatei lui Koli şi asistentei ei azi-noapte, la întîlnirea noastră de dinainte de audiere.

— Bine. Băieţi, trebuie să vă aranjaţi. Dacă îmi veniţi mîine aşa, eu o las baltă, a glumit ea, dar numai pe jumătate.

Din punctul meu de vedere, arătam ca nişte muzicieni, dar n-are rost să te contrazici cu o avocată care n-a pierdut niciodată un caz de genul ăsta. Stăteam aşa, obosit şi mahmur, în holul hotelului Roosevelt din mijlocul Manhattanului, ascultam torentul ăla nesfîrşit de informaţii şi eram nevoit să înţeleg rapid cît de serios era jocul pe care trebuia să-l jucăm. La urma urmei, trebuia să fiu translator la o audiere privind o cerere de azil, avînd importanta sarcină de a traduce din engleză în *farsi* şi invers. Nu mai vorbesc *farsi* la fel de bine ca pe vremuri, dar cu Koli mă înţeleg perfect.

— Noi, după cum v-am zis deja, încercăm acum să fim cît mai dure cu voi, ca să fiţi pregătiţi pentru orice s-ar putea să vă spună mîine ca să vă atace, ne-a explicat asistenta avocatei.

După care ne-a sărit la beregată: „Dar aici cum stau lucrurile?“ şi „A, da? Declaraţia ta pare să sugereze altceva... şi cînd s-a întîmplat aia? Poţi să repeţi? Nu, aşteaptă traducerea. Acum tu dă-i drumul şi tradu...“

Cazul lui Koli era cu siguranţă unul solid după toate standardele Declaraţiei Universale a Drepturilor Omului, dar, omule, nu ştii niciodată ce poate merge prost cu chestiile astea, după cum ne-au zis avocatele. Simţeam că-mi explodează capul de la atîtea informaţii şi de la trecerile sistematice de la o limbă la alta. Sistemul meu circulator era deja într-o formă proastă după ce cu o noapte înainte băusem din greu în casa unui celebru artist iraniano-american. Copiii (copiii cui?) erau şi ei acolo şi fusese o noapte plăcută. La cererea gazdei, am cîntat vreo cîteva cîntece şi alţii au făcut

la fel. Vinul şi tăriile curgeau din belşug, ne simţeam bine, dar după doar două ore de somn şi o zi întreagă de muncă la birou, ca să-mi pot plăti facturile, am început să simt serios alcoolul din mine.

Atriul stîng al inimii nu mi se alimenta cu destul sînge şi se pare că vena pulmonară avea şi ea nevoie de ceva ce nu primea. Cel puţin ăsta era diagnosticul pe care mi-l pusesem singur şi abia aşteptam să trec şi la faza de automedicaţie. După vreo trei ore avocatele au terminat cu noi şi ne-au trimis acasă, ca să ne mai pregătim, să descoperim informaţii de ultimă oră şi omisiuni din declaraţia oficială şi să învăţăm pe de rost o grămadă de materiale. Koli părea să fi îmbătrînit prematur cu cîţiva ani. De obicei nu ne culcăm la ore normale, Koli se bagă în pat pe la opt dimineaţa, aşa că oricum nu mai avea sens să încercăm să dormim. Ne-am hotărît să băgăm în noi cît de multe metamfetamine puteam şi să facem faţă aşa pînă trece şi ziua următoare. Pînă la urmă, cu cît Koli arăta mai prăpădit şi mai chinuit, cu atît mai bine, nu? La urma urmei, trebuia să se teamă pentru viaţa lui. Dacă era trimis înapoi, ar fi fost încarcerat. Imediat ce avionul ateriza în Teheran, urma să fie prins şi tîrît pe străzi, biciuit în public şi apoi spînzurat în centrul oraşului. Sau cel puţin aşa am înţeles eu lucrurile, iar funcţia mea de translator îmi cerea să mă pun în locul lui Koli şi să simt fiecare gram de frică simţit de el.

Cu asta nu era de glumit. Era momentul adevărului. Oricine are dreptul să ceară azil de mai multe ori, dar după ce eşti respins o dată, desigur că şansele de reuşită scad un pic, aşa că era absolut obligatoriu să-l vrăjim de să-i sară capacele pe judecător sau agent sau cum îşi mai spun ei, ca să-i obţinem flăcăului ăstuia azilul în Statele Unite.

Aşa că am stat treji toată noaptea şi i-am învăţat pe de rost declaraţia, care avea aproape patruzeci de pagini şi multe nume, date şi locuri ce trebuiau ţinute minte. Pe la cinci dimineaţa am început să simt că mă prăbuşesc, aşa că am fumat nişte haşiş şi i-am spus lui Koli să aibă grijă să mă trezesc la timp, ca să apuc să fac un duş.

— Vrei şi un mic dejun? m-a întrebat el după ce am ieşit de la duş.

— Căcat, nu, dar mai dă-mi o pastilă, i-am zis eu. Încă nu pot să mănînc nimic.

Biroul pentru azilanţi e undeva la periferie, tocmai la ieşirea din Queens. Al naibii de ciudat să-i aduci pe imigranţi să cerşească să scape cu viaţă tocmai într-un astfel de loc! M-am întrebat ce fel de javră sadică o fi ales amplasamentul ăsta. E una din clădirile alea de birouri construite în America

în anii optzeci, pe care le vezi peste tot, de exemplu în Dallas, în Atlanta, în Charlotte – absolut peste tot, şi care reflectă obsesia monumentală a acelui deceniu pentru urîţenie, lăcomie şi eficienţă, cel puţin în America. În hol, unde sare în ochi un semi-atriu, se află nişte copii oribile de statui greceşti, plante artificiale, o fîntînă arteziană stricată şi un bufet murdar, unde se serveşte mîncare ieftină. Toate audierile sînt programate dimineaţa, foarte devreme, şi dacă întîrzii, te-ai ars. Ăsta e, cred, unul dintre motivele pentru care au pus birourile tocmai la mama dracului. Nu există nici o staţie de metrou în apropiere. Trebuie să iei metroul pînă la capătul liniei şi apoi să urci într-un autobuz şi să faci încă patruzeci şi cinci de minute pînă la marginea oraşului, ca să ajungi la audienţa de la şapte. Dar, hei, dacă vrei să stai în S.U.A., trebuie să strîngi din dinţi, nu? Noi am luat dubiţa puştilor, aşa că n-a trebuit să ne batem capul cu transportul public, dar tot ne-a fost greu să găsim locul, chiar şi cu GPS-ul de pe telefonul lui Koli. Am ajuns acolo cu un minut sau două mai devreme şi am aşteptat la o coadă lungă, împreună cu alţi imigranţi. Majoritatea celor de acolo păreau să fie chinezi, mulţi alţii erau din naţiunile arabe şi, desigur, erau şi mulţi africani.

— Scoateţi toate lucrurile din buzunare şi puneţi-le în ladă, scoateţi-vă curelele, ţineţi cartea de identitate în mînă! urla o agentă de pază neagră, foarte masivă şi foarte serioasă. Hei, uite-i pe Beatles! a mai spus ea cu un zîmbet larg, seducător, cînd a trecut pe lîngă noi.

I-am zîmbit şi noi şi am salutat-o, dînd din cap.

Odată trecuţi de pază, ne-am aşezat în sala de aşteptare. Avocata urma să vină şi ea cît de repede.

— Fă bine şi mai dă-mi o pastiluţă, i-am spus lui Koli.

El mi-a dat, după care a zis:

— Ia uite la chinezii ăia, s-au îmbrăcat de parcă li se rupe.

— Păi, li se rupe, i-am spus şi am înghiţit pastila. Uită-te la ei: acolo e cîte un avocat la fiecare zece sau cinşpe chinezi. În esenţă, ei vin aici ca servitori, legaţi printr-un contract, iar şeful lor le ia un avocat ieftin, timp în care ei trudesc să-i plătească stăpînului datoria imposibil de plătit. Şi dacă sînt respinşi, căcat, o să continue să lucreze ilegal. Uite ce relaxaţi şi nepăsători sînt. Aşa începi să arăţi cînd eşti futut din toate direcţiile.

— Da, bine, da' eu îs speriat de mă cac pe mine.

— Bun, bun. Rămîi aşa, am zis eu.

Tocmai atunci au apărut şi avocata cu asistenta. Koli dădea o grămadă de bani pentru consilierea lor juridică şi

fetele trebuiau să fie la înălţime, aşa că arătau ca şi cum ar fi fost puse pe fapte mari şi îşi etalau din plin picioarele şi decolteurile.

— Sper că te evaluează un bărbat, Koli. Ia uită-te la astea două.

— Da, par pregătite, nu-i aşa? mi-a zis el.

Avocata şi asistenta ei s-au aşezat lîngă noi şi păreau şi ele impresionate de felul cum arătam noi.

— V-aţi aranjat frumuşel, băieţi, ne-a spus avocata şi asistenta a dat aprobatoare din cap.

Toată lumea se holba la noi. Cine sînt oamenii ăştia? păreau să se întrebe. Arătam ca şi cum aveam probleme serioase. Cînd judecătorul/agentul de la Departamentul de Securitate Internă a venit să ne întîmpine, privirea lui sugera uluire şi entuziasm. Despre ce a urmat după aceea nu pot povesti prea multe, ca să nu încalc acordul de confidenţialitate cu energicele noastre avocate şi cu guvernul Statelor Unite, dar pot să spun că a fost un spectacol teatral de pomină. Ce i-am turuit bietului agent – desigur, numai lucruri adevărate – l-a lăsat mască. Nu mai ştia ce să priceapă din toate detaliile acelea sinistre ce aminteau de interogatoriile naziste, amestecate cu poveşti oribile despre încarcerări, torturi şi campania dusă de guvernul iranian pentru a distruge viaţa acestui tînăr şi a altora asemenea lui. Nu mai e cazul să spun că, după şase ore de întrebări şi răspunsuri aproape fără nici un fel de pauză, am ieşit din biroul ăla destul de siguri pe noi.

— Hai să sărbătorim, ne-a spus avocata. Fac eu cinste.

Ceea ce însemna că făcea cinste pe banii lui Koli, dar ce mai conta, oricum tatăl lui e un om bogat.

— Eşti foarte bun la chestia asta cu traducerea, mi-a spus asistenta în timp ce mergeam spre dubiţă.

— Da, am un viitor luminos în faţă. Aş putea să închiriez un chioşc la aeroportul JFK şi să-i culeg imediat ce coboară din avion. Să le iau cinci sute de dolari de căciulă şi să mă îmbogăţesc din afacerea asta. Desigur, o să am nevoie şi de consiliere juridică, aşa că presupun că ţinem legătura.

1. Iluminare spirituală spre care ţintesc adepţii budismului zen (n.r.).

2. Motiv geometric tradiţional cu valenţe mistice, reprezentat de intersecţia a două cercuri, în aşa fel încît centrul fiecăruia să se afle pe perimetrul celuilalt. Descris pentru prima dată în *Elementele* lui Euclid, în jurul anului 300 î.Hr., motivul este omniprezent în arhitectura creştină, în special în cea gotică (n.r.).

Shiraz

Îi salut pe morţii războiului care mi-a înghiţit cea mai mare parte a copilăriei, în special pe copii, pentru că ei au fost cei norocoşi. Eu, pe de altă parte, n-am avut deloc noroc: am fost cruţat. În anii care au urmat şi printr-un proces de gîndire ticălos, am fost făcut să mă simt norocos că exist, dar în opinia mea norocoşii au fost cei spulberaţi de bombe şi gloanţe, de gaz şi de rachete. Ei au revenit la tihna eternă a lumii spiritului.

Bombele alea mi-au distrus şi mie copilăria. O să fiu întotdeauna înspăimîntat de tunetele lor diabolice şi de ciupercile monstruoase de fum şi flăcări, roşii la bază şi care urcă centrifugal către ceruri, unde se fac negre ca noaptea. Un copil nu poate înţelege niciodată războiul. Atunci de ce adulţii îl înţeleg? Nu e vorba de pagubele economice şi nici măcar de cele socio-politice. Nu e vorba numai de pierderile de vieţi omeneşti sau de refugiaţi, ci de incalculabilele pierderi spirituale, de marşul înapoi, de regres, de atrofie. Un copil poate jeli infinit mai mult decît un adult. Cu un bocet tăcut, atotcuprinzător, atotînţelegător şi etern. Un copil înţelege prea repede în ce fel de lume a intrat şi, oricît de multe mutre stupide ar face oamenii mari, copiilor le vine greu să rîdă şi o fac doar pentru plăcerea cretinilor de adulţi.

Pe atunci, în timpul războiului, mă trezeam urlînd în fiecare noapte. Adică urlam din străfundul plămînilor, de ţi se ridica părul în cap de groază, iar părinţii veneau în fugă şi mă găseau leoarcă de transpiraţie. Cred că aveam nouă sau zece ani şi, fiind cel mai în vîrstă copil al lor, mă luam foarte în serios. Să-i fac pe mama şi tatăl meu să dea fuga să mă liniştească nu mi se părea ceva distractiv. Am locuit în Shiraz pe aproape tot parcursul războiului. Tata era în Forţele Aeriene, aşa că locuiam la baza militară, la etajul al patrulea al unui bloc pentru ofiţeri. Se zicea că era o clădire ce rezista la bombardamente de la etajul al doilea în jos, aşa că pe la trei-patru dimineaţa, atunci cînd sunau sirenele, mama ne trezea pe toţi copiii şi ne ducea la parter.

Cum coboram scările, care erau plasate pe exteriorul clădirii, deci erau expuse, vedeam artileria antiaeriană scuipîndu-şi încărcătura roşie şi strălucitoare asupra cerului nopţii din diverse locuri ale oraşului şi proiectilele explodînd,

ra-ta-ta-ta, unul după altul, în străluciri roşiatice, la cîteva sute de metri deasupra noastră. Din ce-am văzut eu, chestiile alea n-au reuşit niciodată să nimerească vreun avion, bombardierele inamice zburau exact deasupra razei lor de acţiune şi lansau cîteva bombe, apoi fugeau cît mai repede, ca să evite o întîlnire cu vreunul dintre avioanele noastre de luptă. Bombele alea distrugeau cel mult cîteva case sau incendiau vreun cartier din pricina exploziilor de gaz. Nu era ca la Londra în al Doilea Război Mondial sau ca în Vietnam, unde în fiecare noapte veneau cîteva escadrile de avioane, dar unul sau două avioane tot apăreau în fiecare noapte sau din două în două nopţi sau cînd şi cînd, pentru că asta era ideea: că oricum o să vină, dacă nu în noaptea asta, atunci în noaptea următoare. Asta se numeşte război psihologic, ţinteşte în principal populaţia civilă şi, bineînţeles, are efectul maxim la copii. Cînd ajungeam la parter, intram în casa altcuiva (a unui vecin ofiţer şi a nevestei lui cu copii, care trebuia să-şi facă griji nu numai pentru familia ei, fiindcă se trezea deodată cu vreo douăzeci-treizeci de oameni înghesuiţi la ea în hol).

De îndată ce răsunau sirenele, se stingeau luminile în întreg oraşul. Compania de electricitate apăsa pe un comutator şi... *bam!* totul se întuneca. Nimeni nu avea voie să aprindă vreun chibrit sau vreo lanternă, nici să-şi rînjească dinţii de aur strălucitor, pentru că se presupunea că atunci cînd tot oraşul era în întuneric, pînă şi cea mai slabă lumină devenea vizibilă şi nu voiai să le oferi piloţilor inamici o ţintă vizuală. Ne adunam toţi într-un hol lipsit de peretele exterior, stăteam aşezaţi pe jos şi aşteptam. Zgomotul exploziilor de bombe era inevitabil. Zgomotul acela se auzea la fel de puternic la mulţi kilometri de epicentru. Bubuiturile acelea nu însemnau decît un singur lucru: moarte şi distrugere. Toată povestea se termina în zece-cinşpe minute.

Dimineaţa mergeam la şcoală ca nişte copii normali şi făceam exerciţii pentru atacurile cu bombe la intervale aleatorii, de trei sau patru ori pe zi. Profesorii aveau grijă să luăm în serios exerciţiile şi ne pedepseau zdravăn dacă ne prosteam. Celor mai mulţi dintre noi nu le păsa. N-aveau cum să lovească baza, ne gîndeam noi, pînă într-o zi, cînd au lovit-o – pe ea şi liceul plasat exact în spatele şcolii noastre. În ziua aia, cînd au sunat sirenele, prietenul meu Reza şi cu mine am fost printre primii care am intrat înapoi în sala de clasă după pauză. De obicei aveam două-trei minute la dispoziţie ca să ne adăpostim, dar de data asta sunetul exploziei s-a auzit tare şi rapid şi a spart geamurile din toată clasa chiar cînd noi ne aruncam la podea. Reza era mai

aproape de fereastră şi încă îmi mai amintesc chipul lui speriat, de copil de nouă ani, cînd cioburile de sticlă zburau în jurul lui şi peste el şi i-au zgîriat obrajii. Mai tîrziu am auzit cît de mulţi puşti de liceu au murit, dar nu-mi amintesc să fi fost trist. Îmi amintesc totuşi că m-am simţit norocos.

Ţin minte multe astfel de incidente. Am văzut avioane aruncînd bombe la mai puţin de un kilometru de mine. Am văzut nişte nori gigantici, negri, care-ţi întunecau mintea, după ce au lovit rafinăria, aflată la vreo treizeci de kilometri mai încolo. Într-o vreme erau la modă rachetele balistice şi le vedeai zilnic zburîndu-ţi pe deasupra capului. Şi la televizor erau multe imagini de pe front. Ţin minte multe, multe lucruri. Aşa a fost tot timpul, zi de zi, vreme de opt ani la rînd, şi noi eram exact acolo, prinşi la mijloc. Toată lumea era prinsă la mijloc şi auzeai nenumărate poveşti. Mereu auzeai de tatăl vreunui prieten, al cărui avion s-a prăbuşit sau a fost doborît. Am şi văzut o prăbuşire şi o explozie chiar sub nasul meu. Aveam întotdeauna grijă ca a doua zi puştiul căruia îi murise tatăl să fie ales primul la un meci de fotbal sau îi dădeam bomboane şi-i prezentam condoleanţe.

Mi-aduc aminte cît de norocos mă consideram fiindcă tata scăpase viu din toate misiunile de zbor, dar ce am înţeles pe vremea aceea despre noroc a fost că poate dispărea oricînd. Probabil că înţelegerea acestui fapt m-a umplut de spaime, de unde şi zbieretele din fiecare noapte. Şi nu era numai războiul. În acele zile era zguduită temelia întregii ţări.

În cele din urmă am încetat să urlu în fiecare noapte. Probabil că m-a ajutat şi faptul că am părăsit Iranul. Germania era foarte diferită. Calitatea de imigrant, deşi venea şi ea cu un set de provocări specifice, era mult mai bună decît traiul într-un loc nesigur precum Iranul. Înainte de asta fusesem un copil cuminte şi un elev model, dar în Germania totul s-a schimbat. Probabil că ştiam că norocul îmi poate dispărea în orice moment, aşa că am început să mă destrăbălez împreună cu alţi puşti rebeli. Din punctul meu de vedere, nicăieri nu erai în siguranţă. Orice se putea termina în orice moment, se putea termina rău şi fără nici o explicaţie – sau cel puţin fără nici una satisfăcătoare. Pînă la urmă am terminat-o şi cu Germania şi ne-am dus în America. America! America! A fost ceva incredibil şi, pentru o vreme, foarte dificil, iar eu m-am întrebat mereu, aşa cum mă întreb încă, cînd o să se termine totul.

Nu e chiar atît de uşor. Nu poţi să pui punct aşa, deodată. Am şi eu o inimă. E acoperită cu pînze de păianjen şi are mari probleme cu instalaţiile (genele moştenite, cocaina, ţigările, alcoolul, stresul, lipsa exerciţiilor fizice

etc.), dar, la dracu', e o inimă a naibii de bună. Am primit-o acum o mie de ani şi, după atîta vreme, nu s-a schimbat deloc.

Toronto

Puştii termină cu un interviu acordat unei echipe de filmare canadiene, care face un documentar despre muzica rock iraniană *underground*. Reporterul îi tot întreabă despre politică şi despre idealul *underground* de a rămîne pur. Puştii nu vor să rămînă puri în felul ăla, îi spun că n-au nici o dorinţă din asta, că au fost *underground* numai pentru că nu puteau să cînte legal rock în Iran. Canadienii nu înţeleg şi pace.

— Dar aveţi o cauză politică, nu? îi tot întreabă ei.

În cele din urmă intervin, ca să lămuresc lucrurile cu canadienii. Le spun:

— Lor nu le pasă de situaţia politică, sînt apolitici, sînt doar muzicieni.

— A, dar hai să fim serioşi, sigur au şi ei o părere despre alegerile ilegale din Iran şi etc., continuă reporterul.

— Nu, n-au, sînt doar muzicieni.

În cele din urmă pleacă fără să priceapă, dar să-i ia dracu', ăştia primesc finanţări de la guvernul lor ca să-şi facă documentarele.

— Cred că e ceva în neregulă cu pula mea, ne spune Siamak la masă.

Fumăm un joint, n-am avut bani să ne cumpărăm noi iarbă, aşa că am cerut împrumut de la vecinii noştri francezi.

— Care-i problema cu pula ta? îl întreb.

— E cam umflată, îmi spune el ruşinat.

— Ai bube roşii pe ea? continui eu să-l chestionez.

— Nu. E doar roşie şi umflată şi mă mănîncă un pic.

A stat tot weekendul cu o fată nouă, o dansatoare de club. Una de-aia gălăgioasă.

— Siamak, trebuie să ţi-o speli, îi zic eu.

— Hă?

— Ce, crezi că poţi s-o ţii aşa, zi şi noapte, fără pauză? După un futai bun, aruncă nişte apă pe maimuţă şi pe urmă şterge-o cu ceva uscat. Împrospăteaz-o un pic.

— A, da? zice el.

— Da! În mă-sa, pe vremuri îşi dădeau cu pudră pe pule, îi spun eu şi puştii rîd.

— Ascultă de ăia mai bătrîni, mizerabilule! îi spune Koli. Ali, degeaba, e o cauză pierdută. La cum miroase, mare

lucru că o fată mai rabdă şi să stea lîngă el cît să se întîmple ceva. Puţi, Siamak! Să-şi spele pula? Să se spele, punct! Spală-te, jegosu' naibii!

Le place să-l ia la mişto pe Siamak, nu vor să şi-o ia în cap fiindcă e vocalistul şi liderul trupei. El nu se supără şi încearcă tot timpul să le răspundă, însă fără prea mult succes.

— Oricum, e o curvă murdară, spune Manuchehr. Unde ai găsit aşa o curvă penală?

— Îmi plac curvele, nu ştiai? Şi ele mă plac pe mine.

— Bineînţeles, curvelor le place un bărbat fără simţ moral şi cu buzunarul adînc. Să-mi zici cînd e rîndul meu să i-o trag, bine? Să n-o uzezi. La naiba, fuţi ca o cămilă, la un moment dat am crezut că o s-o omori.

Uneori, cînd ţi se rupe ritmul, se dezlănţuie iadul pe pămînt. Pe vremea cînd alergam de la un capăt la altul al New Yorkului şi făceam pe Don Juan, punînd tot sufletul în asta, a trebuit să plec treisprezece zile la Toronto, ca să particip la un proiect muzical ce urma să-mi aducă nişte bani. Unul dintre colegii de trupă ai lui Dari, Sheerdaad, mă convinsese să cînt cu el pentru bani. O brută de om, cu aspiraţii brutale, de cucerire a lumii, care umbla cu limba scoasă după o vagaboandă ieftină din Canada. Ticălosul mi-a promis că o să mă cazeze confortabil, la o prietenă bună de-a lui, care o să-mi dea o cameră separată şi o să-mi şi gătească la orice oră din zi şi din noapte. Bineînţeles că n-ar fi trebuit să am încredere în Lăcomilă ăla, dar cred că eram şi eu puţin lacom – în principal după bani, desigur. Cînd eşti flămînd, eşti ciudat şi nemulţumit şi nimeni nu te poate judeca pentru păcatele tale, în afară de alţi flămînzi.

Sheerdaad mi-a explicat cum să ajung acasă la prietena lui şi el s-a dus să-şi ciocănească gagica. Am luat un tramvai şi după o vreme băteam la uşa unei străine care nu numai că nu putea să-mi ofere decît o canapea în mijlocul apartamentului ei de o cameră, dar mai era şi la regim şi nu gătea nimic, la nici o oră, pentru nimeni. Faza m-a făcut să am de la bun început o bănuială urîtă despre tot aranjamentul, dar n-aveam încotro, trebuia să rămîn şi să fiu drăguţ. Cîndva, pe parcursul zilelor ălora, după ce a trebuit să dorm în casa unei străine, aproape fără nici un ban la mine şi fără haine potrivite pentru gerurile de toamnă din Toronto, mi s-a cam scurs snaga, încetul cu încetul. Mi-am pierdut instinctul de prădător în dragoste şi în afaceri.

Sheerdaad nu m-a ajutat deloc şi între femeile ce veneau şi plecau din grupurile în care eram prezentat exista un fel de acord tacit, cum că nu trebuie să se încurce cu mine. Majoritatea celor cu care ne petreceam timpul erau iranieni.

Se ştiau toţi unii pe alţii şi ieşeau des împreună. Într-o astfel de situaţie o femeie ar fi etichetată drept curvă pe tot restul vieţii fie şi numai dacă s-ar preface că flirtează cu cineva din afară. Astfel de lucruri au rădăcini adînci în cultura iraniană şi pînă şi majoritatea iranienilor moderni suferă de asemenea defecte. Femeia iraniană uită uneori că are un vagin sau poate că nu uită, dar îşi aminteşte brusc ce brute putem fi noi, bărbaţii iranieni.

Era clar că eu nu aveam ce face pe-acolo, prin nord. Mai fusesem în Toronto de cîteva ori, ca să cînt la nişte festivaluri, şi nu mă prea prinsese dragostea de locul ăla. Nu era unul dintre oraşele care ofereau prea multe privirii din punct de vedere arhitectural. Pînă în noaptea spectacolului a trebuit să mă prefac indiferent, cel puţin cu femeile, dar cu siguranţă eram dispus la ceva distracţie mai tîrziu. După spectacol era pe-acolo o fată care părea dispusă să-şi sacrifice legăturile tribale, dar au apărut probleme logistice. A trebuit să-mi strîng echipamentul, să merg cu Sheerdaad şi gagica lui la casa unui prieten şi să-mi las lucrurile acolo, apoi la un bar unde voia ea să meargă, în celălalt capăt al oraşului. Starea mea de nelinişte, accentuată de nişte cocaină combinată cu foame şi cu prea mult whiskey, a început să mă transforme într-un ins cu care era greu să te înţelegi şi, desigur, lumea se izbea în mine fără absolut nici un motiv. „Scuză-mă! O, nu, scuză-mă tu, amice! Hei, tocmai m-ai călcat... Ei, dacă ai putea totuşi să te dai dracului din calea mea...“

N-aveam chef de o cafteală canadiană, aşa că i-am mormăit un salut scurt lui Sheerdaad şi prietenei lui, după care am umblat prin oraş cu vreo trei-patru taxiuri, ducîndu-mă pe la tot felul de oameni care mă invitaseră la ei după spectacol, şi am încercat să mă lipesc de unul dintre ei, care a zis că are multă cocaină şi vrea să chefuiască. Doar că a trebuit să-l aştept vreo oră. Şi, desigur, a apărut după ce toate fetele, pardon, singura fată disponibilă plecase cu prietena ei şi cu iubitul ei infatuat. Tipul în al cărui apartament de-o cameră am ajuns pînă la urmă era destul de simpatic, dar te enerva cu genul ăla de discuţii inutile despre lucrurile pe care le comentează cu atîta plăcere, ore şi ore în şir, cei cu o situaţie financiară şi socială relativ confortabilă.

— Ascultă, i-am zis. Mă fut pe Ahmadinejad, mă fut pe guvernul iranian, mă fut pe Naţiunile Unite şi te fut şi pe tine! OK? Habar n-ai ce vorbeşti! Sună-mă peste cîteva zile la New York. O să-ţi ascult chestiile astea ale tale cu atîta atenţie, de o să ţi se scoale. Eşti un băiat drăguţ şi bogat, aşa că limitează-te la slujba ta importantă din Ministerul Canadian al Pizdei Mă-sii şi taci în pula mea din gură, bine?

Nu prea i-a plăcut ce i-am zis, dar nu mai conta foarte tare. Soarele de toamnă se pregătea să răsară din dosul lacului Ontario. Apa se vedea foarte clar prin geamurile cît peretele din apartamentul de la etajul al douăzeci şi doilea al noului meu prieten. Ce căcat, nu? Am băut cel puţin patru sau cinci pahare mari de absint cu gheaţă şi cu un strop de apă şi mi-a prins bine cocaina aia, pentru că am rămas treaz, Dumnezeu ştie pentru ce. Ei, şi-atunci prietenului meu cu cocaina i-a venit brusc ideea să mergem la un bordel. Bun, eu aveam la mine banii de la spectacol, îmi ardeau deja buzunarul, aşa că de ce nu, ce naiba!

Pe urmă el a început cu „Ce zici de locul ăsta... ce zici de tipa asta... am şi un prieten care...“, pînă cînd a devenit dureros de evident că, din motive bizare, în Toronto, sîmbăta, la şase dimineaţa, nu era tocmai momentul ideal să găseşti prostituate. Nici măcar saloanele de masaj sau băile publice nu erau deschise.

— Iisuse Hristoase, ce ţară jalnică mai e şi asta? Căcat, păi în New York, New Orleans sau chiar Nashville găseşti un bordel deschis la orice futută de oră din zi şi din noapte. Şi voi tot mai comparaţi oraşul ăsta cu New Yorkul? am început eu să urlu.

Am intrat pe internet ca să găsim ceva. Şi, după multe deliberări, ne-am oprit la o asiatică, una care ne promisese insistent la telefon că ea e fata din poză.

— OK, o să te întreb încă o dată, ca să nu avem neînţelegeri, bine? Eşti sigură că eşti fata din poză? Pentru că altfel nu te las în casă, OK...? Da, doi tipi şi, poate, şi un al treilea, a spus foarte ferm prietenul meu.

Apoi s-a întors spre mine:

— Se jură că e ea. N-are cum, nici de-a dracului, pun pariu pe preţul unui futai că nu e ea, a adăugat sigur pe el prietenul meu obsedat de politică. Bun, dar acum e pe drum încoace. Apropo, eu am cam rămas fără bani lichizi. Mai am cardul, bineînţeles...

— E OK, plătesc eu, am zis, ca un cretin ce sînt.

Tipul conduce un Porsche, are proprietăţi în tot oraşul şi uite-mă pe mine cum îi plătesc curvele. Peste cîtva timp luăm liftul să coborîm la fată, ea ne aşteaptă la uşa de la intrare, la prima privire arată destul de bine, are un corp frumos. Mai de aproape ne dăm seama că n-are o faţă tocmai extraordinară, dar nici nasoală. Oricum, nu e fata din poză.

— Salut, îi zice prietenul meu.

— Ah, salut, îi răspunde ea într-o engleză greu descifrabilă.

O luăm în lift şi pe urmă în apartament. E jucăuşă, dar imediat cum intrăm în casă şi îşi dă jos haina şi pălăria, ne întreabă de bani. Trebuie să-i dăm banii acum, ceea ce e, desigur, de înţeles, dar nu e mulţumită că sîntem numai doi.

— Ai spus trei, nu doi. Am venit pentru trei.

— Nu, am spus că poate sînt trei, îi răspunde prietenul meu.

Cădem la înţelegere.

— OK, hai să mergem. Cine e primul? Tu? mă întreabă şi eu dau din cap că nu.

— Hai, ia mai întîi nişte cocaină, îi zice amicul meu.

— A, cocaină? Nu.

— Da, haide! insistă el.

Fata trage o linie şi ia o gură de votcă. Îl las pe amic să meargă primul. Încă nu sînt pregătit. E prea pusă pe afaceri. O prostituată bună ştie cum să te facă să trăieşti experienţa, simte ce vrei, te face clientul ei pe viaţă. Ei, asta nu era din alea, era toată numai matematică şi mecanică. Aşa că se duc ei în cameră şi stau acolo vreo jumătate de oră. Ea ţipă mai tot timpul cît el o pompează. Pînă ce termină, fata are parte de un futai regal şi, practic, pare să fie o cu totul altă persoană. E rîndul meu. Intrăm. Vrea să începem imediat.

— De ce nu stai să te relaxezi cinci minute? îi spun eu blînd.

— Nu, îmi răspunde hotărîtă.

Îmi dă jos pantalonii şi începe să mi-o sugă în cel mai mecanic mod posibil. O opresc repede şi îi cer iar să se relaxeze cinci minute şi să mă lase şi pe mine să fac la fel. Nici nu vrea să audă.

— Auzi, uită de toată povestea. N-o să se întîmple nimic. Poţi să pleci, îi spun după cîteva minute de încercări eşuate, iar ea pleacă.

Mă trezesc cîteva ore mai tîrziu pe canapeaua deschisă, cu soarele în ochi, şi arunc o privire speriată şi epuizată spre lac. Pe alocuri, lîngă mal, lacul e deja îngheţat. Arată singuratic şi rece, ca moartea. Majoritatea banilor mei s-au dus şi gîndurile despre viitor îmi dau fiori reci pe spinare, dar măcar toată treaba e cinstită.

Sînt într-adevăr o zdreanţă, nu-s în stare să fac nimic cum trebuie. Şi n-am cum să mă schimb.

După asta a trebuit să plec naibii din Toronto şi să mă întorc în New York. Toată blestemata asta de călătorie fusese o greşeală. Acolo, pe scenă, mă simţisem ca o maimuţă. Ideea era să scoatem bani de la oamenii noştri, de la diaspora iraniană, ceea ce şi făcuserăm. Dar cei mai mulţi iranieni trebuie evitaţi cu orice preţ. Greu găseşti printre ei cîţiva pasionaţi de rock'n-róll. Eu făcusem tot posibilul să fiu cel mai nebun din încăpere oriunde intram şi de cele mai multe ori reuşisem. Există în structura iranienilor ceva ce ne face să nu avem deloc încredere în motivaţiile celor asemenea nouă. Am încercat mereu să evit capcana asta, dar cred că pînă la urmă m-a prins şi pe mine.

Acum era timpul să mă întorc acasă şi să mă adun. Speram să mă aştepte cineva cu drag acolo. Mi-am luat la revedere de la Sheerdaad şi de la ceilalţi şi am încercat să termin cocaina ce-mi mai rămăsese din noaptea trecută. Autobuzul a plecat la unsprezece şi eu eram drogat zdravăn. Încă mai aveam ceva în punguţă şi am plănuit s-o termin pe drum, în cîteva reprize, la toaleta autobuzului. După a doua sau a treia tură mi-am văzut în oglindă pupilele dilatate şi m-am chircit de oroare. Graniţa era la numai o oră distanţă şi vameşii mă aşteptau cu candoare şi încîntare. Avusesem deja probleme cu nemernicii ăia. Cînd intrasem în Canada, apăruseră nişte încurcături.

— Aveţi bilet de întoarcere? m-a întrebat vameşa.

— Nu.

— Cîţi bani aveţi la dumneavoastră, domnule?

— A, nu mulţi. Treizeci de dolari sau cam aşa ceva.

— Vreun card de credit?

— Nu.

— Veniţi cu mine, vă rog.

M-a condus prin cîteva uşi pînă pe partea cealaltă.

— Aşteptaţi aici pînă vine un alt funcţionar disponibil.

Ce? Unde? Cînd, Doamne? Am aşteptat la coadă pînă ce mi-a venit rîndul.

— Cu ce scop vizitaţi Canada? m-a întrebat un vameş palid.

— A, merg la nişte prieteni, atîta tot.

— Călătoriţi singur? Şi cînd aveţi de gînd să vă întoarceţi?

— Da, sînt singur şi mă întorc peste vreo două săptămîni.

— Din ce o să trăiţi acolo şi cu ce o să vă cumpăraţi biletul de întoarcere?

— Am un prieten care o să mă împrumute cu nişte bani.

Toată povestea mea s-a dus de rîpă destul de repede. Vedeţi voi, Sheerdaad mă rugase să nu spun că mergem împreună şi nici că ne ducem să cîntăm într-un spectacol, ca să nu ne trebuiască viză de lucru şi să nu plătim impozite. Funcţionarul vamal s-a apucat să mă întrebe unde o să stau şi cînd l-a sunat pe omul ăla pe care nu-l văzusem în viaţa mea, dar la care se presupunea că o să dorm, singurul nume pe care l-a pomenit individul a fost cel al lui Sheerdaad.

— Ei bine, n-a zis nimic de dumneata, cum că o să stai acolo, dar cine-i Sheerdaad?

— A, da... e prietenul meu... e şi el în autobuz. Acum îmi dau seama că n-am pomenit de el, dar cînd spui că mai călătoreşti cu cineva, nu te referi de fapt la un membru al familiei, la nevastă sau ceva de genul ăsta? am spus eu, mimînd ignoranţa.

— Nu, domnule, să călătoreşti cu cineva înseamnă exact asta. Să călătoreşti cu cineva.

— A, bun. Îmi pare rău. Uitaţi ce e, eu nu cunosc prea multă lume acolo. Simţeam pur şi simplu nevoia să ies din New York o vreme şi să mai cunosc şi alţi oameni. Alţi artişti, înţelegeţi...

— Nu-i în regulă. Povestea dumneavoastră nu se verifică.

— Nu-i nici o poveste. Nu vreau să stau în Canada. Sînt american. Trăiesc în New York City şi vreau să mor acolo, dacă o să fie posibil, i-am răspuns, simţindu-mă deja uşor iritat.

— Îmi pare rău, domnule... dar această...

— Cum pot să vă demonstrez că o să mă-ntorc? Nu vreau să rămîn în Canada! l-am întrerupt eu cu grosolănie.

După multe alte parlamentări, mi-a permis să intru în Canada, cu condiţia ca la întoarcere să mă prezint şi la vama canadiană. Voia să se asigure astfel că părăsesc iubita lor ţară. Nu mi-a permis să stau decît două săptămîni. Apoi mi-a ştampilat frumosul meu paşaport american şi m-a lăsat să plec în rostul meu.

Acum, pe drumul de întoarcere, îmi priveam pupilele dilatate în oglinda jegoasă din veceul autobuzului şi gîndurile îmi zburau la tot felul de scenarii nasoale. Mi-am zis că încăperile alea de la vamă sînt tot timpul luminate puternic, aşa că prostovanii mă puteau vedea bine de tot şi încă mai aveam o grămadă de cocaină de tras pe nas. Nu mă simţeam tocmai confortabil.

M-am întors la locul meu şi am încercat să mă relaxez o clipă.

Nu aveam unde să ascund cocaina – sau aveam? Cu siguranţă o să plimbe un cîine dresat prin autobuz, dar caută numai cantităţi mari şi, oricum, ce se poate întîmpla dacă găsesc puţină coca? O să ancheteze tot autobuzul, pe doamnele alea bătrîne şi pe tot restul lumii? Dar dacă fac aşa şi ajung să-mi vadă ochii umflaţi? Fac oare şi teste antidrog? „E de la medicamentul meu pentru răceală, domnule poliţist. Da, sînt răcit. Nu vedeţi că-mi trag nasul?“ Aia ar fi singura mea scuză.

Las-o baltă. Fiecare lucru la timpul potrivit. Cînd am văzut cum toată cocaina aia fainã se amestecă în toaletă cu dezinfectantul albastru şi se duce naibii, mi s-a rupt inima în stil epopeic. Un sentiment de singurătate mi-a străbătut, rînd pe rînd, trupul, mintea şi sufletul. Acum cîţiva ani, cînd am mers prima dată în Canada, am luat cu mine din greşeală nişte iarbă, dar la vamă n-a observat nimeni nimic... de ce n-aş putea strecura şi nişte cocainã? Autobuzul a tras pe dreapta, noi am coborît şi am aşteptat la rînd să fim interogaţi. Tipul din faţa mea a fost luat la întrebări destul de serios şi la fel şi alţii cu paşapoarte străine. Prefă-te calm, relaxat, sigur pe tine, ca un bun creştin, ca un mesager al Domnului care s-a întors din sfîntul Nord după ce i-a dus mesajul, ca un fiu rătăcitor care se întoarce să-şi reia îndatoririle evanghelice. Greu de crezut? Ei, fir-ar, Iisus a umblat cu nelegiuiţi şi prostituate, cu ultimele scursuri! Ce-i în neregulă cu un predicator drogat?

— Cu ce scop aţi fost în Canada? m-a întrebat un gras puturos din dosul ghişeului său căcăcios.

Avea o mustaţă albă şi nişte ochi ucigaşi, ca majoritatea vameşilor.

— A, mi-am vizitat şi eu nişte prieteni, i-am răspuns, încercînd să-i vorbesc cu cel mai curat accent american.

— Unde mergeţi?

— În New York City.

— De ce?

— Acolo locuiesc.

— Aveţi mai mult de o mie de dolari la dumneavoastră?

— Aş vrea eu, i-am răspuns chicotind.

— A, da? m-a întrebat, cumva surprins, apoi s-a uitat mai atent la paşaportul meu. Care e originea dumneavoastră etnică?

Of, Doamne, mi-am zis atunci. Începe distracţia.

— Turc? a întrebat el.

— Părinţii mei sînt iranieni, dar, după cum vedeţi...

— Staţi liniştit, îmi place să ghicesc lucruri din astea, e plăcerea mea. Oricum, nu contează, sînteţi cetăţean american.

Mi-a spus-o fără să ridice privirea. Sigur, domnule vameş, muistu' dracului. Apoi mi-a aruncat paşaportul.

— Îmi uraţi bun venit acasă, domnule poliţist? l-am întrebat cu un zîmbet american larg.

— Sigur, mi-a spus el, fără să-mi ureze bun venit acasă.

După toată povestea asta mi-am băgat picioarele şi n-am mai trecut şi pe la canadieni ca să-mi anunţ sosirea sau întoarcerea sau ce naiba voiau ei să fac. Mă fut în consecinţe. Să mai adaug o nenorocire în palmares. Nu mai aveam chef să calc prin Canada în viaţa mea – decît, eventual, dacă amerindienii din cele Şase Naţiuni ale Marelui Rîu al Primei Naţiuni i-ar fi amnistiat pe cei ca mine. Era al naibii de bine să fiu înapoi în State, la casa mea, pe pămîntul pe care-l iubesc, indiferent cîte lucruri ar merge prost aici. Oricum ar fi, e mai bun decît o grămadă de alte locuri şi nu era ca şi cum m-aş fi întors în Butte din Montana, în El Paso sau chiar în Los Angeles. Mă întorceam acasă, la New York, bun, rău, cum o fi fost el.

Brooklyn

Cînt des cu puştii în apartamentul de la mansardă şi în spaţiul lor de repetiţii. Muzica ne iese bine, dar, din cine ştie ce motiv, ei nu vor să mergem mai departe cu ceva palpabil. Nu pot să-i învinovăţesc, poate că de vină e diferenţa de vîrstă sau poate că de-acum mă cunosc destul de bine şi ştiu că n-o să intru cum trebuie în joc.

Stau întins pe pat, în mijlocul apartamentului, şi mă gîndesc la condiţia umană, adică – drept să zic – la condiţia mea. În sfîrşit toată lumea e plecată şi locul e liniştit. Sînt mereu pe fugă. Mereu plănuiesc altă călătorie, mereu am bagajele pregătite. Poate ar trebui să sar într-un marfar şi să merg în Wyoming, să iau un vapor spre Argentina, să intru în marina comercială, să lucrez undeva la o fermă de produse bio – orice altceva, dar nu ce fac acum.

Mintea mi se răsuceşte înspre interior, către a cincea dimensiune. Multe posibilităţi geometrice devin vizibile şi evidente. Forţe străvechi preiau controlul pe dinăuntrul meu. Sînt un vas. O navă rezervată pentru transportul energiei prin spaţiu şi timp. Dau pe dinafară de lavă karmică, îmi iese prin toţi porii. Crusta mea exterioară rămîne intactă, în timp ce miezul meu interior arde pînă se face cenuşă. Ridică-te, pune-ţi pantalonii şi pleacă, îţi ordon. Lumea e casa ta de drept şi eşti liber să rătăceşti, să umbli prin ea. Mă văd cum eram odată, pot s-o simt, sînt ea însăşi. Mai sînt multe de făcut. N-am voie să mă dau bătut. Mintea mi se împrăştie într-o mie de direcţii deodată, fragmentarea concentrării, explozia minţii, şrapnele peste tot, nori ciupercă, sala de mese din clasa a cincea, Germania, Iran, bombele, verile din Texas, arşiţa extremă, aerul condiţionat, curentul alternativ, Nikola Tesla, curentul continuu, suflete sintetice, măşti de cauciuc, bani, bancnote, monede, mama, moarte, viaţă, naştere, bucurie, tristeţe, plaje cu nisip alb, vacanţe, tarantule, iguane, şerpi, aripile de şarpe ale vrăjitorului morţii, sirenele angelice ale celor blestemaţi din turnul cu ceas, rutină nomadă, practicanţi eficienţi şi fără scrupule ai teoremelor oceanice şi atmosferice din emisfera nordică, adepţii voodoo*, vînătorii de capete din Amazon, Papua Noua Guinee franceză, Fiji, Addis Abeba, măreţii munţi Zagros,*

muntele Sion, Iisus, Iuda, Maria Magdalena, apostolii, Zarathustra, fulgerul şi tunetul în deşert, marele potop.

Noe, o, Noe, eu am ajuns să te cunosc sub numele de Nuh. Ţi-am aflat povestea cînd eram copil. Pe atunci vorbeam o altă limbă şi nu-mi ştiam destinul, sfîrşitul, chemarea, datoria. Pe atunci încă nu-mi păsa ce urma să fie, dar aveam viziuni de proporţii grandioase. Am visat cu regularitate, şi ziua, şi noaptea, că eram un profet copil, viitorul ales, fiinţă numită de lumină şi de întuneric, cel ce arată calea, unealta, purtătorul măreţei cunoaşteri, un martir gata să moară pe orice maşină a morţii ar fi fost nevoie.

Uşa se deschide, gîndurile îmi îngheaţă, mă întorc în trup, îmi trag repede păturile peste cap şi încerc să dau impresia că dorm. Intră Siamak şi Allison, care vorbesc despre una şi alta. Nu i-am mai văzut de cînd am plecat în Canada. Siamak se duce în camera lui, iar Allison, la baie. O aud cum se pişă. Nu-mi dau seama de ce, dar mă excită. Nu pot să mă prefac că dorm. Vreau să o întind pe masa din sufragerie şi să o ling din cap pînă-n picioare. Iese din baie.

— Bună, Allison, îi zic.

— Hei, gagiu'! Te-am trezit?

— E OK. Tu cum o mai duci?

— Bine, am fost într-un bar şi ne-am gîndit să urcăm aici, să mai bem nişte beri.

— Mă bucur să te văd, îi spun şi-i zîmbesc.

Siamak se întoarce. Mă prefac că vreau să-i las singuri, dar nu-i deranjează că mă învîrt şi eu pe-acolo. Allison scoate o punguţă cu cocaină şi cînd dă să ia ceva din ea cu o cheie, şi-o varsă pe toată în poşetă. E foarte nervoasă din cauza asta şi noi încercăm s-o calmăm şi să recuperăm cît de mult putem. Băgăm paie în poşetă, tragem pe nas tot ce prindem şi în tot timpul ăsta rîdem de noi înşine. O sună cineva. S-a întîmplat ceva groaznic.

— Bunică-mea din Florida tocmai a murit, zice Allison.

— Doamne, îmi pare aşa de rău, eşti...? zic eu.

Începe să plîngă, apoi se opreşte.

— Îmi pare rău că vă stric...

— Fii serioasă. Eşti între prieteni, plîngi cît vrei. Sîntem alături de tine, îi spun şi Siamak mă aprobă.

Un pic mai tîrziu, după ce a vorbit puţin despre bunica ei şi s-a mai liniştit, ne zice că pleacă. Siamak se duce pînă în camera lui ca să ia ceva. Acum ori niciodată.

— Ei, eşti foarte frumoasă. Mă bucur să te văd, chiar şi într-o noapte atît de tragică, îi spun.

— Mulţumesc, îmi răspunde ea şi mă întreabă dacă pot să-i dau numărul meu de telefon.

I-l dau exact cînd Siamak iese din cameră. Allison pleacă.

— Siamak, ea mi-a cerut numărul meu, nu eu pe-al ei.

— Nu-ţi bate capul cu asta.

— Eşti sigur? Pentru că...

— Da, sigur. Oricum, am impresia că sîntem doar prieteni.

— Eşti sigur-sigur?

— Da, da...

Bun, deci a zis că-i sigur, aşa că o să-l cred pe cuvînt.

Aveam de gînd să mă duc la ea imediat ce aveam ocazia, să o fac să fie a mea şi eu, al ei. La următoarele noastre întîlniri mi-a venit greu s-o abordez direct. Amîndoi trebuia să legăm nişte fire rămase nelegate înainte să ne ţesem împreună pînza. La prima noastră întîlnire am intrat în vreo cinci-şase baruri în cîteva ore, n-aveam bani, afară ninsese, ea a căzut, l-a rugat pe un tip din gaşca ei, care se vedea că e în limbă după ea, să ne cumpere ceva de băut, iar tipul a zis că-i cumpără numai ei. Am fost jenat şi i-am spus să nu mai facă aşa ceva.

— N-am bani, dar asta nu înseamnă că vreau pomană de la muistul ăla.

La ultimul bar în care am intrat i-a cerut barmaniţei o băutură gratis.

— OK, dacă tot ai cerut, hai că-ţi dau, i-a zis barmaniţa.

Ha! Ce replică, nu? A mers uşor. Pentru prima dată în viaţa mea sînt gelos pe alţi bărbaţi, nu-i vreau prin preajma ei. Bărbaţii şi femeile nu pot să fie prieteni, îi tot repet eu, vorbesc serios, îi zic iar şi iar. Trebuia să ne construim o fortăreaţă în mijlocul lumii, să ne apărăm dragostea şi să o lăsăm să crească, să ardem grăsimile, să tăiem legăturile cu cei ce ne sînt prieteni doar la bine, cu paraziţii, să ieşim de pe piaţa combinaţiilor, să filtrăm apele, să ne întindem pînzele în vînt şi să o pornim spre uscat. Obosisem să mă tot strecor prin întuneric şi trebuia să opresc dinamul. Să mă destind, să mă predau. Să mă conectez iar la sinele primitiv. Să înot în Tigru şi să mă îmbăiez în Eufrat, să umblu între marile fluvii şi să mă scald în lumina glorioasă a soarelui care a încălzit pe vremuri trupurile celor de demult.

Deveneam repede bărbat: iubit, constructor, vînător, hoţ, nemernic, lider de răscoală, aventurier, bufon de curte, rege, om de rînd, sclav, păstor, cîntăreţ de imnuri.

Mi-i imaginam deja pe micuţi alergînd peste tot, mi-o imaginam pe ea femeie bătrînă, nu-mi mai păsa de nimic altceva. Oricum, ce altceva mai există? Îi tot repet, putem face orice vrem, Allison. Putem merge unde vrem. Dimineţi, dimineţi strălucitoare, Allison. Lumină, Allison, lumină strălucitoare. Îi tot vorbesc, mă tot apropii de ea, o aştept să vină la mine. Înapoi, înainte, la stînga, la dreapta, ca un crab, Allison. Trecătorile celor mai stîncoşi munţi, deşerturile cele mai uscate, furtunile de nisip, ploile torenţiale, musonii, dereglările forţei magnetice, razele solare, Allison. Sfîrşituri apocaliptice, miezul atomului, Allison.

Într-o zi de iarnă cu ninsoare, cînd tot oraşul e învelit în alb, stăm întinşi unul lîngă altul şi totul pare să meargă bine. Mă sărută şi în cîteva clipe ne topim unul în altul. Ne împletim limbile, dansăm încet, ne masăm cu blîndeţe, ne mîngîiem, desenăm cu măiestrie modele invizibile, ne manipulăm, ne transformăm, ne palpăm. Ochi închişi, luminoşi. O penumbră plăcută flutură între noi. Ne ţinem strîns în braţe. Eu o apuc de ceafă, ea îşi freacă pubisul de piciorul meu, eu mă împing în ea, apoi cei doi magneţi se lipesc şi se freacă unul de altul. Îi bag mîna în blugi şi îi mîngîi fundul gol. E fin ca mătasea. Respiraţia se îngreunează, bătăile inimii se înteţesc, luminile strălucesc, stroboscoape în măduva spinării, plutoniu în vene, reacţii în lanţ, neutroni se ciocnesc. Palma îmi alunecă şi mai jos, pe sub chiloţi şi pe curbele fundului ei. Ea desface picioarele, ca să-mi uşureze accesul. Îi simt marginea zonei pubiene cu buricele degetelor. E înfierbîntată, gata de acţiune, gata de salt, de scopul existenţei. Toată rezerva mea de hormoni somatotropici e redirecţionată spre penis. Îmi înmoi degetul în secreţiile ei. Îmi descheie nasturii la blugi, îmi trage fermoarul şi strecoară mîna înăuntru. Aş putea exploda ca un vulcan. Îşi ridică tricoul şi-şi arată sînii cu sfîrcurile întărite, mă prinde de ceafă şi mă trage spre ea. Ling şi sug. Trebuie să-şi dea jos chiloţii, trebuie să fie goală, trebuie să fim goi. Îi dă jos, eu îmi scot blugii, ne scoatem şi tricourile, mă trage peste ea. Ne privim iar profund în ochi. Într-o clipă mă trezesc în ea.

Simetrie totală, magnetism, variaţie de cîmp electric, călătorie interplanetară, toată lumea suptă într-un vid, miliarde de ani-lumină de partea asta şi de cealaltă a prezentului, Dumnezeu şi omul, cete migratoare, raze cosmice, monoliţi, deformări elastice ale realităţii, picturi

rupestre, supravieţuire în deşert, exod în masă peste marele pod de pămînt, încărcătură alternativă, tot vîrtejul istoriei, gînduri multidimensionale abia descifrabile, dar înţelese complet şi uitate imediat. Dumnezeu şi omul. Universul şi omul. Mama Pămînt şi omul. Bărbatul şi femeia. Femeia şi Dumnezeu. Femeia. Dumnezeu. Miliarde de ani. Suflete străvechi. Nu există trecut, nici viitor, numai prezentul. Numai acum. Doar acum. Aici. Neant, infinitate, lacrimi. Înţelegere, dar nu în creier. Nici un creier. Nici viscere. Neant. Gol. Nici o limbă. Zero. Negativ, pozitiv. Răsturnări. Acum. Aici. Tic... tac. Timpul. Ce timp? Ce e timpul? Acum. Aici. Chiar aici... dar şi acolo, oriunde...

— Plouă cu pizdă, spune Koli în *farsi*, ca să înţelegem numai noi, iranienii din dubiţă. E Bulevardul Pizdei, Piaţa Pizdei! mai adaugă în timp ce intrăm în Brooklyn pe Berry Street.

Mergem la plajă cu toată gaşca, plus două prietene ale lui Allison, două americance din Africa de Nord. Sîntem în priză de două săptămîni, fără pauză. O grămadă de petreceri la apartament, multe nopţi pierdute. Multă amfetamină, cocaină, haşiş, plus Tramadol şi muzică. Haşişul ni l-a vîndut un dealer corporatist de iarbă, proaspăt mutat din Massachusetts.

Eu şi puştii sîntem drogangii veterani, la fel şi Allison, iar drogangii veterani ştiu să-şi drămuiască dozele. Ştim cum să echilibrăm euforizantele şi calmantele. Nu sîntem ca nu ştiu ce actor tulburat sau cîntăreaţă bătrînă care nu poate să doarmă. Şi-apoi drogurile trebuie să se subordoneze tot timpul scopului pe care îl urmăreşti pe moment. Drogurile îţi pot îmbunătăţi o experienţă, dar n-o să-ţi găsească niciodată puţul cu apă atunci cînd e secetă. Drogurile nu sînt o oază în mijlocul deşertului. E minunat să stai la plajă. Allison şi cu mine am făcut sandviciuri vegetariene pentru toată gaşca. Intrăm în valuri, valurile se sparg peste noi, le îmbrăţişăm, alergăm, ne stropim, înotăm, rîdem şi ţipăm. Cum stau aşa pe nisip, gîndurile mi se împrăştie, valurile cîntă şi soarele ne încălzeşte trupurile pe jumătate goale.

Ne întoarcem de la plajă şi fumăm haşiş în dubiţă. Allison mă pipăie cu toată lumea de faţă, dar nimeni nu vede nimic. Ne întoarcem acasă şi facem dragoste sub duş. Mai tîrziu ieşim să bem ceva şi ei i se fură telefonul. Un tip cu

faţă de mafiot, care stă la bar, zice că ne duce prin zonă cu Mercedesul lui, ca să-l căutăm pe ăla despre care crede că ne-a făcut-o. Omul vrea să restabilească ordinea la el în cartier.

— Uite-l! zice el după ce se învîrte o vreme prin Lower East Side. Ăla-i! Du-te şi vorbeşte cu el.

Insul trage pe dreapta şi aşteaptă să ies din maşină.

— Hei, omule, eu nu-s hoţ, omule, vînd pastile, asta fac în barul ăla, îmi zice puştiul înalt şi foarte slăbănog după ce îl încolţesc, nu ca un poliţist, ci mai degrabă amical.

— Pastile, ha? Păi, ia zi ce ai.

— Vicodin, zice puştiul.

— Da? Cu cît le vinzi?

— Cinci dolari bucata.

— Hmm, căcat. Hai că iau patru.

— Ştii ce impresie daţi de aici, nu? mă întreabă mafiotul, strîmbîndu-se, după ce intru iar în maşină. Că aţi fi înţeleşi.

Bineînţeles că are dreptate şi probabil că toată faza va fi părut foarte dubioasă din perspectiva lui, dar, la naiba, dacă prinzi un preţ bun, trebuie să cumperi.

— Bun, şi-atunci ce propui tu să facem? Eşti atît de nemulţumit de felul cum merg lucrurile... tu, care vii dintr-o ţară cum e a ta... adică acolo nici măcar nu puteai să spui chestiile astea. Ce soluţie propui?

Asta mă întreabă iubita managerului după ce a întrerupt o discuţie între mine şi medicul ungur.

— Mai întîi că nu am o soluţie, păi, cine sînt eu? Nu zic decît că ar trebui să ne gîndim ce ni se întîmplă nouă, ca fiinţe umane, şi să discutăm ca nişte adulţi. Şi ăsta e un drept pe care ţara asta îl dă cetăţenilor ei, deci da, ştiu de unde vin, aşa că acum îmi exercit drepturile.

— Bun, de plîns te plîngi, dar nu ai nici o soluţie.

— Eu nu zic decît că ar trebui să gîndim şi să acţionăm în grup, atîta tot. N-ar trebui să aşteptăm după politicieni şi guverne.

Trebuie să devii invizibil. Trebuie să te ascunzi de oameni sau o să-ţi mănînce organele interne şi o să facă mobilă din oasele tale. O s-ajungi un scaun pus în vînzare la talcioc.

— Cît e scaunul ăla? întreabă un trecător cu jumătate de gură.

— A, ăla? E la noi în casă de cîţiva ani... ce zici de doi dolari? întreabă distrat vînzătorul.

— Îţi dau un dolar jumate.

— OK, de ce nu? Azi mă simt generos. E al tău, amice, zice tipul şi soarbe din bere.

Fă în aşa fel încît să-ţi crească o piele groasă de rinocer şi aşteaptă să se termine totul. Nu poţi să fii artist şi să aştepţi ceva de la lume. Nici bani, nici recunoaştere, nici vreo schimbare de statut social. Trebuie să uiţi de toate astea şi doar să exişti dacă vrei să supravieţuieşti. N-are rost să te chirceşti şi să mori, moartea o să vină oricum ea singură cît de curînd, nu-ţi face griji. Găseşte solul aluvial fertil al minţii tale, seamănă şi culege acolo. Anotimpurile o să vină şi o să treacă, ca tot ce există. Uită de realitatea aspră a lumii materiale şi rămîi în mişcare. Asta e tot ce există. Dacă zgîrii suprafaţa, dai de mizerie.

Cine ştie ce dracu' e în neregulă cu mine? Mai bine nici să nu stai în preajma mea, că o să iasă cu scandal. Nu ştiu de ce sau de ce nu. Nu ştiu nimic, vreau doar să stau o vreme întins în şanţul sentimentelor mele şi să plîng. Nimeni nu poate face nimic în privinţa asta. Deocamdată asta nu-i o infracţiune, aşa-i? Uşile se închid mai repede ca înainte, totul se întunecă şi mor iarăşi. Un ticălos trist care moare în şanţ n-a fost niciodată o privelişte plăcută, poate doar dacă se ridică, se scutură cumva de praf şi o porneşte hotărît pe căile succesului. Problemele personale au valoare numai dacă se rezolvă pînă la sfîrşitul poveştii. Problemele unui om nu mai sînt şi problemele întregii lumi.

De-acum toţi sînt singuri. Am plecat şi am întristat-o iarăşi pe Allison şi acum nu mai pot face altceva decît să o las să stea tristă. Mi-aş da foc dacă asta i-ar putea schimba dispoziţia, dar în realitate doar aş provoca alte probleme. Trebuie să fugim de toate. Să fugim în sălbăticie şi să o luăm de la început.

Ce fel de vise o să am în noaptea asta? mă întreb înainte să adorm. Probabil că o să străbat cîmpiile înalte călare pe un mustang spaniol. O să fie un cal furat, pentru că, la urma urmei, sînt un războinic apaş şi nu am nevoie de nici un fel de bunuri în afară de flintele mele ghintuite, de corturi şi de haine. O să călăresc vijelios pînă la ascunzătoare şi o să mănînc intestine fierte de bizon, gătite de femeia mea. Sper ca femeia din visele mele să semene cu Allison şi să vrea să creăm un vis din cele memorabile.

Trebuie să alergăm pînă la margini, să sărim garduri, să gonim spre orizont, dincolo de pădure şi de mările de iarbă. Trebuie să sărim peste orice rahaturi, să ne găsim o nouă

limită şi, poate, să ne stabilim pe solul aluvial şi fertil, unde să prosperăm. Nu trebuie să fim efemeri, ci să rezistăm şi să răbdăm. Ah, băiatul meu drag... gata cu gîndurile... dormi... dormi...

Dallas

Doamne, ce dracu' s-a întîmplat cu deceniul ăla? Orice o fi fost sau cum s-o fi numit, s-a dus destul de repede, nu? Anii Zero, aşa li s-a zis anilor două mii? *Anii de aur.* Pentru mine totul a început destul de nevinovat. La naiba, aveam ambiţie şi un cap bine înfipt pe umeri. Şi aveam şi multe de făcut. La începutul deceniului ăstuia misterios nu prea se întîmpla cine ştie ce în muzică. Nu ascultam radioul, asta e clar. Toţi ne puneam speranţe mari în viitor. Ne ziceam, la naiba, o să fie un mileniu extraordinar. Posibilităţile erau nesfîrşite.

Mi-am găsit o slujbă la un film hollywoodian care se turna în Dallas şi am renunţat la şcoala de artă. Am început să cînt împreună cu vechiul meu prieten Jeff şi am încercat să ne facem o trupă. Aşa i-am cunoscut pe Jake şi Don. Ei aveau o casă în Garland, o suburbie veche a Dallasului. Cînd am intrat prima oară acolo cu Jeff, nu ne-a venit să credem. Aveau atîta echipament muzical şi atîtea instrumente de epocă, încît abia puteai să te învîrţi prin locul ăla, şi o colecţie de discuri de-ţi venea să mori. Au băgat în noi droguri de ne-au rupt şi ne-au pus nişte discuri. Raritäţi, aşa le ziceau ei.

Vinilurile alea vechi ne-au schimbat viaţa. Bineînţeles, acum poţi să asculţi orice pe internet, dar pe vremea aia trebuia să cunoşti pe cineva care avea muzică şi să te împrieteneşti cu el. Şi-apoi, dacă vrei să asculţi muzică, nimic nu e mai bun decît un sistem hi-fi solid şi vechi. În orice caz, din una în alta, am ajuns să cîntăm împreună în casa aia şi ne-am făcut o trupă. Pînă la urmă m-am şi mutat acolo şi ne-am distrat grozav, am trăit în mica noastră lume. Am înghiţit kile de ciuperci halucinogene. Şi trupa noastră mergea destul de bine. Începuserăm să avem şi nişte fani, dar – din perspectiva mea – ideea era să ne mutăm în New York şi să cîntăm cu ăia mari. Ştii, asta era înainte de MySpace, de YouTube şi toate celelalte. Nici unul dintre tovarăşii mei nu era dispus să se mute, aşa că am făcut-o singur, dar deceniul începea deja să se contureze drept o dezamăgire.

La naiba, nici n-a început bine, că s-au prăbuşit turnurile, exact de ziua mea, şi ne-am trezit în război. Lucram la o companie de producţie deţinută şi administrată de nişte

oameni care păreau deschişi la minte, dar şefii mei tot m-au întrebat, doar pe jumătate în glumă, dacă sînt terorist. Bineînţeles că, odată ce au început războaiele, a trebuit să ascult cîteva dintre cele mai stupide, mai dezinformate şi mai jenante păreri auzite vreodată.

Deja era prea mult şi într-o zi, cînd filmam o reclamă barosană în Mexico City, sub cupola unui circ cu trei scene, m-am hotărît să plec în New York şi să scap de oraşul vacilor. După o lună mă plimbam prin Manhattan şi aveam tot viitorul în faţă. Eram tînăr, plin de energie, chiar fermecător. Mi-am găsit un manager şi în scurt timp deja făceam turnee şi semnam contracte. Cîntam la festivaluri peste tot în ţară, intrasem în circuitul universităţilor şi făceam bani frumoşi.

Totuşi problemele lumii nu mi-au ieşit niciodată cu totul din minte şi probabil că asta mi-a venit de hac – asta şi drogurile. Deceniul a prins viteză şi în cele din urmă s-a îndepărtat cu totul de mine. Între 2007 şi 2009 e numai o ceaţă groasă şi în 2010 pentru mine totul se sfîrşise deja. La dracu', dacă nu ştii cum să judeci deceniul ăsta decăzut, îţi poate lua ochii. Cum de i-am lăsat pe ticăloşi să cîştige atît de clar? Cînd s-au încheiat alegerile din 2008, am ştiut că totul e pierdut. Dintr-odată, prieteni de-ai mei cărora nici nu le păsa de politică au început să vorbească despre „speranţă". Eu le tot ziceam să nu conteze pe asta. Voiam să boicotăm întregul sistem electoral.

— O să aibă un efect mai mare dacă nu votăm şi le transmitem că nu sîntem de partea lor, ziceam eu.

— Cum? Tipul ăsta e adevărat! îmi răspundeau ei.

— Un singur om nu poate schimba un sistem. Şi el e de-al lor. Cine crezi că plăteşte ca să fie ales? Îl mai ţineţi minte pe Carter? Şi despre el se zicea că o să schimbe sistemul.

Am lucrat pentru Comitetul Naţional Democrat la alegerile prezidenţiale din 2004 şi ştiam mersul lucrurilor. Văzusem cum cei mai buni şi mai inteligenţi oameni din partid erau însărcinaţi să conducă birouri regionale şi să strîngă contribuţii financiare de la oameni pe stradă. Cei care făceau campanie din uşă în uşă erau oameni ce-şi căutau o slujbă, dar care voiau şi să-l dea jos din funcţie pe Bush. Tipii care ne conduceau erau toţi nişte tinerei din lumea bună, educaţi şi lacomi, cu suflet de comis-voiajor, cu o licenţă în ştiinţe politice sau ceva asemănător şi suficientă aroganţă ca să ajungă direct în conducerea eşaloanelor superioare din Partidul Democrat, unde să aibă în cele din urmă dreptul de a fura. Sau cel puţin asta e impresia pe care mi-au lăsat-o mie atunci cînd am lucrat acolo. Se organizau multe întîlniri „strategice", care semănau cu o scenă din filmul *Glengarry*

Glen Ross, şi se stabileau multe obiective. Căcănarii ăia luau foarte în serios chestia cu obiectivele. Şi înghiţeau toate minciunile lui John Kerry. Cei mai mulţi nu erau de fapt decît nişte agenţi de bursă de Wall Street şi sînt sigur că mulţi dintre ei freacă menta chiar acum pe holurile Capitoliului din Washington.

Ştiu că prietenii mei voiau să-şi găsească o scuză ca să poată reveni la vieţile lor normale şi să nu-şi mai amintească de eşecuri şi de războaie. Ştiu că toţi voiau să aibă senzaţia că realizaseră ceva, că ei aleseseră omul potrivit pentru cea mai înaltă funcţie din stat. Prietenii mei voiau o bucăţică din Visul American – sau măcar să mai arunce o privire la el –, chiar dacă era mort. Ei, da, mi-am zis eu, de data asta ticăloşii ne trăseseră bine clapa. De-acum chiar că s-a terminat cu el.

New York

Colegul ăsta al meu e înnebunit după Brazilia. După muzica de acolo, după peisaje, după oameni. Stă tot timpul la biroul lui şi se uită la poze cu Brazilia. Cînd intru, la boxele lui se aude samba. Nici nu se mai duce acasă. Îi e teamă, pentru că atunci cînd vecinul lui de alături a murit, n-a aflat nimeni decît după cîteva zile, cînd duhoarea a devenit atroce. Un alt vecin a băgat frica în el spunîndu-i că „Urmează încă unul, moartea pluteşte în aer“ sau cam aşa ceva. Lucrează în tura de noapte, de la douăsprezece pînă la opt dimineaţa, dar nu pleacă din birou decît pe la unsprezece sau la amiază. Are aceeaşi vîrstă cu mine, e tot Fecioară şi e homosexual. Cînd vorbim despre ce se mai întîmplă prin lume, ascultă şi e de acord, dar pare să creadă că nu mai există nici o posibilitate de schimbare. Se gîndeşte că lumea e aşa cum e şi n-ai ce-i face. Merg să iau liftul pînă sus, pe terasă, ca să aduc nişte cafea, şi Pilar, una dintre femeile de serviciu, mă roagă să-i ţin uşa.

— Sigur, îi zic eu.

Are în mînă un exemplar din *Times* şi pe prima pagină e o poză cu nişte afgani fugind şi ferindu-se de gloanţe pe străzile din Kabul. Toţi sînt bărbaţi şi toţi par absolut îngroziţi.

— Cum se zice? Kaab... Kaa... mă întreabă ea, arătînd spre titlu.

— Kabul.

— Unde? Aici tu?

— Eu?

— Acolo unde tu?

— Nu, vecini.

— A, vecin! spune Pilar şi zîmbeşte.

Mi-a zis ieri că anul ăsta se pensionează, pentru că îi ia două ore să ajungă din Bronx pînă aici, la slujbă. E bătrînă, n-o să i se mai mărească salariul şi o să trebuiască să se descurce din pensia de urmaş de la soţul ei mort. Îmi zice că poate se întoarce în Puerto Rico, ca să trăiască pe malul oceanului. Sper că o să poată. În timp ce-mi torn cafeaua, unul dintre editorii şefi îşi pune un covrig în *toaster*. Privirile ni se întîlnesc şi înclinăm din cap. Nu mă grăbesc să-i spun

bună dimineaţa nimănui. După cîteva momente insul mă întreabă:

— Ce mai faci, omule?

— Bine, dar tu?

Se îndepărtează de masă. Eu mă îndrept spre fructele feliate şi observ un *Times* lăsat pe una din mese. El observă că îl observ. Clatin din cap. El se uită o clipă la ziar.

— O poză bună, îmi zice, referindu-se la fotografia de pe prima pagină.

— Da, doar că aş prefera ca oamenii din ea să nu fugă de explozii, spun eu.

— Condiţia umană, amice. Oamenii o să se omoare mereu între ei într-un fel sau altul.

Da? Ce-ai zice să te întorci la munca ta cretină şi inutilă, iar eu la a mea, bine, gagiu'? Ţine-ţi opiniile pentru tine. Fă în continuare bani buni pentru clienţii ăia barosani. Bagă-ţi în continuare în cur banii ăia grămadă din reclame şi zi „Oh!". Îi spun Micul John, pentru că e englez şi e uriaş. Omul ăsta, pe care l-am auzit lăudînd vechiul imperiu al Maiestăţii Sale cu o nostalgie imperialistă, îmi vorbeşte mie despre condiţia umană. Mi-ar plăcea să aud ce are de spus despre spiritualitate şi despre înţelepciunea antică. „Cel mai mare imperiu de sub soare, fără egal!" E fraza lui preferată.

Cafeaua e dintr-o marcă de-alea scumpe, nu foarte bună, dar tare şi gratuită. Pe masă e înşirat un sortiment zdravăn de bunătăţi, pentru toată lumea. Avem produse de patiserie, covrigi, cereale integrale, iaurturi, amestecuri de sucuri proaspete de fructe cu pulpă, vitamine, fructe, fructe de pădure – şi deocamdată toate sînt la liber. E totuşi una din cele mai selecte case de post-producţie din America. Iau liftul ca să mă întorc la etajul al nouălea, unde e departamentul de livrări. Acum se opreşte la etajul al unsprezecelea, unde urcă vicepreşedintele şi secretara lui.

— Salut, ce mai faci? cîrîie el.

— Bună dimineaţa, cîrîi şi eu.

— Omule, de ce cobori cu liftul? Sînt doar vreo două etaje.

O zice în felul ăla răutăcios al lui.

— Mai ţii minte că m-ai întrebat acelaşi lucru şi acum două săptămîni şi ţi-am zis de genunchiul meu rănit?

— Hai, zău aşa! Sînt doar două etaje.

— De cînd făceam lupte în liceu, ţi-aminteşti?

— Ai făcut lupte? întreabă secretara, cu o doză masivă de scepticism şi un rînjet ieftin pe chip.

— Da, şi eram destul de bun. Ne mai vedem, le zic eu, după care ies din lift şi îi las pe şerpii ăia să coboare mai

departe împreună.

Pentru ăştia doi ar trebui să existe în lift un buton pentru al optulea cerc al infernului, care să-i ducă drept acolo. De altfel, acolo se şi duc. Vicepreşedintele e cunoscut pentru faptul că pune bonusurile proprii mai presus de orice, probabil şi mai presus de viaţa umană. Ar face orice ca să-şi păstreze poziţia şi afluxul constant de cecuri. Pe subordonaţii lui nu dă nici două parale. Crede că are întotdeauna dreptate şi cui nu-i place, n-are decît să plece, nu contează care-s circumstanţele. Fute orice tinerică pe care-o prinde şi de aia a ajuns acum la al patrulea divorţ. În cazul lui regulile nu se aplică şi el cîştigă întotdeauna. Cei din conducere îi mănîncă din palmă şi secretara îi suportă toate mofturile. Îl susţine şi îl încurajează. Bineînţeles că, după toate standardele lumii reale, ăştia doi nu fac nimic rău.

Intru în departamentul de livrări, unde îmi cîştig eu banii. Aici există nişte ferestre mari ce dau spre sud şi văd noul şi oribilul simbol falic ce se cocoaţă spre cer. Miliarde de dolari cheltuiţi ca să se construiască încă un monument al urîţeniei, lăcomiei şi stupidităţii. N-o să pricep niciodată de ce se mîndresc oamenii cu clădirile înalte din oraşele lor. Nu-i fac nici mai înţelepţi, nici mai morali, nu sînt decît alte locuri în care să te duci să lucrezi, asta dacă reuşeşti să prinzi o slujbă acolo, şi să te întrebi de ce naiba nu faci altceva cu viaţa ta.

Departamentul de livrări e liniştit. Încă n-a început agitaţia de dimineaţă. Deschid radioul pe un post de jazz. Ce fel de zi o să fie azi? Haideţi, suflete păgîne şi fără Dumnezeu! Hai să dăm o mînă de ajutor la căderea omului şi să fim mîndri de contribuţia noastră! „Bucuraţi-vă, căci sfîrşitul e aproape“, zic eu într-una din camerele video de supraveghere.

Locul e acum proprietatea unui miliardar, l-a cumpărat acum cîteva luni şi lucrurile se schimbă rapid. Ăsta e unul dintre cei mai bogaţi muişti din America. În oricine îşi bagă el pula lui strălucitoare, ăla devine milionar peste noapte, asta dacă nu era deja. Ai putea zice că are o pulă de aur. Mi se pare că şi el e la al patrulea divorţ. De cînd a cumpărat locul ăsta, consilierii lui s-au dezlănţuit şi evaluează tot ce prind. Înghit mereu companii mici şi le aruncă grămadă în aceeaşi oală. Tot timpul apar oameni noi, iar ăia vechi dispar.

Puşti abia ieşiţi din facultate, cu experienţă aproape nulă în domeniu, îi înlocuiesc pe inşii mai bătrîni şi mai experimentaţi. Calitatea scade, în timp ce profiturile par să crească. Asta e tot ce-i interesează. Sînt mongoli, jefuiesc, distrug, violează şi merg mai departe.

„Scoate esenţa din orice, suge-o pînă la ultima picătură. Oameni adevăraţi? Cine are nevoie de oameni adevăraţi? Ia cîţiva puşti din ăştia, descotoroseşte-te de oricine se aşteaptă la ceva de la noi, da, pentru că e prea costisitor să fii corect cu ei. Dacă merită ceva pentru toţi anii de loialitate şi muncă grea, atunci să se care naibii de-aici! Puştii ăştia abia ieşiţi din facultate sînt deja antrenaţi să se înjunghie unii pe alţii pe la spate la fiecare colţ, da, sînt pregătiţi, aruncă-i în joc, e timpul să apară o nouă generaţie de porci!“

Încerc din răsputeri să respir în mediul ăsta. Mai există pe-aici şi fiinţe umane şi trebuie să cîştig şi eu o pîine, nu? Încerc să rămîn eu însumi, încerc să spun adevărul, încerc să fiu poetic, milostiv, bădăran cînd nu sînt bine tratat, încerc să nu mă prefac, să fiu autentic. Încerc să fiu o fiinţă umană adevărată şi să las restul să meargă de la sine.

Acum Allison locuieşte cu noi. Am convins-o în sfîrşit să stea cu mine şi cu alţi patru inşi. Ne-am mutat cu toţii în cartierul Bushwick din Brooklyn, într-un apartament gigantic, pe două etaje. E nou şi strălucitor, deocamdată e şi curat şi avem mai mult spaţiu decît înainte.

Am terminat-o cu cocaina. „O să mai trag cocaină numai dacă e pură. Dacă nu-i amestecată, da, vă rog, daţi-o încoace. M-am săturat de porcăria aia căreia ei îi zic cocaină. Ăla-i praf de copt amestecat cu talc pentru bebeluşi“, le-am zis eu puştilor. Aşa că acum bag numai pastile cu amfetamină, Alprazolam, marijuana şi alcool. Şi nici Tramadol nu mai bag de cînd mi-a luat foc părul de la o lumînare în timp ce le cîntam puştilor la chitară. Lui Allison îi plăcea unde locuiam, dar ce şi-ar fi dorit ea cu adevărat era un loc unde să stăm doar noi doi.

— Hai să ne cumpărăm un Volkswagen Westfalia mai vechi şi să facem turul ţării, am sugerat eu.

— Ce? Ce zici tu acolo? m-a întrebat Allison.

— De ce nu? Nu vreau să pun bani deoparte doar ca să-i dau cuiva drept chirie. De ce să n-o pornim la drum? Să vedem ce se întîmplă.

Nu era tocmai o idee cu care să rezoneze, dar m-a ascultat.

Plec să cumpăr cîte ceva pentru casă. Allison mi-a făcut o listă: cafea, pîine, zahăr, lapte de soia, aţă dentară, vată. Imediat ce ies din apartament, mă cuprinde teama. Sînt o

grămadă de oameni peste tot în jur. Familii de mexicani cu copii în lesă merg agale, fără nici un scop anume. Mai sînt şi cupluri de corporatişti ce păşesc vioi, ţinîndu-se de mînă, tineri cu feţe de golani care pierd vremea, bătrîne cu bastoane şi cadre de mers, vagabonzi decrepiţi ce stau pe trotuar cu cîinii lor, bătrînul care vinde ciorapi şi care pare că o să moară dintr-o clipă în alta dacă nu cumpără nimeni nimic de la el, camioane de transport din care se descarcă marfă, frizerii pentru săraci şi frizerii pentru bogaţi, ambele prospere, mîini şi feţe ciuntite, trupuri musculoase, trupuri emaciate, trupuri pline de viaţă şi vigoare, trupuri în pragul morţii, trupuri născute acum cîteva zile, acum cîteva luni, acum cîţiva ani, bătrîne regine ale frumuseţii din Patagonia, foşti ţărani din Antilele Mari, fermieri din Cornul Africii.

Întreaga lume păşeşte pe lîngă mine. Păşesc şi eu, deşi aş putea la fel de bine şi să stau locului, oricum nu merg în vreun loc special, ci doar la magazin, ca să iau vată, cafea şi pîine. Pîinea pe care o s-o cumpăr e organică, făcută în casă de brutari de-ai locului. Cînd eram mic, totul era de-al locului, totul era făcut în casă. În Teheran stăteam la coadă la brutărie. Brutarii făceau toată treaba chiar în faţa noastră, transpirînd în faţa cuptoarelor mari de piatră. Unii dintre ei locuiau chiar deasupra cuptoarelor ălora infernale. În pauze se culcau acolo, pe nişte saltele mici, apoi, cînd intrau în tură, coborau, se spălau pe mîini în chiuveta mică şi se apucau de treabă. Pîine făcută cu mîna, tradiţională, străveche, organică. Le spuneai cîte franzele vrei, le dădeai banii şi ieşeai cu pîinile sub braţ.

Pe atunci (parcă a fost acum o mie de ani) străzile din Teheran erau colorate în nuanţe şterse de verde şi în negru pur. Femeile erau învelite în negru, iar bărbaţii, în verde şters, fără mîneci scurte, fără cravate, fără influenţe occidentale, moarte demonilor satanici din Occident, moarte ici, moarte colea, moarte gîndirii şi exprimării, moarte copilului înţelepciunii, ca să nu apuce să crească, moarte înţelepciunii înseşi, dacă aşa ceva e posibil, moarte păcatului, omoară păcatul, cum zic creştinii. Omorul, mirosul dulce al omorului plutind mereu în jur. Amestecat mereu cu apă de trandafiri, tamarin, şofran indian, ceai, alune proaspete, rodie, suc de lămîie, sînge de miel, cap de capră, brînză bulgărească, pîine proaspătă *barbari*, pîine *sangak* cu duzina, oi sacrificate dumnezeului şobolanilor deşertului, triburi nomade, bărbaţi din Peninsula Arabă călare pe caii lor albi şi venind din deşertul arzător ca să invadeze palatele. Ţărani ce fug, fug mereu în sălbăticie, înspre peşterile săpate în nisipul împietrit. Şi îşi numără mereu morţii, îşi identifică rudele

printre ei. Mereu alte hoarde de invadatori cruciaţi sălbatici, mereu poezia nimicirii şi a iubirii, a vinului şi a beţiei, a înţelepciunii celor damnaţi.

Ia-o încet, zi după zi, an după an. Secolele vor trece, mileniile vor trece, toate vor trece şi răul o să piară, dar oamenii, ca grup, o să supravieţuiască. Acum totul e aproape, vine spre noi în plină viteză. Valul se formează departe, în mijlocul oceanului, şi în curînd o să ajungă la ţărm. Tînărul din provincie se ridică – azi, la fel ca ieri şi ca întotdeauna – de pe salteaua lui pătată de transpiraţie şi coboară scara ca să mai facă nişte pîine, ca să strîngă, împreună cu ai lui, destui bani cît să cumpere brutăria, să-şi ridice o casă, să-şi ajute rudele să se mute în oraş, să-şi facă un cartier al lor, unde să-şi vorbească limba originilor, să lupte pentru brutăria lui, pentru casa lui, pentru familia lui, împotriva tuturor, împotriva a orice şi a oricui încearcă să i le ia. Eu nu vreau decît nişte franzele. Mama mi-a dat cîţiva bănuţi ca să le cumpăr. Şi un coş de nuiele în care să le car.

Mă întorc acasă prin bazarul istoriei umane. Mezii, perşii, greco-iranienii, mongolo-iranienii, iranienii turcici, uzbecii, kurzii, cei din Belucistan, arabii, parşii. O sută de limbi vorbite simultan. Musulmanii jelesc moartea lui Hosein, s-au îmbrăcat în negru şi se lovesc cu săbii şi bice. Din minarete se aud, amplificate, ţipetele de doliu. Soarele străluceşte prin chiparoşi şi regii stau veşnic pe tronurile lor împodobite cu aur şi giuvaiere. Uneori au bărbi, alteori sînt raşi. Ne dau edicte şi proclamaţii, ne vorbesc despre revoluţiile lor albe şi roşii, ne spun că sînt părinţii noştri. Eu merg mai departe: un copil ce duce pîine acasă, pentru familia lui. Mama o să fie fericită să mă vadă, tata e plecat să lupte în războiul de o mie de ani.

Cînd intru, Allison e în duş, o să iasă dintr-o clipă în alta şi o să-şi dezvăluie trupul divin şi ud. Picături de apă o să se scurgă de pe ea în drum spre dormitor, unde o să-şi dea jos prosopul şi o să rămînă goală, pură, glorioasă. O să se dea cu cremă, o să-şi usuce părul, o să se machieze, o să se îmbrace şi o să plece la lucru. O să fie fericită că fac parte din viaţa ei, o să-mi zîmbească şi o să-mi spună „Te iubesc“. O să plece şi eu o să rămîn aici, singur, cu gîndurile mele.

Singur cu memoria genelor mele, a vieţilor mele trecute. Multele vieţi trăite între marile fluvii, sub discul lunii, în

stepele persane, pe podişul iranian, pe cîmpiile de coastă ale Golfului Persic, în pădurile de coastă ale Mării Caspice, unde-mi duceam turmele de oi, unde luptam pentru regi, unde trudeam în cîmp, ascuţeam unelte, aram, semănam, ascultam vîntul şuierînd peste Dasht-e Kavir, marele deşert de sare, la umbra Turnului Tăcerii din Yazd, alergam alături de fantoma tigrului caspic, fugeam de hoardele mongole, fugeam de tot ce vine şi trece.

Europa

Mama şi tata locuiau în zona de şes din nordul Texasului. La capătul Marilor Cîmpii, unde bat vînturile venite dinspre ceea ce oamenii au numit Canada. Trudesc pe cîmpurile imaginare ale minţii. Îmi amintesc cum urcau, ţinîndu-se de mînă, pe acoperişul micului nostru bloc din Teheran, unde şi-au plănuit fuga din ghearele regimului islamic şi şi-au imaginat un viitor mai luminos.

— Dacă mergem în Turcia şi încercăm la Ambasada Germaniei... Putem să mergem în Franţa şi să stăm la fratele tău! Cum ar fi oare în Belgia? mi-o amintesc pe mama spunînd.

În depărtare, printre alte clădiri, se întrezărea domul albastru al unei moschei importante şi, în depărtare, omniprezenţii munţi Alborz, graniţa naturală a oraşului. Regele ăla demonic şi nemilos, cu faţă de diavol, futangiul de gîndaci Khomeini murise cu cîteva luni în urmă şi, cînd am ajuns noi în Germania, tocmai se dărîma Zidul Berlinului. Milioane de oameni ieşiseră în stradă şi strigau peste tot una şi alta, crezînd că o să se schimbe ceva, că de-acum s-a sfîrşit o epocă şi începe alta.

După opt ani în care luptase în Forţele Aeriene, tata fusese dat afară pentru că era opozant al regimului şi acum conducea un microbuz ca să cîştige ceva bani, dar măcar scăpase cu viaţă. Am vîndut totul şi ne-am cumpărat vize. Trebuia să fugim şi să devenim refugiaţi, trebuia să primim azil undeva. Aveam rude în Franţa şi am luat un avion spre Roma – parcă Alitalia sau altă companie aeriană. Cînd avionul s-a ridicat în aer, m-am uitat în urmă, spre Teheran. În Aeroporto Leonardo da Vinci di Fiumicino am plătit nişte preţuri astronomice pentru cîteva sandviciuri cu salam şi nu-mi amintesc decît *„signore e signori“*, fiindcă asta se tot auzea în difuzoarele puternice. Am luat un zbor de noapte spre aeroportul Charles de Gaulle, unde am fost aşteptaţi de unchiul meu, care fugise de islamişti la începuturile regimului, şi toată lumea s-a bucurat că ne-am reunit. Eu am dormit în hol, pe o saltea mică.

Cînd m-am trezit, prima mea însărcinare a fost să merg după pîine.

— Trebuie doar să spui *une baguette, s'il vous plaît*. Ţii minte? mi-a spus unul dintre verii mei.

— *Une baguette, s'il vous plaît? Une baguette, s'il vous plaît.*

M-am dus la magazinul din colţ după *une baguette*. Ce diferenţă de culori şi de decoruri: totul e vesel şi viu, toată lumea pare liberă şi fericită, totul e albastru strălucitor, verde strălucitor, roşu vesel. Mă hotărăsc să adaug un *bonjour* înainte de *une baguette, s'il vous plaît*. Are un efect instantaneu. *Merci! Au revoir!*

Au revoir, da, dulce, dulce *„Au revoir"* la tot ce-a fost înainte, îşi spune creierul meu de unsprezece ani, aici o să ne facem o casă nouă. De la o baghetă la *„Qu'ils mangent de la brioche!"*, o să învăţ totul, o să devin francez, o să alerg peste tot în pantalonii mei scurţi şi cu o eşarfă în jurul gîtului şi o să-i întreb pe toţi cei pe care-i văd de pîine şi prăjituri, de poezie, democraţie şi revoluţie. O să cînt în franceză, o să sărut în franceză, o să călătoresc în provincii şi o să văd totul, o să fug cu circul, o să dansez şi-o să cînt!

Cum stau acolo, în faţa Arcului de Triumf, unchiul meu se apleacă şi îmi dă informaţii istorice, îmi povesteşte despre Hitler şi armata lui, care a mărşăluit pe Champs Élysées după căderea Franţei, şi inima îmi bate mai tare. Chiar îi văd, în alb şi negru. După două zile plecăm din Franţa. La revedere, sine francez, la revedere, *une baguette*, *bonne nuit*, *c'est la vie.* Uniunea Europeană încă nu există şi trebuie să trecem fraudulos frontiera spre Belgia, unde ne aşteaptă un alt unchi. Acum sîntem în ţara flamanzilor. Limba lor mi se pare dizarmonică, asta ca să nu zic mai mult. Rudele noastre nu locuiesc în Bruxelles sau în Anvers, ci undeva într-un sat.

„E frumos la ţară!" declară unchiul înainte să le explice părinţilor mei la ce să se aştepte după ce fac cererea de azil. Mama urăşte locul ăla, nu se vede trăind într-un sat, e totuşi fată de capitală. Pe mine nu mă deranjează atît de tare, e un loc mic şi desuet într-un mod plăcut, străzile sînt liniştite, fără revolte, incendii şi violenţă. Mă văd trăind aici o viaţă liniştită, o viaţă de studiu, de progres socialist. Aici oricine trebuie să înveţe încă de la început cel puţin trei limbi! Sînt în stare de asta! Mi-ar plăcea să le învăţ – laolaltă cu latina. Uau! Sună grozav! Hai s-o facem. Să devenim belgieni. De

ce nu? Nu o facem, ci plecăm după cîteva zile. Unchiul ne duce la graniţa cu Germania, unde traversăm o fîşie mică de junglă şi ne strecurăm dincolo.

Pe cealaltă parte a frontierei soţul mătuşii mele ne duce cu un VW Golf mic, n-avem multe bagaje cu noi, doar cîteva genţi, aşa că ne înghesuim toţi acolo şi mergem în vechea capitală a lui Charlemagne, oraşul cunoscut pentru izvoarele sale fierbinţi şi sulfuroase, unde, printre clădirile cu arhitectură medievală rece, au fost încoronaţi atîţia regi – în Aachen. La cîteva sute de kilometri mai spre est tocmai se dărîmă Zidul Berlinului. Casele altor imigranţi ne aşteaptă. Mama se simte acasă laolaltă cu surorile ei, rămînem, trebuie să învăţ limba locului. *„Guten Morgen... Brötchen, bitte?“*

În curînd o să se sature de noi şi noi de ei. O să vină vremea să ne facem iar bagajul şi să mergem mai departe, dar numai după ce o să începem să ne simţim confortabil, numai după ce ne-am făcut cîţiva prieteni, numai după ce am prins puţin cheag, numai cînd limba o să înceapă să aibă sens. În curînd o să fim pe aeroportul JFK, în arşiţa verii, ca să prindem legătura spre aeroportul DFW. În curînd o să ne aştepte altă mătuşă. În curînd o să vedem cîmpiile chele din nordul Texasului. Aud o voce, un ecou:

— Aicişa, băiete, e locul unde-o să te faci bărbat. Cine-ar fi zis, hă?

A mai fost vreodată trecutul atît de mort şi, în acelaşi timp, atît de viu? Înainte n-aveai nimic de spus şi acum ai şi mai puţin. Cu majoritatea oamenilor n-are nici un sens să vorbeşti: pur şi simplu nu înţeleg. N-are nici un rost să-ţi pară rău că e aşa. Nu înseamnă nimic. Nu schimbă nimic.

Cît te costă să te deconectezi? E măcar posibil aşa ceva? N-ar trebui să fim toţi responsabili? Nu putem pur şi simplu să ne deconectăm şi gata? Cum tai legăturile cu rasa umană? Nu în realitate, numai în viziuni şi în vise, aşa-i? În realitate eşti şi rămîi conectat, nu numai cu rasa umană din prezent, ci şi cu rasa umană eternă, cu cei care au fost înainte şi cu cei care vin după tine. Spiritele zboară, energia curge.

— Primăvara păpădiile arată într-adevăr învinse şi epuizate, îi spun imaginii mele din oglindă.

Nu ştiu ce înseamnă sau de ce am spus-o. Uneori rostesc lucruri care nu înseamnă nimic atunci cînd sînt spuse, dar

mai tîrziu încep să capete un fel de sens. La fel se întîmplă şi în cîntecele pe care le compun.

Poţi să fii corect, corect pînă la moarte. N-am crezut că o să mai ajung în preajma unor virgine, fetele astea tinere care pierd vremea pe aici, pe la noi prin locuinţă, care vin şi pleacă la orice oră. Nu că pentru mine asta ar însemna ceva. Doar că e ciudat să aud că aia sau ailaltă e virgină. Sînt vreo patru sau cinci şi cred că cel puţin trei erau virgine cînd au început să apară pe-aici. Acum se pare că numai una şi-a păstrat floarea neatinsă. Abia dacă i-am spus vreuneia ceva serios. N-am nici un motiv să le zic altceva în afară de „Bună“ şi „Pa“. Am o femeie şi n-o să mă cucerească nici o alta – şi, oricum, nu asta-i ideea. Nu sînt fratele lor mai mare, unchiul sau tatăl lor. Uite ce e, n-am ce să le spun fetiţelor ăstora şi nici nu vreau să am probleme. Felul în care trec de la un tip la altul în grupul nostru e amuzant într-un mod nu tocmai amuzant. Micul nostru grup... Nu-mi vine să cred că-mi petrec timpul cu tinerii ăştia. Dacă n-ar fi fost muzica pe care o facem împreună, probabil că aş fi fost undeva departe, departe de ei.

Drogurile tari luate regulat îţi pot înceţoşa rău de tot existenţa şi te pot face să spui: „Uau! Asta a fost acum un an şi jumătate?“. Da, atunci a fost. O, iluzia timpului accelerat! Nu s-a scurs mai rapid, amice, doar că nu ţii tu minte prea multe, pentru că, drept să-ţi zic, nu vrei să-ţi aminteşti toate nebuniile pe care le-ai făcut cînd erai drogat şi beat turtă. În weekendul ăsta mă mut cu Allison, ne facem propriul nostru cuib.

Acesta e ţinutul egourilor monumentale, dar egourile monumentale nu sînt ceva nou în istoria omenirii. Triburile străvechi i-au văzut pe mulţi venind şi plecînd, dar şi mai mulţi se pregătesc să vină. Cînd mă privesc în oglindă, îmi văd pe faţă şi mai multe riduri, şi mai multe fire albe, dar ochii încă îmi strălucesc. N-o să-i dea nimeni o şansă imigrantului ăstuia? mă întreb. Se spune că dacă vrei puterea, trebuie să o cucereşti. Da, păi, eu nu vreau să o cuceresc, nu vreau genul ăla de putere care trebuie obţinută şi menţinută cu forţa. Puterea autentică e ceva cu totul diferit. Putere autentică au muntele, marea, soarele...

Mai am o grămadă de ore pînă la sfîrşitul programului... futu-i, cum o să mă descurc cu toţi proştii ăştia din jurul meu,

care mă tot întreabă una şi alta? Cred că o să mă piş într-un colţ şi, cînd o să ies, o să-i scuip pe unii dintre ei. E drept că aş vrea s-o fac, dar sînt civilizat şi condamnat. Dacă aş mai avea un strop de decenţă, aş face-o, dar, cum am spus de-atîtea ori în trecut, trebuie să-mi plătesc şi eu facturile.

Genele astea trădătoare ale mele, dacă ar putea ieşi la lumină ca să anihileze genele bune, m-ar face să o iau razna şi ar împroşca pereţii cu sînge. Nu cu sîngele meu, nici cu sîngele lor. În situaţia dată singurul sînge pe care îl pot vărsa e sîngele metaforic. Sîngele meu e prea roşu ca să fie vărsat. E cărămiziu-închis. Pentru culoarea lui nu există nici un cuvînt în engleză, persană sau franceză. Exista unul cîndva, demult, înainte să existe un cuvînt pentru „cuvînt“, pe vremea cînd toţi mîrîiam unii la alţii, dar ştiam exact ce înseamnă fiecare mîrîit.

New York

Am cîntat *Berlin* a lui Lou Reed jumătate de oră, pînă ce a devenit prea personală. Ştii, genul de versuri introspective care te ating în suflet şi îţi aduc lacrimi în ochi în timp ce stai cu colegii tăi de la muncă. Nu e genul meu de scenă. Eu prefer să plîng singur. Aşa că l-am întrebat pe Larry dacă are iPod-ul la el şi el mi-a spus că da şi mi-a pus nişte Beach Boys. Rock'n-róll al naibii de stupid, dulceag, diluat. Nu dau doi bani pe el. Adică sună bine, e înregistrat bine şi interpretarea e uluitoare, dar hai să fim serioşi! Sînt om mare. Nu pot să ascult toată ziua căcatul ăsta pentru adolescenţi. Am nevoie de ceva serios, dar poate că tocmai seriozitatea asta mă omoară.

La slujbă totul e să faci ceva ca să treacă ziua, săptămîna şi luna. Din fericire, în majoritatea zilelor pot să frec menta, dar în unele zile e mai greu. Oriunde te uiţi, cineva spune „Vrei să rezolvi asta? Sînt omul tău!". Cineva e mereu dispus să facă ore suplimentare, nu numai pentru banii în plus, ci şi pentru şansele de avansare. Zîmbete foarte largi, trăncăneală, tot ce trebuie. De dimineaţa pînă seara, noaptea şi în weekenduri. Fără vacanţe, fără odihnă, fără o viaţă.

Cum să fac să-mi treacă ziua mai repede? Cum să lucrez lîngă oamenii ăştia, cărora nu le pasă de nimic altceva în afară de lucrurile care nu contează? Cum să rezist dorinţei de a o şterge? Nu că aş avea unde să mă duc. Muncesc pentru un miliardar care stă pe vîrful muntelui său de aur. Sub el sînt cîţiva milionari şi, sub ei, alţii care vor să stea pe milioane. Oamenii ăştia ne-au luat numele şi ne-au dat numere şi nimeni nu s-a plîns. Nimeni n-a scos o vorbă, în afară de mine. Nimeni n-a întrebat de ce. Voiam să o aud din gura unuia dintre lacheii lor. Ştiam de ce o fac, dar voiam să o aud. Bineînţeles că au făcut-o pentru noi. Pentru eficienţă şi pentru noi. Pentru mine! Mi-au dat un număr pentru binele meu.

Ştii, majoritatea colegilor mei sînt oameni obişnuiţi, oameni normali. Nu pun niciodată întrebări. Se mărginesc să facă ce trebuie să facă şi nu se plîng niciodată. Să fii necooperant la locul de muncă e cel mai mare păcat. E o infracţiune majoră să opreşti banda de producţie şi să pui o întrebare simplă, cum ar fi de ce facem asta. Trebuie să fii

profesionist. Trebuie să o iei pe la spate şi să-ţi placă. Dacă o iei bine şi cu poftă, într-o zi s-ar putea să ai ocazia să i-o bagi şi tu altuia. Dar mai întîi trebuie să te străduieşti să te integrezi, băiete. Să nu ieşi cumva din rînd.

Încerc să-mi amintesc memoria mea genetică. Încerc să mă decuplez. Aerul nu e curat. Prin el plutesc prea multe valuri sintetice, care poluează cunoaşterea. Încerc să-mi amintesc memoria mea genetică.

— Ştii cît pot să scot dintr-o investiţie de cinci mii? mă întreabă la telefon colegul meu de liceu, care acum e milionar.

— Da, da, sînt sigur că poţi să scoţi mult, dar asta nu-i o investiţie obişnuită, asta e artă, îi spun, încercînd să-i vînd ideea de a pune în scenă în Brooklyn o piesă de-a mea, dar el nici nu vrea să audă, nu-mi dă nici un ban, nici dacă îl rog în genunchi.

Piesa e negativistă rău, dar ce dracu'? Mă simt ca un animal prins în capcană. Nu ştiu ce fel de animal. Dar în oraşul ăsta nici nu-i greu să te simţi aşa.

— Sînt multe biserici bune acolo, în New York, îmi spunea zilele trecute la telefon vechiul meu prieten Jeff.

— Vezi tu, Jeff, i-am răspuns eu, asta vine de la chestia care face chestia să facă chestia pe care o face, să devină chestia care-i cu adevărat chestia, înţelegi?

— Despre ce vorbeşti tu acolo, ţicnitule? a sărit vechiul meu prieten Jeff.

Jeff care îl iubeşte pe Domnul, Jeff, prietenul lui Iisus, Jeff, puternicul motor care face lucrarea Domnului şi nu se odihneşte nicicînd.

Pe lîngă afacerea lui cu proprietăţi imobiliare, acum are şi o emisiune la radio, unde vorbeşte despre bani şi ipoteci şi cîştigă bine de tot. Noi doi am fost în aceeaşi formaţie de muzică în vremurile aurite de odinioară, cînd toate drumurile ne erau deschise şi străluceau în noapte, înainte de nenumăratele nenorociri, prăbuşiri şi identităţi greşite, cînd credeam cu adevărat şi nu ne temeam de nimic. În anii aceia de aur, cînd meşteream lucruri din lemne şi sfori, cînd construiam bărci, în zilele acelea fără regrete şi remuşcări, cînd ştiam că, orice s-ar strica, o să putem reconstrui, cu vîntul în păr şi în faţă, cu mirosul oceanului undeva departe,

cu soarele deasupra capetelor, cu fiecare fir de iarbă aşezat perfect, atunci mergeam înainte, mereu înainte.

— Despre nimic, i-am zis eu. Nu vorbesc despre nimic. De fapt da, dar nu-i nici o grabă. Ce voiam eu să-ţi spun de fapt e că în sfîrşit cred în înviere, dar nu în felul tău, gras împuţit, ci în felul meu mai ciudat.

— Foarte bine! Hei, frate, asta e minunat!

— Da, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi ţine acum una din predicile tale! Ţi-am ascultat pe internet emisiunea aia jalnică, nu-i de-ajuns?

— Ha! Ţi-a plăcut?

— Da, sigur. Te descurci bine. Pentru un post de radio regional de mîna a treia, da, o faci foarte bine! Cred că-s informaţii interesante pentru ăia care au case şi alţii de soiul ăsta, dar, hm, pentru mine, ştii...

— Da, ştiu. Cînd vii prin Dallas?

— În curînd. Ştii, tre' să-l văd pe copilul soră-mii. Nevastă-ta ce mai face?

— Bine, sîntem bine. Ştii că am acum propria mea reţea de firme?

— Da? Păi, felicitări, prietene, şi ai grijă să nu te îmbogăţeşti prea tare! Aminteşte-ţi de cămilă şi de urechile acului.

— Ha! Corect! Dumnezeu îşi face lucrarea asupra ta, prietene. O să spun azi o rugăciune pentru tine.

— Păi, Domnul să te binecuvînteze şi pe tine, prietene, şi, dacă tot faci asta, spune o rugăciune pentru noi toţi, i-am spus eu.

— Aşa o să fac. Ascultă, peste cîteva săptămîni o să ajung pe-acolo, pe la voi, la o conferinţă radio. Mi-ar plăcea să ne vedem.

— Ce? Asta-i minunat, prietene! De ce n-ai zis aşa?

— Pentru că nu mă laşi să zic nimic, împuţitule. O să fii acolo?

— Sigur că o să fiu aici. Dacă ai nevoie de un loc unde să tragi, Allison şi cu mine ne-am bucura să te găzduim.

— O, mersi, omule. Dar o să stau la un hotel. Linda nu vine cu mine. Am şi ceva treabă pe-acolo.

— Aha, treabă. OK, atunci anunţă-mă cînd ajungi aici.

Pe Jeff nu l-am mai văzut de doi ani. Ultima oară avea o grămadă de probleme în căsnicie şi în afaceri, dar cred că pînă la urmă s-au rezolvat toate şi e din nou pe culmile succesului. E unul dintre puţinii prieteni pe care-i mai am pe lume. Prieteni din aceia care te-ar ascunde în casa lor şi ţi-ar asculta povestea înainte să cheme poliţia. Prieteni care ţi-ar da toţi banii din portofel şi ţi-ar zice: „Uite, ia-i pe ăştia, e tot

ce am în casă... şi ia şi cheile de la maşină, o să anunţ mîine-dimineaţă că mi-a fost furată şi între timp o s-apuci să părăseşti statul“. Prieteni care să-ţi sară în ajutor atunci cînd ai nevoie şi pe care să-i ajuţi şi tu, la rîndul tău. Prieteni care să-şi deschidă inima fără reţineri în faţa ta. Care să-ţi spună adevărul, să-ţi zică sincer ce părere au despre tine. Jeff era exact genul ăla de prieten. Mi-aş fi dorit să facă în continuare muzică, dar fiecare le ştie pe-ale lui.

M-am decis să sun la lucru şi să spun că-s bolnav. La naiba, de ce nu? De trei luni încerc să obţin o mărire de salariu şi vicepreşedintele mă tot evită. Şi e vorba de doar cîţiva dolari, nu de o sumă nebunească – un venit decent pentru un om decent. Probabil încă e ofticat din cauza e-mailului pe care l-am trimis la toată lumea şi în care condamnam compania noastră pentru că făcuse o reclamă la o corporaţie gigantică de biotehnologie agricolă. Allison s-a dus în parc. Eu cred că o să merg la cimitir. Trebuie să fac neapărat ceva. O epocă se termină, o alta trebuie să înceapă. Nu-mi place stagnarea. Am vorbit iar cu Allison despre plecare.

— O să-mi dau demisia sau o să încerc să fiu dat afară, i-am zis.

— Cum? Şi pe urmă ce?

— Pe urmă plecăm. O să lucrăm în ferme bio şi o să vorbim cu oameni care lucrează pămîntul, o să... o să... vizităm rezervaţii amerindiene şi o să vedem dacă îi putem ajuta cumva. Probabil că o să fie periculos, dar ce naiba? Am stat prea mult în New York, iubire, şi simt nevoia să vorbesc şi cu alte soiuri de oameni. Ştiu că tu eşti mai tînără şi nu ai trăit aici atît de mult ca mine...

— N-are nici o importanţă că sînt mai tînără. Vreau doar să ne planificăm treburile ceva mai bine. Tu vrei pur şi simplu să plecăm şi mai vedem dup-aia...

— Da, să improvizăm! Îmi place să improvizez.

— Păi, hai să ne gîndim mai serios, hai să facem un pic de *brainstorming*.

Bineînţeles că avea dreptate, dar mi-aş fi dorit să grăbesc cumva lucrurile. Îmi doream cu adevărat să plec şi să vorbesc cu oamenii care munceau pămîntul, să văd dacă mă pot învăţa una-alta. În New York totul e numai concurenţă,

cum coboară de pe vapor, toată lumea sare să pretindă imediat ceva.

În timp ce mă plimb prin cimitir, nu mă pot abţine să rîd de toţi cretinii ăştia cu mausolee şi obeliscuri. Unele morminte sînt mari cît gurile de metrou, alea de pe 72nd Street, colţ cu Broadway sau Atlantic Avenue. Unele morminte au statui gigantice ale decedaţilor sau cu cîte o femeie care plînge pe mormîntul lor. Oameni buni, lăsaţi-o baltă! Gîndiţi-vă numai ce aţi fi putut face cu banii ăia, cîte familii ar fi putut fi hrănite şi îmbrăcate cu ei.

Cînd umbli prin cimitir, vezi toate numele alea faimoase după care sînt numite străzile, staţiile de metrou, şcolile... o, speriaţii ăia afurisiţi, cu toate realizările lor! Cît de înfricoşaţi de moarte erau, cu cîtă înverşunare se străduiau să-şi eternizeze numele, de parcă toată cunoaşterea şi înţelepciunea stau într-un nume. În jurul mormintelor moarte viaţa înfloreşte şi prosperă cel mai tare: copaci, păsări, nuferi, peşti, broaşte, insecte. Dacă n-ar fi fost mormintele, probabil că acum locul ăsta ar fi o parcare, dar e totuşi caraghios să vezi atîta infatuare.

Am simţit acelaşi lucru cînd am fost în Washington D.C. Aveam ceva timp de pierdut şi am vizitat cît de multe locuri istorice am putut. Am fost la National Mall, la Lincoln Memorial, la Vietnam War Memorial, după care am hotărît să merg la Arlington National Cemetery, ca să-i omagiez pe martiri. Am spus un fel de rugăciune de-a mea pentru sufletele soldaţilor morţi, le-am mulţumit şi apoi am urcat spre Arlington House, vechea locuinţă a lui Robert E. Lee, care dă spre rîul Potomac. De acolo de sus se vede cu adevărat capitala şi puterea pe care şi-o etalează. Nu e o putere spirituală, ci una dominatoare, înrobitoare. Toate monumentele sînt albe şi, cum se iţesc din peisajul complet verde, au un aer nefiresc. Totul e împrăştiat şi răsfirat, nimic nu pare unitar. N-am văzut aproape nici o diferenţă între obeliscurile, statuile şi mausoleele de acolo şi cele din cimitirul prin care mă plimb acum. Şi unele, şi altele au fost construite pentru morţi, nu pentru vii. Dar nu trebuie să mă credeţi pe cuvînt, prieteni, mergeţi să vedeţi cu ochii voştri.

Cînd circuli cu maşina prin acest loc magnific de frumos care e ţara noastră, te-ai putea întreba de ce totul e mărginit de garduri şi e în proprietatea unor stăpîni nevăzuţi. Te-ai putea întreba de ce oamenii nu pot să-şi lucreze pămîntul şi să-şi împartă cîştigurile cu cei din jur, de ce nu avem dreptul sau timpul să gîndim şi să vorbim deschis acolo, de ce nu ne putem rezolva problemele în spaţiul acela deschis. Stăpînii le-au spus băştinaşilor: „Noi sîntem taţii voştri“. Eu am doi

taţi: unul dintre ei e soarele şi celălalt nu pretinde niciodată că e stăpînul meu.

— Jeff, îi spun eu pe cînd stăm la masă într-un restaurant, mai ţii minte cînd eram în New Orleans şi tu ai spus că generaţia noastră nu e pregătită să preia cheile oraşului?

— Da, îmi răspunde el în timp ce se uită pe geam, la mulţimile ce trec pe East Houston Street.

— Ei bine, eu sînt pregătit. Dar tu?

— Ce vrei să zici? mă întreabă el şi soarbe din paharul de scotch.

— De ce n-am face nişte afaceri împreună?

— Ce fel de afaceri?

— Să hrănim oamenii, să le dăm de lucru, din oraş în oraş, din district în district. Mai ţii minte că ţi-am zis de o idee de-a mea? La genul ăsta de afacere mă refer.

— Sigur, e o idee excelentă. Nu ştiu dacă eu i-aş zice afacere, dar... De ce nu pui tu un anunţ *online*, să vezi cine e interesat? îmi zice Jeff.

— Nu, nu aşa merge treaba. Nu vreau să încep la New York. Nu vreau să am de-a face cu genul ăla de învîrtitori cu relaţii, care ştiu să trăncănească repede. Vreau să încep în mijlocul ţării, undeva în vest, unde pămîntul e curat şi oamenii comunică mai încet.

— OK, hmmm...

— Trebuie să ne recrutăm armata din locuri aflate pe lîngă rîuri şi ape, pe lîngă dealuri şi munţi, unde aerul e curat şi noaptea poţi vedea stelele.

— Armata noastră, ha, nebunule?

— Da, prin observaţie şi învăţare, prin vorbire şi gîndire, gîndire clară şi coerentă, coaptă de trecerea vremii, nu de ceas! Pe urmă o să intrăm în oraş călare pe un măgar şi o să le oferim ăstora un spectacol pe cinste!

— Fă-o, că mie îmi sună bine, îmi spune el şi se uită în altă parte.

— Bun, atunci dă-mi nişte bani, îi zic eu, întinzînd mîna cu palma în sus.

— Ce?

— Da, tu ai bani şi eu am timp. O să merg cu Allison prin toată ţara, ca să învăţăm de la profesionişti. O să pregătim terenul. N-o să cerem nici un fel de recompensă financiară. E o aventură.

— Crezi că ai curaj să duci asta pînă la capăt? mă întreabă el.

— Nu ştiu, dar aş vrea să aflu.

— Aha, pe banii mei?

— Da, e nevoie de curaj din partea tuturor! Sîntem bărbaţi, nu? Şi asta-i America, nu? Unde naiba e spiritul nostru de pionierat? Vrei să-i aştepţi pe politicieni să ne rezolve? Sau pe ticăloşii din zona finanţelor? Pe ăia din publicitate? Nu, prietene, trebuie să o facă oamenii adevăraţi, oamenii nebuni. Fără bloguri, fără videoclipuri. Să facem tot ce trebuie făcut fără să ne ştie nimeni. Să construim sistematic şi lent, în stil vechi. Nu mă interesează să fie repede. Nu asta vrem pentru început. Pentru început ne apucăm să observăm şi să învăţăm şi dup-aia mergem mai departe.

— Aha, OK... Deci cît îţi trebuie? mă întreabă el, încercînd să grăbească inevitabilul.

— Hai să începem cu cinci mii.

— Doamne...

— Dacă o să-mi explici acum ce poţi face cu o investiţie de cinci mii, îţi scot splina şi îi dau foc pe tejgheaua barului – sau poate că nu, fiindcă sînt un suflet paşnic şi eşti şi mai puternic ca mine, dar nu mai vorbesc niciodată cu tine.

— Ce, ai vrea să-ţi dau pur şi simplu cinci miare şi să nu întreb nimic?

— Ba nu, întreabă-mă ce vrei, dar dacă nu pui întrebările potrivite, o să fie inutil. Mai ţii minte toate poveştile alea despre contracte încheiate pe şerveţele? Despre înţelegeri parafate cu o strîngere de mînă? Unde au dispărut astea?

Mi-a spus că o să se mai gîndească, că o să discute cu nevastă-sa, a recunoscut că ar fi o iniţiativă extraordinară, de anvergură biblică, iar eu am fost de acord. În noaptea aia mi-a venit greu să dorm, mă trezeam în fiecare oră şi mă uitam la Allison, care dormea lîngă mine. O să-mi fie alături în povestea asta? mă gîndeam eu. Dar dacă Jeff nu-mi dă nici un ban? Uneori e bine să acţionezi şi singur, dar cît de glorios ar fi să ai şi un pic de sprijin.

Trebuie să ne pornim, trebuie să ne mişcăm. Nu trebuie să lăsăm spiritul să moară. Asta e ţara noastră şi sîntem liberi să o străbatem. Sîntem liberi să vorbim, sîntem liberi să gîndim, sîntem liberi să întrebăm, sîntem liberi să declarăm. Sîntem liberi dacă vrem să fim aşa.

Pe drum

Eram din ce în ce mai beat şi oraşul mă apăsa într-un fel neplăcut. Ceva urma să plesnească în şuvoiul înspăimîntător al nopţii. Drumul ce se deschidea în faţă era înfundat, întortocheat şi încîlcit de un potop de necunoscute şi convingeri găunoase. Ai de-a face cu un om defect, iartă-mă şi iubeşte-mă – aşa le spun eu tuturor.

Sub stroboscoape, sub luminile roşii, în fum şi zbierete, ne-am strîns laolaltă încă o dată. Era revelionul şi Allison plecase. Dari se întorsese, la fel şi mulţi dintre ceilalţi. Eram din nou în trupă, cu puştii. Luminile fantastice ne chemau şi nu aveam nici o cale de scăpare în afară de un soi de moarte. De-acum iubita mă părăsise, ne răniserăm prea tare unul pe altul. A trebuit să plece. Dulcea mea Allison a trebuit să plece acasă, în Florida, şi să îşi refacă viaţa. Jeff şi nevastă-sa hotărîseră să nu ne dea nici un ban.

Plecam iarăşi într-un turneu prin ţară. Kiarash, toboşarul trupei, e cel mai nou membru al ei, abia ce a scăpat din Iran şi locuieşte cu puştii. Între noi s-a creat una dintre acele legături spontane care se zice că apar între oamenii ce merg o vreme împreună pe acelaşi drum. E înalt, chipeş, cu ochi negri şi adînci. Fetele mor după el. „Stai cît simţi că ai nevoie“, mi-a spus el.

Trebuie să strîngem toate proviziile necesare pentru prima parte a turneului. În cazul nostru proviziile sînt mai ales droguri. Flacoane de amfetamină, opiacee sintetice, dihidrocodeină şi o uncie de marijuana, pe toate a trebuit să ni le procurăm înainte de plecare, iar la puţin timp după amiază ne îndreptăm dubiţa şi remorca spre ţărmurile vestice. Îl las pe manager să conducă primul şi o pornim la drum, mai întîi peste podul Verrazano, traversînd canalul dintre Brooklyn şi Staten Island, de unde, dacă te uiţi atent spre est, poţi să prinzi o imagine fugară a unei Europe imaginare, apoi prin New Jersey, unde, înainte de căderea nopţii, dăm de cele dintîi dintre numeroasele minunăţii ce ne aşteaptă. E vorba de cheile fluviului Delaware, cu măreţele lor maluri siluriene săpate în gresie şi cu muntele Tammany şi muntele Minsi privindu-se cu dor unul pe altul de pe cele două maluri ale fluviului, care şi-a tăiat cu atîta măiestrie drumul prin lanţul muntos al Apalaşilor.

Pădurile de foioase care îmbracă rîpele şi văile Pennsylvaniei o să se trezească în curînd din somnul lor iernatic şi o să înflorească în cele mai încîntătoare culori imaginabile, dar deocamdată o pustietate rece învăluie totul. Noaptea vine repede şi dură, acum e rîndul meu să conduc, trec la volan după o scurtă oprire, ca să cumpărăm benzină şi mîncare. Amfetaminele fac gîndurile să-mi gonească şi văd umbre şi apariţii. Mintea îmi zboară la Allison şi la fantomele tribului *lenni-lenapi*. Le pot vedea focurile străvechi arzînd prin luminişuri, printre rîndurile de stejari, arţari, nuci americani şi frasini. Văd cai sălbatici şi haite de lupi flămînzi urmărindu-i. Aud tobe şi incantaţii.

Soarele coboară, apoi se ivesc iar zorii. Maşini într-un du-te-vino continuu, aer limpede, dar rece, totul e în regulă. Cufundarii planează peste decorul alb. Ţipete şi fum. Unii sînt sus şi alţii sînt jos. Cîmpuri acoperite cu zăpadă şi vînturi ce bat mai mult dinspre nord-est. Alb pe alb pe alb, călătorim prin zi şi prin noapte. San Francisco e vizibil, dar mai avem două zile de mers de la benzinăria unde ne-am făcut plinul.

E iar ziuă, ninge puternic, drumurile sînt acoperite cu gheaţă, noi luăm prînzul la un popas, ochi albaştri şi rîsete. Încă o zi şi o noapte de condus, vîntul e un tovarăş constant şi ameninţător, apoi se face iarăşi senin.

Şi de fiecare dată cînd iau volanul în mîini, mintea începe să-mi zboare la trecutul recent, la dulcea mea Allison şi la tot ce-a mers prost. Eram condamnaţi încă de la începuturile noastre cu rock, băutură, droguri şi fum din apartamentul ăla întunecat şi împuţit? Sau a fost din cauza ultimului nostru apartament din cartierul ăla de lîngă cimitir, unde Frank cel fără dinţi de la subsol, cu ucigătoarea lui tuse convulsivă, ne aducea legume urîte şi buboase din grădina proprietarului, mizerabilul ăla cu engleza lui de neînţeles? Să fi fost de vină slujba ei de chelneriţă sau lobul ei frontal crăpat? Sau băutura şi drogurile mele, frica şi vinovăţia ce mă măcinau din vremuri străvechi? Nu găsesc nici un răspuns, ci doar alte întrebări, pînă cînd amfetaminele preiau controlul asupra mea şi sufletul meu o ia la goană drept înainte, depăşind dubiţa şi remorca, înconjoară pămîntul şi ţîşneşte spre Mercur, planeta mea dominantă. Cineva urlă ceva în spate şi mă sileşte să ies din capul meu, să mă prefac că totul e în regulă, deşi nu e.

Vreau să întorc dubiţa şi să o îndrept spre Tallahassee.

La un popas, după o pişare lungă, ocolesc clădirea unde sînt toaletele. Mă concentrez în beznă şi dintr-odată văd ceva care-mi taie răsuflarea. Stau în faţa Marelui Deşert Sărat. Am mai fost aici – nu exact în locul ăsta, ci pe undeva pe-

aproape. Am fost cu June, fata cu ochi verzi din vremuri de demult, pe cînd mergeam din Texas în California, străbătînd Oklahoma, cu decapotabila ei roşie cu două uşi remorcată de camionul nostru închiriat de la U-Haul. Aveam amîndoi nouăsprezece ani şi ne duceam să ne încercăm puterile în L.A., ca toţi visătorii din ultimii ani ai secolului al douăzecilea. Ne-au trebuit trei zile ca să ajungem în L.A. Am oprit mai întîi în Sayre, Oklahoma, unde i-am vizitat bunicile: bunica Marge şi bunica Annie. Una era mama celeilalte. Sayre e un oraş mic, e străbătut de Route 66 şi John Ford a filmat acolo cîteva scene din *Fructele mîniei*.

June, fata de care vă zic, a încercat să mă prezinte drept un prieten oarecare şi eu a trebuit să o dovedesc şi să dorm în altă cameră, ca să păstrăm aparenţele. Cred că bunicile se prinseseră, erau nişte bătrînele dulci şi deştepte, făcuseră bani în timpul exploziei afacerilor cu gaz natural şi, practic, deţineau întreg oraşul. „Mîncătoare de bărbaţi“, aşa le zicea June. Locuiau într-o casă gigantică, pe o bucată întinsă de pămînt, şi aveau cai şi cîini. N-am întrebat-o pe June de ce a zis că-s doar un prieten şi nu mă interesau implicaţiile rasiale ale deciziei ei. Nu mă interesa decît să ne-o tragem de cîte ori puteam şi cît mai mult timp posibil, de restul mă durea în cot.

June era aşa o bunăciune, că tipii veneau glonţ la ea oriunde ne-am fi dus şi încercau să o agaţe indiferent dacă eram sau nu şi eu prin preajmă. Ni se întîmpla la mall, la film sau cînd mergeam pur şi simplu pe stradă. O dată aşteptam la semafor în decapotabila ei roşie, iar un tip a ieşit din maşina lui, a dat fuga pînă la noi, i-a aruncat un cocoloş de hîrtie cu numărul lui de telefon, apoi s-a întors la maşină înainte să se facă verde. Nimic din toate astea nu mă deranja, dimpotrivă, mă făcea să mă simt bine. La urma urmei, eu eram ăla care-o călărea zi şi noapte. La naiba, chiar am lăsat-o însărcinată o dată. Mă mai înşela ea din cînd în cînd, dar atunci o înşelam şi eu şi totul mergea strună.

Cînd am văzut-o prima oară, eram amîndoi în clasa a unsprezecea de liceu. Mulţimea s-a despărţit şi uite-o în mijlocul holului, cu prietena ei Frenchy. June era cea mai angelică fiinţă pe care îmi căzuseră vreodată ochii, avea plete lungi, superbe, aurii şi buclate, o piele albă, adorabilă, un zîmbet radios, forme lascive şi o fire hotărîtă. Arăta ca Cybil Sheppard cînd era tînără, dar cu ochi verzi, nu albaştri. Am apucat să vorbesc cu ea numai o dată, după care maică-sa a trimis-o la şcoala militară, pentru că ea şi Frenchy erau cocainomane, şi de atunci n-am mai văzut-o pînă în al doilea an de colegiu. Avea un iubit, dar am reuşit cumva să i-o şutesc.

Deci mergeam spre L.A. şi, după ce i-am vizitat bunicile drăguţe şi relaxate, am mers să-l vedem pe taică-său în Amarillo, la capătul Texasului. Taică-său se îndrăgostise de secretara lui şi o lăsase pe mama mîncătoare de bărbaţi a lui June cînd June avea şase ani, umbla vorba că ar fi putut să fie bogat dacă ar fi închis şi el ochii, numai că el se săturase de femeia aia şi plecase să-şi găsească fericirea, renunţînd la bogăţie. Bătrînul era un tip destul de OK, înalt, stoic şi chipeş, şi mai avea două fiice aproape la fel de drăguţe ca June. N-a crezut povestea cu prietenul, că nu era prost, dar m-a plăcut oricum. Am stat la el acasă o oră sau două, am băut ceai cu gheaţă, după care am plecat, am ieşit din Amarillo, am oprit pe autostrada I-40 şi ne-am futut. Am tras pur şi simplu pe dreapta şi am trecut la treabă. Îi plăcea să mă călărească în maşină. Noaptea, cînd ne-am cazat la un hotel, i-a zis tipei de la recepţie că lua camera numai pentru ea şi că eu eram un prieten din zonă, o ajutam cu bagajele şi urma să rămîn numai o oră. A doua zi i s-a cerut să plătească pentru două persoane.

— I-am zis „Scuze, dar cred că aţi făcut o greşeală“, mi-a povestit June pe autostradă în timp ce părul ei strălucitor, lung şi blond flutura în vînt şi ea mă privea prin lentilele ochelarilor ei de soare *à la* Audrey Hepburn, stînd cu picioarele întinse pe bord şi bînd Dr Pepper printr-un pai. Şi tipa îmi zice „Nu e nici o greşeală, doamnă, v-am auzit toată noaptea şi ştiu că prietenul dumneavoastră n-a plecat!“ a continuat ea, rîzînd veselă ca un copil după ce-a spus o glumă.

Mă făcea fericit şi eu o făceam să cînte ca o păsărică, muream să o aud cum îmi strigă numele cu accentul ăla al ei de Texas/Oklahoma: „Ooo… iubire… Aah… Aali, Aaliii… Aaalliii!“.

Era fata mea de vis, blonda mea cu ochi verzi, şi nu mă mai săturam de ea. În a doua noapte a călătoriei ne-am oprit în Flagstaff, în statul Arizona, unde, deşi era mijlocul lui iulie, aerul era rece şi tăios. Ne-am plimbat pe sub pinii din Ponderosa, ţinîndu-ne de mînă şi privindu-ne cu adoraţie, am făcut dragoste într-un hotel vechi şi drăguţ, de unde se vedea centrul oraşului, şi am plecat a doua zi dimineaţa. La fiecare popas pentru camioane ne aţinteau multe perechi de ochi – de ochi invidioşi.

Am ajuns în L.A. în a treia zi, pe la zece seara, şi ne-am dus la casa pe care o rezervase June pentru închiriere. Era plasată pe Ventura Boulevard, în Studio City, chiar la poalele dealului, şi era o casă cu cinci dormitoare, unde locuiau alţi patru oameni şi toţi lucrau în producţia cinematografică sau

la vreo agenţie. Primele două luni au fost glorioase, fiindcă aveam ceva bani puşi deoparte şi nu trebuia să ne căutăm imediat slujbe, aşa că stăteam acasă şi ne-o trăgeam de cîte cinci-şase ori pe zi.

Ne plimbam cu maşinuţa ei, visam la nopţile pline de stele ale viitorului nostru, iar vîntul ne răvăşea părul. Mergeam la plajă şi zăceam pe nisip fără nici o grijă pe lume. Vizitam sex-shopuri sau mergeam la mall şi ne-o trăgeam în cabinele de probă. Era o nebunatică, îi plăcea să o facă în locuri publice. Am mers chiar şi în Tijuana într-o noapte, deşi nu ştiu cum de am avut tupeul să mă plimb cu ea pe-acolo. Am întîlnit un grup de mexicani tineri şi ne-am cuplat cu ei, iar eu m-am îmbătat atît de rău cu tequila, că abia mai puteam să ţin volanul drept cînd ne-am întors şi, ca să complice lucrurile, June mi-a luat-o în gură aproape tot drumul.

Numai că totul s-a dus de rîpă destul de repede, nici unul dintre noi nu şi-a găsit de lucru multă vreme, aşa că am rămas fără bani. Bunicile ei ne-au mai trimis ceva parale, dar după o vreme s-au dus şi alea, aşa că a trebuit să ne mutăm din casa aceea de vis într-un apartament meschin din Van Nuys, unde June lucra ca secretară a administratorului proprietăţii, un proxenet micuţ şi nemernic. Din cînd în cînd mă strecura în biroul ei din spate şi îmi oferea cîte-o bucurie, mă punea pe scaunul ei, în dosul mesei de lucru, îşi scotea chiloţii, îşi ridica fusta şi mi se urca pe bărbăţia întărită băţ. Eu o trăgeam din spate de părul ei lung şi blond şi o lăsam să-mi muşte dosul palmei, ca să nu ţipe.

În mijlocul complexului ăluia jegos de apartamente era şi o piscină şi o dată am mers acolo la miezul nopţii, iar June s-a dezbrăcat cu totul şi a imitat-o cît a putut ea de bine pe Marilyn Monroe din ultimul ei film, cel cu ghinion, cu Dean Martin. Am sărit după ea, am prins-o pe trepte şi am lăsat-o să-mi muşte iar dosul palmei. Fereastra apartamentului în care stătea administratorul proxenet dădea spre piscină şi cred că nemernicul a tras cu ochiul la spectacol.

Pînă la urmă eu mi-am găsit o slujbă în vînzări şi vedeam tot timpul vedete de cinema. După o vreme June a găsit un agent şi a început să iasă cu producători, regizori şi actori bătrîni. La început mă lua cu ea, dar era clar că tipii ăia voiau să fie singuri cu fata şi ştiam cum stă treaba la Hollywood, aşa că m-am dat deoparte şi am lăsat-o să-i prindă în mrejele ei.

În Dallas, înainte să plecăm, a fost ceva de vis. Cînd privesc acum în urmă, îmi dau seama că a fost una dintre cele mai bune perioade ale vieţii mele. Aveam prieteni buni,

mergeam la colegiu, studiam teatrul, specializarea era una de succes pe plan naţional şi îmi adusese şi nişte burse la cîteva universităţi din ţară. Eram popular şi, dincolo de faptul că eram un actor bunicel, eram distribuit în piese şi pentru că la un spectacol ce rula două săptămîni cel puţin o sută de oameni veneau doar ca să mă vadă pe mine. După fiecare reprezentaţie colţul meu din cabina de machiaj era mereu plin de flori trimise de fani şi prieteni. Pe vremea aia cunoşteam o grămadă de lume. Regizorul m-a luat într-o zi deoparte şi mi-a zis că dacă mai rămîn la ei încă un an, o să pot merge la Julliard. Eram într-o formă fizică perfectă, arătam ca o afurisită de statuie grecească, lucram pentru tata în restaurantul ăla italian meseriaş unde el era coproprietar şi făceam bani frumoşi. Locuiam într-un apartament, împreună cu două dintre cele mai bune fete din trupa noastră de teatru, aveam o maşinuţă fainã şi multe altele.

June era chelneriţă la un club de striptease, scotea între trei şi cinci sute de dolari pe noapte. Odată a venit la mine pe la patru dimineaţa, m-a trezit ţipînd şi m-a tras în fugă pe scări ca să-mi arate ce bacşiş îi lăsase un tip. Era un Porsche 911 decapotabil, cu acte şi tot restul. Bulangiul îi dăduse şi trei sute de dolari, pentru prima amendă.

— Păi, ce naiba, iubire, hai să facem o plimbare, i-am spus eu.

M-am urcat la volan şi am pornit în viteză prin oraş, am gonit pe străzi pînă a răsărit soarele, după care am parcat în spatele unei clădiri de birouri şi ea s-a urcat pe mine, cum îi plăcea să facă. Totuşi a trebuit să dăm maşina înapoi, fiindcă a doua zi i-am lăsat pe nişte prieteni să o conducă şi ăia au găsit în portbagaj o cutie, unde erau o fotografie cu nişte oameni la o petrecere aniversară, o pereche de mănuşi negre, un pistol de calibrul 22 şi o cutie cu gloanţe.

— Pistolul merge bine, am tras un pic cu el pe cîmpul din spate de la Spring Creek, m-a informat unul dintre prieteni.

Una dintre colegele mele de apartament, Sally, avea un amic poliţist şi am rugat-o să vorbească cu el să-l verifice puţin pe individul ăla generos. Poliţaiul ne-a zis că insul avea o fată de vîrsta lui June. I s-a părut că aici era ceva dubios. Căcat, eu deja vorbisem cu tatăl unuia dintre amicii mei cu bani, un doctor, care acceptase să cumpere maşina cu cinşpe mii sub preţul ei, fiindcă era un model mai rar şi era nou-nouţă. Tăticul doctor ne-ar fi plătit cu bani gheaţă, fără alte întrebări, dar lui June i s-a părut prea riscant. Am păstrat totuşi pistolul şi l-am luat cu noi în L.A.

— Ali, nu te gîndeşti ce-a trebuit oare să facă pentru maşina aia? m-a întrebat Sally la un moment dat.

— Nu-mi pasă, Sally, nu-mi pasă ce-a trebuit să facă. Poate să facă ce vrea, înţelegi? am strigat eu la ea.

— Hmm… În locul tău, eu aş avea mare grijă. E o mincinoasă. Nu te muta în L.A. cu ea. Stai aici cu noi. Nu te duce cu ea.

— Mă duc cu ea şi o iubesc. Ştiu cine e şi ce face şi ştii ce? Nu-mi pasă, merită şi e a mea.

Mi-o trăsesem cu Sally de cîteva ori cînd June plecase în vacanţă cu mama ei şi ne ataşaserăm unul de altul. Sally avea o limbă de cinşpe centimetri şi era cea mai nebună fată pe care am futut-o vreodată. Am făcut tot ce-am putut ca s-o satisfac, dar un orgasm sau două nu îi ajungeau şi continua fără mine după ce eu terminam. Afurisita aia de fată mai orgasma de trei sau patru ori în timp ce eu zăceam lîngă ea şi nici nu mă mai băga în seamă. La naiba, o dată m-am ridicat şi m-am dus în camera mea, iar ea nici măcar n-a observat, a continuat să-şi frece pizda magnifică. Sally a murit într-un accident de maşină cînd eram în L.A. şi n-am reuşit să ajung la înmormîntare. Era atît de frumoasă şi de talentată! Dumnezeu s-o odihnească.

În vremurile acelea totul era minunat. Eram adolescenţi, toată lumea era a noastră, dar, nu ştiu de ce, mie nu mi-a fost de ajuns, aşa că am încercat să ajung faimos luînd-o pe o scurtătură în loc să mă tîrăsc agale şi sistematic pe căile consacrate. Cine ştie, poate că vaginul incredibil al lui June m-a făcut s-o apuc pe drumul ăsta aventuros. Pînă la urmă, după ce-am stat şase luni în Los Angeles, June m-a părăsit. Tocmai eram în Dallas, îmi vizitam părinţii, şi în cele două nopţi cît am stat acolo n-a mai dat nici un semn de viaţă. Cînd m-am întors în L.A., am aflat că se mutase cu un actor de aproape treizeci de ani. Au venit şi i-au strîns lucrurile la cîteva zile după ce mă întorsesem. M-am prefăcut relaxat, i-am strîns mîna tipului, le-am zîmbit, i-am spus lui June să mă anunţe dacă are nevoie de ceva, dar imediat ce au închis uşa în urma lor, m-am prăbuşit pe podea şi am bocit îndelung. N-am întrebat-o niciodată de ce a plecat, eram prea mîndru ca să fac aşa ceva.

Los Angeles

M-am împrietenit cu un tip pe nume Jessie, un actor mai bătrîn, fratele unui prieten de-al meu de la teatrul din Dallas. Ne-am petrecut următoarele două săptămîni ieşind împreună şi bînd ca nebunii. Nici măcar nu aveam vîrsta necesară ca să intru într-un bar, dar reuşea el să mă strecoare înăuntru sau, alteori, cumpăra cîte o sticlă de tărie şi ne îmbătam acasă, unde vorbeam despre New York, despre cît de mult îi plăcuse locul cît a stat acolo şi cît de sigur era că într-o zi o să mă mut şi eu în New York.

— Eşti făcut pentru New York! îmi tot spunea Jessie. Fă-ţi un pustiu de bine, băiete, şi mută-ţi curul acolo imediat. Găseşte-ţi o iubită fotomodel, încearcă să faci teatru ca lumea şi uită de căcaturile astea. Ce fel de roluri crezi că o să primeşti aici? Dacă ai cumva noroc, în următorii douăzeci de ani o să joci numai roluri de terorişti. Asta vrei? Du-te la New York, băiete, şi fii actor adevărat! Pe scenă, băiete! Numai pe scenă poţi arăta de ce eşti în stare!

Ne învîrteam prin Hollywood, căutînd scandal, şi îl şi găseam. Jessie cunoştea o grămadă de personaje dubioase, în principal drogaţi şi curve – altfel foarte pitoreşti. Ne îmbătam, ne drogam, după care vagabondam pe Melrose sau Sunset, ca să vedem dacă putem agăţa ceva, şi dacă nu agăţam nimic, mergeam la una din casele iubitelor sale curviştine şi Jessie îşi făcea de cap. Eu aveam inima prea frîntă ca să trec la acţiune, dar uneori nu mai îmi era aşa de frîntă şi mai făceam şi eu cîte ceva.

Ne lăsam duşi de vînt şi nu ştiam niciodată unde o să ajungem într-o noapte sau alta. Dar într-o zi Jessie a prins un rol într-un film ce se turna la New York şi a şters-o.

— Ne vedem în Big Apple[1], băiete! Imediat ce se termină filmul ăsta cretin, o să prind un rol într-o piesă, simt eu asta. Scena, băiete, scena! Deci ţinem legătura.

După vreo lună în care am vagabondat de unul singur, am prins nu ştiu ce virus şi m-am îmbolnăvit atît de rău, că a trebuit să merg la o clinică gratuită şi să aştept o zi ca să mă consulte un doctor, care mi-a zis să mă odihnesc cît de mult pot şi să-mi iau pastilele. În L.A. nu mai aveam ce face, aşa că am luat autobuzul înapoi.

Nu mai ţin minte mare lucru din drumul de întoarcere în Dallas, doar că pe ultimele trei sute de kilometri am trecut printr-o furtună texană legendară, cu tornade care măturau totul în jurul nostru şi un cer luminat de fulgere: flăcările iadului şi apocalipsa.

În Dallas mi-am găsit o slujbă la o bancă şi am început să merg la şcoala de artă. Tata s-a gîndit că aş putea să devin cameraman şi să lucrez la CNN sau altundeva, dar eu ştiam sigur că o să fiu un nou Elia Kazan sau, poate, un nou Bob Rafelson. Am reuşit să trec de primul semestru fără probleme, după care, cînd am împlinit douăzeci şi unu de ani, prietenul meu cel mai bun, Ardeshir, m-a dus la un club al unor prieteni noi de-ai lui, acolo am luat prima dată *ecstasy* cu două vagaboande şi cu asta s-a terminat totul.

Cam tot pe atunci am cunoscut la şcoală o slăbănoagă înaltă şi ţicnită, o sudistă care avea deja un iubit, dar i-a plăcut şi de mine. O chema Monika şi avea un chip prea fermecător ca să poată fi descris: pomeţi înalţi, ochi căprui, ca de miere, buze pline, ce se dezlipeau senzual, şi pielea cea mai incredibil de fină pe care am atins-o vreodată. Era o pictoriţă senzaţională şi avea gusturi excentrice în muzică. Îmi făcea compilaţii muzicale şi îmi dăruia casetele audio în faţa iubitului ei. Stăteam treji toată noaptea în casa mătuşii ei şi făceam tot felul de trăsnăi cînd iubitul ei nu era acolo. Lua pastile ca o nehalită şi a fost prima fată care m-a făcut să mă simt frumos. Cînd nu mi se mai scula pula din cauza drogurilor, mă băga într-o baie fierbinte, îmi ţinea faţa în palme şi îmi spunea că sînt frumos, ceea ce avea un efect magic asupra pulii. După ce terminam, stăteam întinşi unul lîngă altul şi ea îmi vorbea despre Mondrian şi Kandinski.

Cam tot pe vremea aia am început să lucrez la un club de noapte al prietenilor lui Ardashir. Mă ocupam de lumini şi dansam de trei ori pe noapte într-o cuşcă suspendată deasupra ringului, îmbrăcat în extraterestru. Eram destul de faimos acolo şi Monika venea să mă vadă cînd iubitul ei nu era prin preajmă. O impresionau amicii mei de la club, o puteam băga oricînd înăuntru şi ne drogam întotdeauna pe gratis. Eram îndrăgostit orbeşte de ea, dar pe urmă a participat la un concurs, a fost descoperită de un agent şi a semnat un contract de *modelling* în New York. Peste o lună sau două a plecat. Cînd am mai aflat ceva veşti despre ea, era divorţată de soţ, un fotograf mai bătrîn, şi mergea la dezintoxicare.

După ce June m-a părăsit, m-am mai întîlnit cu ea în fiecare an din următorii cinci şi, indiferent cu cine era, găsea o oră sau două şi pentru mine. Ultima dată am văzut-o acum zece ani, chiar înainte să mă mut în New York. Avea o

afacere înfloritoare cu vinuri, voia să ne căsătorim şi să mă mut în Austin, dar eu eram decis să plec la New York şi aveam propriile mele vise. Am mai vorbit cu ea acum cinci ani, cînd am sunat-o dintr-o toană, în timp ce trăgeam cocaină într-un apartament jegos din Queens. Mi-a spus că e măritată şi că taică-său şi una dintre bunici i-au murit, dar că maică-sa trăieşte şi s-a recăsătorit.

1. „Marele Măr“, denumire populară a oraşului New York (n.r.).

Pe drum (din nou)

Acum şi Monika e căsătorită. Toate amintirile astea mi se desfăşoară în craniu în timp ce conduc de-a lungul acestei ţări frumoase, stat după stat, kilometru după kilometru. Am fost în toate locurile astea şi am amintiri legate de fiecare fîşie de pămînt. De cîte ori iau volanul în mîini, mintea îmi zboară în trecut, probabil de la metamfetamină – sau, poate, ceva încearcă să-mi spună nu ştiu ce. Toate femeile din viaţa mea m-au părăsit sau, dacă nu, le-am părăsit eu.

Traversez rapid Nevada şi a doua zi sîntem în California. Aerul se schimbă şi putem respira iarăşi. Soare, dealuri înverzite, munţi, rîuri, pîrîuri, vaci, oi, condori, corbi, vulturi, şoimi. Frisco e o experienţă accelerată, am înghiţit din greşeală o bilă întreagă de metamfetamină în loc de un sfert, cum plănuisem, şi aveam deja una în sistem de pe drum. Am bîzîit prin noaptea luminată electric în verde şi roşu, într-un zbor de drogat, beat turtă de la whiskey-ul şi berea pe care le beam ca un maniac. Concertul merge strună şi publicul ne iubeşte, n-am început rău. Sala în care cîntăm e veche şi superbă, un teatru de vodevil de pe vremuri.

După spectacol intru în vorbă cu vocalista altei trupe de pe afiş, o sirenă foarte înaltă, slăbănoagă şi brunetă. Vorbeşte şoptit, cu insinuări lascive şi pofte nocturne abia ascunse. Are la gît un inel cu însemne cabalistice prins cu un lănţişor. O cheamă Magdalena, e din California şi, cum e pe tocuri, mă depăşeşte cu vreo treizeci de centimetri. Nu-mi pasă de înălţimea ei, aş vrea să mă sui pe ea ca pe un copac, dar intră Kiarash şi privirea Magdalenei îmi dă de înţeles că mai degrabă l-ar lăsa pe el să o scalde în oceanul plăcerii din zori, aşa că le fac repede cunoştinţă, ies şi încep să colind străzile.

De cîte ori am fost în San Francisco? De cîte ori am fost aici, cu visele în genţi, şi mi-am spus „Asta e!“? De patru, de cinci ori? Cred că e a şasea oară cînd am spectacol în bătrînul San Fran, cu ceaţa lui mistică, soarele lui înnebunitor, dealurile înverzite şi acea impresie de destinaţie finală cu care provoacă tot restul lumii.

Ies şi mă plimb pe străzile din jurul sălii de spectacol. Pe o alee întunecată un vagabond care se dovedeşte a fi poet începe o discuţie cu mine, vrea să-mi vîndă poeziile lui.

— Am numai cîteva monede la mine. Ajunge? îl întreb eu.

— Nu, omule, eu le vînd cu trei dolari bucata, îmi răspunde.

— Şi vinzi multe?

— Ei, uneori... de fapt nu prea. Ştii, majoritatea oamenilor nu se prea omoară după poezie.

— Aşa-i. Aş fi vrut să am ceva mai mulţi bani. Aş fi cumpărat una, să văd care-i treaba cu ele. Dar îţi dau o ţigară, dacă vrei.

Ia ţigara şi ne spunem la revedere în noaptea plină de vise. Bat străzile şi mă întreb ce-o să se aleagă de turneul nostru. Trebuie să mergem pe drumul ăsta ca să putem intra pe altul. Cîte drumuri, Doamne? Pe urmă o voce din capul meu îmi spune: *Ai găsit drumul bun acum multă vreme şi de nenumărate ori ai dat iar peste el, dar de fiecare dată ai decis să alegi altul. La capătul ăstuia o să ţi se mai ofere o şansă. Sfîrşitul drumului ăstuia o să te ducă direct la cel pe care l-ai găsit cîndva. O să-l alegi?*

A doua zi cîntăm în L.A. Spectacolul e fantastic, publicul e tot timpul alături de noi. Ţipetele de după fiecare melodie ne sparg urechile. Ne iubesc. După concert sîntem invitaţi la o casă de pe plajă, în Malibu. Nu-mi dau seama dacă fotomodelul superb care se tot fîţîie pe-acolo e gagica proprietarului, dar pregătesc terenul pentru un eventual atac frontal. E frumoasă şi tînără, are strungăreaţă şi e proastă ca noaptea. Gusturile ei în muzică sînt de tot rîsul, nu ştie nimic despre artă, dar încerc să nu am prejudecăţi. Arată ca Muriel Hemingway tînără. Toate testele par promiţătoare, vine după mine să fumeze ori de cîte ori ies, se oferă să-mi arate locul, coboară cu mine pe plajă. Fumăm un joint şi vorbim, vorbim, vorbim. Sînt un fraier, ca toţi bărbaţii, şarjez şi mă străduiesc prea mult, dar trebuie să fac un pas decisiv. Nu e combinată cu proprietarul casei, dar e logodită cu iubitul ei din liceu, din Sierra Nevada, aşa că discuţia noastră se termină brusc. Pare deodată jignită, pleacă şi ochii ei albaştri nu mai strălucesc încîntaţi.

Ora e tîrzie şi toţi ceilalţi par să doarmă. Stau afară şi privesc unduirea apei. Timpul se accelerează în faţa acestui observator relativist şi îl ademeneşte cu farmecele lui de

sirenă. Imensitatea vălurindă mă cheamă, Steaua Nordului pîlpîie şi vînturile din Santa Ana coboară asupra mea.

Aşa se face că am stat acolo, în faţa oceanului întunecat, cu valurile spărgîndu-se, şi am urlat: „Haide, ocean mare şi rău, i-ai vorbit lui Jack Kerouac, acum vorbeşte-mi şi mie!“. *Şi oceanul a început să vorbească şi eu eram numai urechi, îngenuncheasem pe nisipul ud, cu braţele întinse, trăgînd adînc în piept aerul sărat şi fredonînd cîntecele oceanice. Le cînta atît de tare, că urechile începuseră să-mi sîngereze molecule invizibile de plumb, auzeam voci scheunînd şi spuma apei îmi stropea faţa. Eram beat şi drogat de forţele mistice ale mării. Haide, ocean mare şi rău de dorinţe şi veneraţie, zeule, monstrule, nebunie inimaginabilă, cu toate vasele şi marinarii pe care i-ai înghiţit şi care sînt de-acum ai tăi, cu toate secretele umanităţii digerate pe vecie în apele tale vrăjite, haide, cîntă-mi! De-acum sînt al tău. Ia-mă cît restul lumii doarme adînc sus pe deal. Ia-mă în taină cît prietenii mei dorm în paturile lor optimiste. Du-mă dintr-o răsuflare spre poli şi spre ecuator, apoi tîrăşte-mă pe deasupra munţilor ascunşi în apele tale. Povesteşte-mi despre sinele tău vechi, despre Panthalassa, fiindcă vreau să fiu limita ta din Polinezia. Arată-mi xenoliţii tăi, de la Tuamotu pînă în Melanezia, din Fiji pînă în Noua Caledonie şi, în fine, pînă în Terra Australis, pentru că începe o nouă eră a descoperirilor!* Şi deodată mi-am dat seama că sînt scufundat pînă la gît în abisul Pacificului, apoi un val întunecat s-a spart peste mine şi eu m-am rostogolit ca o bucată de lemn, am zgîriat fundul apei şi m-am ridicat iar la suprafaţă.

De-acum treaz, m-am întors înot pe ţărm, unde m-am tîrît pe nisip, m-am întins pe spate, ca să mă uit uluit la stele, şi am aşteptat să vină lumina zilei şi să mă usuce pe dinăuntru şi pe dinafară.

A doua zi am plecat în Houston. Rămas-bun, Californie binecuvîntată, paradis pe pămînt, ţinut al belşugului! Nu ştiu cînd o să mă mai întorc. Dar pînă data viitoare, drag pămînt paradisiac, protejat de sfinţi şi îngeri, o mie de sărutări şi toată dragostea mea! Acum la drum, spre Arizona, prin peisaje deşertice, printre xerofite, mă cheamă fantomele din Sobaipuri, mă cheamă Pima, mă cheamă Colorado, mă cheamă Marele Canion, dar nu putem opri, trebuie să

mergem mai departe. Urmează ţinutul încîntării, Nuevo Mexico, mă cheamă indienii *pueblo*, parcul naţional Mesa Verde, mă cheamă fraţii mei *navajo* şi prietenii mei apaşi şi Sfîntul Francisc din Assisi, iar Coronado[1] caută încă cele şapte oraşe de aur. Într-o zi o să mă întind în nisipurile albe, dar nu azi. Trebuie să mergem mai departe.

Statul cu o stea pe steag mă cheamă, trecătoarea ne aşteaptă, traversăm Munţii Franklin şi la căderea nopţii trecem prin El Paso. Dăm un spectacol în Houston, simt că sînt din ce în ce mai îndepărtat de trupă, gîndurile şi emoţiile noastre nu mai merg de mult în aceeaşi direcţie. Mă schimb repede, mă metamorfozez. Mă aşteaptă următoarea etapă. Renaşterea aşteaptă răbdătoare, dar nu înainte să încheiem ritualurile. Încă n-o să beau mied dintr-o ţeastă de om, încă nu e timpul să îmbrac robele albe, dar în curînd va fi. Sînt mai aproape de mistere, mai aproape de secrete. O simt.

Acum caravana noastră e în New Orleans. Fiecare vizită a mea în acest oraş orfic a intervenit într-un moment de tranziţie. Am fost o curvă şi un sfînt, acum îmi vine greu să merg pe străzi, trebuie să-mi ţin dorinţele carnale în frîu şi nici nu mi-e greu, căci sînt lefter. Nu vreau să merg mai departe, vreau să le spun prietenilor mei un la revedere cald şi să mă întorc în Texas, la familia mea. Îmi trebuie un nou început.

Plecăm spre Hot Springs din Arkansas, cu apele sale termale ţîşnind din adîncul pămîntului şi cristalele sale magice de cuarţ trimiţîndu-ne în suflete energie mistică pură. Aici am o cădere de moment şi mă îndrăgostesc de o cîntăreaţă dintr-un duo feminin care cîntă în aceeaşi seară cu noi. E o vampă sălbatică din Nashville, o tînără *cherokee*, *choctaw* sau *mohawk* cu probleme, genul de femeie complet nepotrivită pentru mine. Îi urmăresc fiecare mişcare din al doilea rînd, iar ea se uită în ochii mei şi îmi susţine privirea. O privesc ţintă şi timp de douăzeci de secunde cîntă numai pentru mine. Cealaltă fată pare şi ea complet fermecată de partenera ei. După ce termin mă duc la ele, le spun „Mişto spectacol“ şi toate alea şi o întreb cum o cheamă.

— Priscilla, îmi spune ea cu un accent sudist apăsat.

Stăm pe podeaua camerei verzi, vorbim multă vreme şi fredonăm piesele lui Waylon Jennings, pe care le pune pe iPhone-ul ei. E surprinsă că un iranian se pricepe la muzica asta. Îi spun că şi eu sînt texan şi iubesc muzica *country*, dar, bineînţeles, pe cea veche.

Apoi colega şi admiratoarea ei lesbiană, care e şi managerul trupei şi s-a dus după bani, vine şi o ia şi se

pornesc spre următorul oraş de pe traseul lor. Împreună, cele două îmi amintesc de Drusila şi Berenice, fiicele rele ale regelui Irod, dar eu nu sînt Pavel şi aceasta nu-i sala de judecată din Cezareea. Am totuşi senzaţia că în curînd o să fiu acuzat de instigare şi pe bună dreptate, pentru că mă pregătesc să semăn seminţele revoltei. Nici măcar nu-i cer telefonul Priscillei înainte să-mi fie luată. Mă gîndesc că dacă e sortit să fie ceva între noi, o să se întîmple oricum, într-o seară fierbinte, corintiană, lîngă un rîu, în beznă, cu greierii cîntînd pe lîngă cort.

— Eşti Vărsător, aşa-i? i-am spus altei fete după ce a plecat Priscilla.

— Da, sînt. Uau! Cum de-ai ştiut?

— Pur şi simplu îmi dau seama. Vrei să-mi povesteşti mai multe despre ce ai făcut la ferma aia bio de care-mi spuneai?

A început să-mi povestească, mi-a zis cum lucrau toţi împreună şi mîncau împreună sub cerul înstelat şi pentru o vreme m-a proiectat în îndepărtatele peisaje şi contururi magice ale minţii mele. Cînd a intrat în vorbă cu mine, stăteam lîngă Kiarash. Amîndoi eram tăcuţi ca nişte călugări.

— Ce faceţi aici? Complotaţi? mi-a spus ea din senin.

Exact asta făceam în acel moment, plănuiam următoarea mea mişcare. Întrebarea ei intuitivă, dovedind o cunoaştere anume, m-a făcut să ghicesc ce zodie era. Nu eram încă în stare să-mi triangulez problemele sub forma unor diagrame, dar eram tot mai pregătit s-o fac. Ca întotdeauna, încă nu ajunsesem să conştientizez întru totul că nu sînt decît temporar pe pămînt. Gîndirea mea nu vibra corect. Nu eram în rezonanţă cu cosmosul.

1. Francisco Vásquez de Coronado (1510-1554), conchistador spaniol, liderul unei expediţii desfăşurate între 1540 şi 1542 din Mexic pînă pe actualul teritoriu al statului american Kansas, în căutarea miticelor şapte oraşe de aur ale amerindienilor (n.r.).

Ultima noapte

E ultima noapte a turneului şi fac încă o încercare stîngace să mă fut, de dragul a nimic, şi nici nu-mi iese nimic, mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. O altă gospodină din Vestul Mijlociu, dar de data asta n-am nici o şansă. După un timp înţeleg clar că nu-i plac vibraţiile emanate de sufletul meu. De ce dau peste gospodine din astea în fiecare turneu? Aici trebuie să fie vreo semnificaţie metafizică, nu? E o prevestire a viitoarei renaşteri? Renaşterea nu e doar un concept pur creştin, evanghelic. Şi druizii, şi eleusinii credeau în ea, la fel ca adoratorii lui Mithra şi mulţi alţii.

De la Chicago pînă la New York, mica noastră caravană e făcută bucăţi. Vine o schimbare şi, cît ai clipi, ne trezim în Brooklyn. Scena e pregătită pentru o revoltă. E OK, pentru că toate trebuie să treacă şi rostul vieţii e să înveţi.

Sfîrşitul

— Hai să ieşim în noaptea asta. Doar noi doi. Ştiu un loc perfect. O să găsim sigur ceva, îmi spune Kiarash dimineaţa, înainte să plec la muncă.

El iese aproape în fiecare seară, iar eu stau acasă, beau şi scriu. Se gîndeşte că o seară în oraş o să-mi facă bine. Nu mai sînt în trupă. Pur şi simplu n-a mers.

— Hai, o să fie băutură gratis.

— Urăsc băutura gratis.

— Hai să ieşim şi să găsim nişte fete. Noi doi facem o echipă excelentă, mai ţii minte? Hai să ieşim iar. Haide! Dari e la intrare la Cameo, Siamak e barman la Ding Dong, iar Matt e DJ la Electric Room. O să intrăm fără să plătim şi-o să primim şi nişte băuturi. Nu te-ai săturat să stai acasă?

— Mă mai gîndesc, îi spun.

— OK, în regulă. Ne vedem mai tîrziu.

Stau în bucătărie, îmi aprind o ţigară şi mă gîndesc dacă să ies în jungla nopţii cu el. Noaptea newyorkeză de plasmă şi germeni, noaptea ovariană plină de strigăte sălbatice şi aluzii sulfuroase, noaptea incandescent de falică, o noapte după alta, o noapte lungă, noaptea nopţilor. Eu cu ţitera mea şi Kiarash cu lira lui, alunecînd pe străzile uleioase, cu ochii sclipindu-ne în lustrul din miez de noapte, cu pipotele plesnindu-ne, cu glandele pineale încărcate de pretenţii, şterge-ţi pantofii vechi de velur şi ieşi în ritmul străzii, jos, jos, jos, în subsoluri. Jos, pe străzile vii şi decadente, ca să vezi ce s-ar putea să fi pierdut. Ameţeală de la mişcarea circulară, amestecată cu exces de vitalitate, exces de dorinţă sexuală, verificarea masculinităţii. Mergi în ritm şi nu te-abate, alătură-te rasei, regula casei! Fiindcă e-un test, test fără rest, mă arunc nebun, căci sînt cel mai bun!

Nu te mai frămînta pînă vine vremea să ieşi din joc, iar în seara asta nu se iese din joc, nici mîine, nu în oraşul ăsta, niciodată, nicicînd. Aici nu e ca-n restul Americii, amice. Te bagi sau pleci. Iadul e exact acolo unde ai crezut că e: chiar aici! Să vedem cît de bine zîmbeşti, în oraşul ăsta numărăm dinţi. Ridică-ţi fusta, să vedem cît de umedă eşti. Dă-ţi drumul pe gîtlejul meu, sînt un mic ticălos, nu ştiai asta? Ţine-te bine de fata ta dacă nu vrei să ţi-o ia alt ciumete. Toţi sînt fraieri. Crezi că mai poţi să te îmbraci în negru? Lume,

lume, curul meu scoate glume, du-te şi stai pe-un băţ, să vezi ce răsfăţ. Stai pe el un pic, om de nimic! Urcă în sfere de putere sau afundă-te într-un canal cu cel mai bun costum al tău de bal. Cască gura şi zi, hei, dă-mi toţi banii pe care-i ai, altfel ţi-i iau eu, cum vrei?

Tot merg pe rampa nesfîrşită şi nu mai am nici un avînt şi nici un chef s-o fac, prea multe arme lucesc în noapte, mirosul fricii emană din viscerele mele enigmatice, din urechi îmi ies fuioare de fum negru ce coboară spre pavajul ce se deschide. Lumina albastră şi rece a zilei o să vină să-mi mărture oasele îngheţate, apoi vîntul o să-mi arunce praf în ochii înflăcăraţi. Focul o să se preschimbe în cenuşă şi cenuşa o să îmi intre în ochi, o să mă orbească, vezi? Şi nimic nu face cît un deal cu fasole în Juarez. O să fiu blonzit de o brunetă şi o să dau din fund pentru o gloată de hiene nesătule, îmbrăcate în costume de afaceri la două rînduri, o să-mi frec buricul înfierbîntat de umflăturile lor, o să fiu nevoit să le drăgălesc sulele în semn de mulţumire, branhiile mele curveşti o să sugă, o să respire metafore şi o să înghită matadori.

Presiunea din barometre creşte în golfuleţele de pe coastă, Kill van Kull explodează şi împroaşcă lavă şi secretă eter cosmic din crevase. Strîng bine torţa şi o ridic sus de tot, să luminez golful pentru vasele fantomă. Aprind un chibrit sub artificiile de 4 Iulie, ca să declanşez agonia sincronizată a zorilor, în timp ce căţeii motorizaţi care se cacă pe străzi şi se pişă pe zgîrie-nori se opresc o clipă şi-şi dau seama că nu-i nimeni care să cureţe locul. Toate vapoarele şi şalupele din golf îşi sună sirenele la unison, discordant şi fără nici un motiv. Nu-i afacere ca divertismentul şi nici futai ca futaiul regal. Devorează-mă cu tot cu cartilagii. Pari flămînd şi rău, dar eu sînt un bun samaritean şi un băiat de gaşcă. Vopseşte-mă într-un roz criminal şi defilează cu mine pe strada celui de-al cincilea cerc al infernului, în seara asta mă simt obraznic! Cîntă pe mine ca pe o harpă a apocalipsei, ca să mă audă toţi, deflorează-mi jumătatea feminină şi detonează-mi-o pe cea masculină. Fă-mă una cu praful interplanetar şi alungă-mi blestemul.

Acum apusul tremură şi se apropie timid. Mizeria o să fie spălată de pe străzi în ziua destinată curăţeniei, nici un minut mai devreme. Pînă atunci jegul o să bălţească în soare. Păsările o să plonjeze din norii de smog după firimituri de căcat şi şobolanii o să sară spre cerul indigo, pentru că şi ei visează să zboare, la fel ca noi toţi. Repede, pînă nu se termină reducerile! Mafioţii masticabili mutanţi ai ţinutului monstromaniei stau smirnă dinaintea noilor ţari ai industriei,

în vreme ce sobolii ţării superstiţiilor prezic un viitor luminos. Catîrii Oraşului Hranei cîntă imnurile pierdute ale Atlantidei, iar adulterinele caste ale sfîntului Hollywood ies în fustiţe scurte să prindă ceva, desigur, după ce au oferit şi ele ceva.

New York City, Oraşul Burlacilor, Oraşul Fututului, Oraşul Suptului, ce Dumnezeu, cum poate fi cineva singur aici? E un joc de-a scaunele muzicale, unde pe ultimul scaun e prins un calup de dinamită, astfel încît cine cîştigă pierde. De fapt e o onestă lume nouă, unde celor curajoşi li se vor înmîna propriile cururi, iar celorlalţi, tot aşa. Cred că o să mă alătur maselor de pule şi pizde ce defilează, înaintează şi se retrag, de ce nu? O să mă amestec în mulţime, ca să văd unde mă duce gloata. O să mărşăluim pînă în mijlocul mlaştinilor şi o să ne înecăm pe rînd în apă mică, pînă cînd nu mai rămîne nici unul, după care o să ne întoarcem acasă. Dacă mă gîndesc mai bine, în noaptea asta prefer să rămîn aici şi să-mi reorganizez creierul.

Apoi o voce din capul meu spune: de ce nu expulzezi din minte toate acele gînduri alcoolice şi drogate, după care să ieşi în ritmul autentic al străzii? Ritmul care te învaţă să iei binele împreună cu răul, să vezi lucrurile aşa cum sînt. Nu poţi fi curat cu un suflet necurat. Nu contează pe ce străzi mergi, din Alexandria, din Damasc, din Roma, din San Francisco, trebuie să te repari cumva.

Allison umblă în costum de baie şi cu un tricou scurt şi lălîu prin casa unde stă împreună cu doi bărbaţi şi o femeie, dar nu pot să-i spun nimic, pentru că de-acum nu mai e a mea.

— Eşti atît de uşor de citit, zice ea şi continuă: A fost o chestie compensatorie, de recuperare. Şi el a fost drăguţ cu mine.

— Mă bucur măcar că a fost drăguţ şi nu ticălos, îi răspund.

A fost atinsă şi iubită de un altul şi asta îmi provoacă greaţă, dar ce pot să fac? Cînd se dezbracă, trebuie să mă uit în altă parte, deşi tot reuşesc să trag un pic cu ochiul. Totul e aiurea, dar e exact aşa cum trebuie să fie. Lucrurile s-au aranjat suprarealist.

Autobuzul m-a lăsat la o benzinărie, eu mi-am dus valiza în baie, m-am spălat pe faţă şi pe dinţi. Ea a venit cu

maşina ei nouă, a coborît cu lacrimi în ochi şi ne-am ţinut strîns în braţe cam un minut.

— Urcă, mi-a spus şi am plecat în tăcere.

Apoi a fost hotelul, fără sex, ea era la ciclu, doar ne-am frecat unul de altul. Ne-am jucat pe plajă şi am cules scoici. Stau într-o staţie de autobuz Greyhound, aştept să mă întorc în New York. La televizor protestatarii din Turcia se adună tot mai mulţi în piaţă şi o femeie vrea să înoate o sută cincizeci de kilometri pe coasta Atlanticului fără cuşcă de protecţie împotriva rechinilor. După ce şi-a luat rămas-bun de la mine în staţia de autobuz, Alison era cu ochii în lacrimi. Nu m-am întors să mă uit după ea şi am încercat să nu plîng. Nu vrei să fii un bărbat care plînge în staţia de autobuz, ai şanse să te mănînce de viu careva, cum a fost tipul ăla care s-a apropiat de mine, mi-a ochit valiza şi mi-a zis „Asta-i pleaşca mea“. I-am aruncat privirea mea tipică de newyorkez şi am mers mai departe. Incendii dezlănţuite în Colorado, fumul se ridică în spaţiu, nici eu şi nici Allison n-avem ce face în privinţa asta. Acum ies din Jacksonville şi rog oraşul să aibă grijă de iubita mea, merg spre Savannah şi apoi spre Fayetteville. Rămas-bun, palmierilor.

— Cred că vezi şi tu cît de sănătoasă arată acum. Drumul pe care o apucase n-o ducea decît la distrugere, mi-a spus mama ei, îmbrăcată într-o rochie de vară lungă şi vaporoasă, în timp ce Allison îşi ţinea nepoţica în braţe, o rotea şi o făcea să rîdă.

În unele nopţi Allison tuna spre mine: „În locul tău, eu m-aş retrage, pentru că nu mai înghit căcaturi din astea nici de la tine şi nici de la altcineva!“. Am mers cu maşina la Saint Augustine şi aici am găsit un loc uimitor, unde se serveau fructe de mare.

— Drăguţo, aici e sudul, punem şuncă în orice, a informat-o pe Allison chelneriţa bătrînă şi jovială.

— A, ştiu, voiam doar să mă asigur, i-a spus zîmbind Allison.

Aşa că am comandat sfeclă murată în loc de mazăre ca garnitură la peşte. În locul unde am luat micul dejun înainte să plec era un afiş pe care scria „O zi la plajă face cît o lună în oraş“ şi Allison a zis: „Păi, clar că da“. Autobuzul trece pe lîngă parcul naţional de pe insula de coastă Cumberland şi nu ştii că trebuie să aprinzi farurile cînd plouă? Îi mulţumim bătrînului Eisenhower că a creat acest sistem de autostrăzi interstatale în timp ce trecem pe deasupra Rîului Răsucit, care e al naibii de răsucit, arată ca Mississippi văzut din avion. Lui Allison îi plac la nebunie alunele fierte, le mînca în timp ce stătea întinsă pe pat.

— Trebuie să-mi refac viaţa, mi-a spus ea şi ochii albaştri i-au strălucit. O să vii să ne mai vedem din cînd în cînd? şi ochii albaştri i s-au umezit puţin.

Cathead Creek e chiar în faţa noastră, peste tot zboară berze şi bîtlani. Cine sînt oamenii ăştia din autobuz? Sînt muncitorii care-i fac staţiei de autobuz din Savannah un lifting facial pentru viitorul luminos, pasagerii mănîncă chipsuri şi dulciuri de la tonomate. Trecem peste un pod, oraşul devine tot mai industrial, silozuri de cereale, portul din Savannah, cu macaralele gigantice, în stînga, ţinutul mlaştinilor în faţă. Toată casa mirosea a cîine murdar, cîinele colegei ei de apartament, camera lui Allison mirosea a tămîie şi parfumuri. Îşi zugrăvise recent pereţii, îşi atîrnase pe ei reproducerea după Van Gogh şi alte cîteva tablouri frumoase. O lampă de epocă, parcă dintr-un salon de opiu franţuzesc, lumina senzual încăperea micuţă.

Mortificări tremurătoare circulă melodioase, se inserează benign, înseninîndu-mi latura senină, ducîndu-mă pe ţărmurile depărtării cu o răbdare nesmintită, copleşindu-mi adîncul inimii ce-mi acoperă sufletul înecat, în vreme ce eu, în autobuz, mă trezesc dintr-un alt vis nebunesc. În spatele meu doi bărbaţi de vîrstă mijlocie vorbesc despre afacerile lor cu acoperişuri, iar în stînga sforăie un pasager singuratic. Autobuzul goneşte pe autostradă, soarele coboară spre apus şi decorul e iarăşi maiestuos şi înfricoşător. Sînt un evacuat ce etalează o aură de un gri oţelit. Analizez aceleaşi vechi abstracţiuni care mă bîntuie, camuflate în credinţe absolute.

Pe un panou publicitar scrie „Artificii de vînzare“, pe altul „Arme automate“ şi „Piersici de Georgia“. Lîngă terenul de fotbal american al unui liceu e o seră veche. Un bătrîn şi o bătrînă fac autostopul pe marginea drumului. Am trecut cu Allison pe lîngă un magazin de antichităţi de vizavi de restaurantul cu fructe de mare şi ne-am lăsat prinşi încă o dată de reveria aurită a unui viitor împreună. Mai tîrziu am căzut într-un somn delicios, efervescent, unul lîngă altul în noaptea umedă a Floridei, şi am intrat unul în visul celuilalt în timp ce lumea continua să se învîrtă. Nu mai era a mea. Trăisem viziuni magice, arzătoare, la poalele dealurilor ce duceau spre podişurile din Caraibe. Allison, femeie a mărilor, călătoare prin insule, suflet vindecător, salvatoare a copiilor pierduţi, dragostea mea, unica mea dragoste! Acum te las şi văd că tu m-ai lăsat deja. Dă-mi voie să-ţi spun una dintre afirmaţiile aforistice ale lui Pitagora: „Dacă te-ai îndepărtat de casă, nu te întoarce, pentru că Furiile îţi vor fi însoţitori“. Aşa că nu te întoarce, dulce doamnă, ca să nu te transformi

într-un stîlp de sare, şi nici eu n-o să mă întorc. Tot înainte, mereu înainte, şi fie să-ţi găseşti fericirea!

— Ştii, acum încep să înţeleg ceva ce ştiam că ştii de mai multă vreme, că totul trebuia să se întîmple aşa, toată nebunia asta, supradoza de tehnologie, războaiele, toţi morţii ăia şi prăbuşirile pieţei, absolut totul, toate greşelile şi altele încă. Singurul lucru pe care îl putem face e să mergem pe val şi să învăţăm din ele, ca indivizi şi ca întreg.

Nu eram sută la sută convins, dar vorbeam ca şi cum aş fi fost, îi vorbeam lui Manuchehr şi stăteam acolo îmbrăcat în blugii mei negri, încă nespălaţi după drumul cu autobuzul şi călătoria în Florida, cu tricoul alb purtat ultima dată de Allison, mirosind a parfumul dulce al lui Allison, cu o vestă de blugi albastră din anii cincizeci, nepurtată şi cumpărată de la magazinul unui prieten de-al ei de pe malul rîului St. John, cu un colier din mărgele *shawnee* la gît, cu cizme cafenii în picioare, o ţigară în gură şi nebărbierit. Restul puştilor erau la o petrecere.

— Înţeleg ce spui, a început Manuchehr în felul său şoptit, respectuos, stînd cu picioarele încrucişate în lotus şi fumînd o ţigară rulată. Am învăţat asta în Iran. De cîte ori încercam să scăpăm, nu reuşeam, ceva nu ne ieşea ori nu mergea bine. Abia cînd am renunţat şi ne-am lăsat duşi de val…

Tipii ăştia s-au descurcat de fapt destul de bine. Poveştile călătoriilor lor prin Iran, India şi Turcia sînt incredibile şi nu se mai termină. Acum sînt în America şi continuă să se lase duşi de val.

Voiam să-i spun că mai sînt şi alţii de soiul meu, mai sînt şi alţi oameni ca mine, care îşi pun întrebări, şi că ştiu că, la un anumit nivel, toate problemele şi nemulţumirile mele se reduc la dependenţe şi la probleme financiare sau pentru că nu sar şi nu ţopăi după ritmul de azi al lumii, apoi mai e şi imigraţia, mai e şi războiul, dar pînă la urmă, la naiba, ard şi tînjesc şi eu ca toată lumea. S-a terminat? Am mers mai departe sau „noi“ am fost întotdeauna mai departe? Trebuie să fiu ceea ce sînt. Ştiu că am mai fost aici şi înainte, că am scris pe papirusuri, pe piei de viţel, pe ceară şi pe pergament. Pe lemn, pe teracotă şi pe tăbliţe de piatră. Ştiu că am răscolit bibliotecile pierdute ale Bagdadului şi Alexandriei, ştiu că le-am pus întrebări unor oameni pricepuţi, ce colindau prin

porturile pierdute ale timpului, că am studiat o sută de vieţi sub îndrumarea marilor maeştri, şi atunci de ce nu-mi amintesc nici un cuvînt din toate? Sînt un om modern, un om stupid, somnoros şi obosit, care trebuie să-şi găsească slujbe fără sens în oraşe fără sens. Hei, potoleşte-te, gagiule! N-are sens să-ţi plăteşti chiria? Poate că da, dar fă bine şi plăteşte-ţi-o dacă nu vrei să fii dat afară, pe străzile meschine şi murdare ale umanităţii, unde nimănui nu-i pasă de tine, în frigul şi bezna iadului, unde nu contează dacă trăieşti sau mori. Ia-ţi orice slujbă, oricît ar fi de lipsită de sens, şi mulţumeşte-i Luceafărului-de-Dimineaţă. Cerşeşte-o, idiotule! Bogaţii sînt trimişi în spaţiul cosmic, în creiere se implantează cipuri, se fac membre artificiale şi tu, uite, vorbeşti o grămadă de prostii despre nori de praf antici. Ridică-te şi păşeşte în ritmul străzii înainte ca ei să apese pe un buton şi să-ţi facă ţăndări curul ăla jalnic, înainte să decidă că eşti depăşit.

Uită-te în sufletul tău amorf şi încearcă să aranjezi sclipitoarele raze ale crepusculului în benzi paralele. Ia norii văluriţi ai gîndurilor tale albe şi delicate ca filamentele şi speră la singularitatea pură. Ia natura ta efemeră şi transform-o în ceva controlabil. Descoperă-ţi meridianul zero al minţii. Îţi aminteşti cum mergeai în maşini şi autobuze, cu faţa lipită de geam, cum te holbai la lumina zodiacală, te întrebai dacă Neptun era oare acolo sus şi îţi construiai teoriile alea despre timpul dinamic al Pămîntului? Îţi aminteşti cum îţi clocoteau gîndurile în minte, cum se înălţau şi înconjurau o vreme coroana galactică? Îţi aminteşti cum ai rugat-o pe Venus să vină mai aproape şi să ţi se dezvăluie? Nebuloasa Laguna, aşa te chema. Hidra, Corbul, Antlia, Alpha Virginis şi toate constelaţiile de apă îţi spuneau că timpul liniar e divizibil. Eşti al pămîntului şi divinitatea sălăşluieşte în tine, aşa cum sălăşluieşte în toată lumea. Aşa că nu-ţi fie frică, iartă-te şi rămîi nebun. Lumina nu e la capătul tunelului, e pretutindeni şi te aşteaptă.

Postfaţă

August 2012

N-o să uit niciodată prima mea impresie legată de Ali.

Soţia mea, Manuela, şi cu mine organizam în centrul Manhattanului – cu ajutorul unor prieteni din New York – o expoziţie intitulată *Made in Iran*. Expozanţii erau fraţii iranieni Icy&Sot, doi artişti stradali care tocmai se mutaseră în New York din Tabriz, oraşul lor din Iran. New Yorkul era oraşul visurilor lor, unde urmau să-şi reîntîlnească prietenii: muzicieni, artişti şi skateri care îşi părăsiseră deja ţara, înţelegînd că imposibilitatea întoarcerii în Iran era preţul pe care trebuiau să-l plătească pentru libertatea de a se exprima – în artă.

Manuela şi cu mine lucram deja cu cei doi fraţi de ani buni, de cînd le puseserăm în scenă primul spectacol personal în afara Iranului, la Amsterdam, în 2011. Ali se pregătea pentru un concert în camera din spatele galeriei de artă: el avea să cînte primul, după care urma un număr scurt al celor de la Yellow Dogs.

Era îmbrăcat în negru, îşi acorda chitara acustică şi părea destul de pornit şi de nerăbdător. Cînd a început să cînte, m-am uitat la managerul tuturor „puştilor“ de acolo (modul drăgăstos al lui Ali de a-şi numi prietenii care apar în roman, lucru pe care atunci nu-l ştiam), pe care-l chema tot Ali: Ali Salehezadeh. El mi-a şoptit: „Mare cîntăreţ. Nu e un tip prea comod“.

Nu mai e nevoie să spun că mi-a plăcut de el instantaneu. A cîntat două piese foarte puternice şi sentimentale, care mi-au plăcut şi ele.

De obicei nu mă prea omor după poeţii-cîntăreţi. Prefer sunetul neîntrerupt, zidurile de sunet. Poeţii-cîntăreţi... hai să fim serioşi! Ce-a mai apărut nou de la bătrînul Bob încoace?

Ali.

El era pe bune.

I-am făcut un compliment după cîntare, cînd fuma în grădina din spate cu cei de la Yellow Dogs şi cu Icy&Sot.

În acea seară, ceva mai tîrziu, cînd am ajuns la hotel, l-am căutat pe Google şi am dat peste un spectacol superb de-al lui de pe YouTube, vechi de cîţiva ani, care rezona cu acea senzaţie puternică, intensă, năucitoare, pe care o avusesem în galeria de artă. Ali cu chitara lui, semănînd un pic cu Prince şi bătînd cu piciorul în podea pentru a-şi acompania muzica.

Mda, mi-am zis, tipul ăsta e bun.

Septembrie 2012

Peste două săptămîni m-am căsătorit – pentru a treia şi ultima oară – cu Manuela şi la puţin timp după aceea am primit un e-mail de la Ali.

> Dragă Oscar,
>
> Sper că e-mailul acesta te găseşte bine. Ne-am cunoscut la vernisajul lui Icy&Sot de la New York, unde am cîntat puţin în deschidere.
>
> Am tot lucrat la un roman care acum e gata şi, după ce am vorbit cu Icy&Sot să-mi facă – poate – designul copertei, ei mi-au vorbit despre editura ta. M-am uitat pe *site*-ul vostru şi am fost impresionat pe loc de lista de autori. Hunter S. Thompson e unul dintre eroii mei din toate timpurile şi cînd i-am văzut portretul undeva într-un colţ de sus, am simţit un fior de entuziasm străbătîndu-mi corpul năpădit de mahmureală.
>
> Pînă acum nu mi-am încercat norocul cu nici un editor sau agent din State, dar la un moment dat voi aborda, bineînţeles, aceste trasee tradiţionale. Eu mă gîndeam să public romanul pe banii mei, orice s-ar întîmpla. Romanul se intitulează *American Immigrant* şi este despre cineva ca mine: un imigrant, un copil al războiului, un cîntăreţ de rock, un artist care încearcă să trăiască într-o lume modernă ce i se pare enervantă/palpitantă. Există şi o latură de insurgenţă politică în scrisul meu şi, de asemenea, o groază de sex, droguri şi rock'n-róll. Există şi personaje asemănătoare cu Yellow Dogs. Am locuit doi ani împreună cu ei şi trebuia să ne distrăm

cumva. Cred că acesta poate fi marele roman iraniano-american – sau cel puţin aşa îl voi numi pînă cînd cineva îmi va dovedi că greşesc.

Mă întreb dacă aş putea să-ţi trimit manuscrisul sau porţiuni din el, să-mi spui ce impresie îţi face.

Îmi dau seama că, probabil, îţi cer prea mult, dar, dat fiind că acesta este primul meu contact cu lumea editorială, cred că pot să fiu un pic nechibzuit şi să justific comportamentul meu prin lipsa de experienţă.

Abia aştept răspunsul tău şi îţi mulţumesc pentru timpul acordat.

Toate cele bune,

Ali Eskandarian

După două săptămîni manuscrisul a aterizat pe biroul meu. Cînd am citit primele două cuvinte de pe topul de hîrtie – *American Immigrant* –, m-am gîndit: „Dumnezeule, sper tare mult că romanul e mai bun decît titlul!“.

Am aşteptat ceva timp pînă să mă apuc să-l citesc şi nu mi-a venit să cred cît de bun era: proaspăt, amuzant, sălbatic, necenzurat, elocvent, crud, nefinisat. Tipul ăsta chiar era pe bune. Cum dracu’ reuşise treaba asta de unul singur, fără nici un fel de sfaturi sau îndrumări editoriale?

I-am scris: „Păpuşă, îl public, orice-ar fi“. De asemenea, l-am rugat să-mi spună mai multe despre el.

Eu şi familia mea ne-am mutat din Iran în ’89 şi am plecat în Germania, apoi în ’92 ne-am mutat în S.U.A. (Dallas, Texas). La colegiu am studiat dramaturgia, apoi producţia de film, am lucrat pînă de curînd în cinematografie pentru a-mi plăti facturile şi am cîntat. Eu m-am mutat la New York în 2003, am cîntat solo şi în cele din urmă am semnat un contract cu casa de discuri Wildflower Records, deţinută de artista de muzică folk Judy Collins. În perioada aceea, pînă în 2009, am fost destul de ocupat cu numeroase spectacole şi turnee, am participat la toate festivalurile şi am cîntat în deschidere, printre alţii, pentru Peter Murphy de la Bauhaus (turneul din America de Nord) şi Judy Collins (un mic turneu în Marea Britanie). În 2008, în timpul alegerilor din Iran, am făcut parte din Freedom Glory Project (proiect colectiv al artiştilor iranieni împotriva regimului). În cele din urmă am scăpat de contractul cu casa de discuri. Din 2010 sînt implicat în proiectele celor de la Yellow Dogs, ca prieten, dar şi colaborator în plan muzical şi la spectacole. Am realizat şi un scurtmetraj, dar am făcut şi muncă de documentare. Manuscrisul pe care ţi l-am trimis este prima mea carte, dar scriu – sau încerc să scriu – de mulţi ani şi sper să scriu cît de mult voi putea.

„Avem o singură problemă“, i-am scris eu lui Ali. „Eu sînt un editor olandez. O să am nevoie de un redactor englez/american pentru a pune cartea la punct, după care o putem publica – şi cu rezultate maxime. A, şi încă un lucru. Hai să-i schimbăm titlul în *Anii de aur*.“

Ali mi-a răspuns: „Îmi place la nebunie titlul tău, mai ales că aduce cu el toată chestia gen Bowie/rock’n-róll, ceea ce-i super. Şi dă şi bine pe pagină“.

Nu-mi place să tărăgănez lucrurile. I-am construit lui Ali o pagină de Facebook, un cont de Twitter şi o pagină pe Medium.com, site pe care îl folosim la Lebowski pentru a publica povestiri, poeme şi tot soiul de texte care să atragă atenţia, apoi am pornit la treabă.

Octombrie 2012

Am început să publicăm romanul, în foileton, pe Medium.com în octombrie, pentru că m-am gîndit că ar fi o metodă excelentă de a atrage atenţia asupra cărţii – atenţia editorilor străini, a fanilor – şi de a o plasa apoi şi pe Facebook şi Twitter.

Noi doi ne mai trimiteam din cînd în cînd e-mailuri. O rugasem pe Vicki Satlow, o agentă literară din Milano, să-l reprezinte şi ne făcuserăm planuri ca să-l aducem să participe la tîrgurile de carte de la Londra sau Frankfurt, unde l-am fi putut prezenta prietenilor noştri din lumea editorială. Eram siguri că toată lumea va fi impresionată atît de el, cît şi de romanul lui.

Între timp am continuat să publicăm extrase din roman, iar Ali îmi scria că se gîndeşte să se mute pentru cîteva luni în Germania, pentru a fi mai aproape. Ne-ar fi fost mult mai uşor aşa, fiindcă îl puteam prezenta oamenilor potriviţi.

A trecut un an…

Noiembrie 2013

Pe data de 10 noiembrie 2013 i-am scris lui Ali, spunîndu-i că tocmai pusesem pe *site* încă un fragment din roman. Seara, cu cîteva ore înainte să survină nenorocirea, mi-a răspuns şi mi-a spus că îi place la nebunie imaginea cu care ilustrasem fragmentul.

A doua zi Manuela şi cu mine am primit un telefon din Los Angeles, de la Kimberley, una dintre prietenele care ne ajutaseră enorm atunci cînd organizaserăm expoziţia cu Icy&Sot. Ali Akbar Rafie, care fusese membru într-o altă formaţie din New York, Free Keys, şi fusese dat afară din ea cu cîteva luni în urmă, se dusese la casa unde trăiau toţi „puştii“, avînd în minte un singur lucru: distrugere.

L-a împuşcat şi l-a omorît pe Ali Eskandarian. I-a împuşcat şi i-a omorît pe Arash şi Soroush „Looloosh“ Farazmand, cei doi fraţi care cîntau în Yellow Dogs. L-a împuşcat şi l-a rănit pe Sot (Icy a scăpat nevătămat), după care s-a sinucis.

Noiembrie 2015

Cartea pe care o ţii în mînă, dragă cititorule, a văzut lumina tiparului datorită unor oameni extraordinari. Printre ei se numără, în primul rînd, părinţii lui Ali, Mahmood şi Nadia, fratele lui, Sam, şi sora sa, Baharak. Le sînt foarte recunoscător că mi-au încredinţat un manuscris orfan, care avea nevoie de un cămin.

Iar Vicki Satlow şi cu mine i-am găsit cămine. Lee Brackstone, director editorial la Faber Social din Marea Britanie, s-a îndrăgostit de roman, la fel ca şi noi. Noi privim această aventură editorială ca pe un *ménage à trois*. Lee a avut un rol decisiv în demersul de publicare a acestui „copilaş“: nu doar că a făcut o muncă editorială uimitoare, dar a şi promovat cartea în toate cercurile sale de prieteni – deloc puţini – din lumea literară.

Un cuvînt de mulţumire şi pentru Ali, Icy, Sot, Obash şi Koory. Cu toţii formăm o familie.

Anii de aur va fi publicat în Marea Britanie, Statele Unite, Spania, Portugalia, România, Germania, Olanda şi Belgia. Sperăm să li se alăture multe alte ţări.

Hai să numim în continuare *Anii de aur* al lui Ali „marele roman iraniano-american“, pînă cînd cineva ne va dovedi că greşim.

Oscar van Gelderen, editor Lebowski Publishers

(traducere de Bogdan-Alexandru Stănescu)

Table of Contents

Nota editorului britanic
Brooklyn
Manhattan
Brooklyn
Turneul
Dallas
New York
Teheran
San Francisco
Brooklyn
Shiraz
Toronto
Brooklyn
Dallas
New York
Europa
New York
Pe drum
Los Angeles
Pe drum (din nou)
Ultima noapte
Sfîrșitul
Postfață

Table of Contents

Nota editorului britanic
Brooklyn
Manhattan
Brooklyn
Turneul
Dallas
New York
Teheran
San Francisco
Brooklyn
Shiraz
Toronto
Brooklyn
Dallas
New York
Europa
New York
Pe drum
Los Angeles
Pe drum (din nou)
Ultima noapte
Sfîrșitul
Postfață

Table of Contents

Nota editorului britanic	4
Brooklyn	6
Manhattan	10
Brooklyn	16
Turneul	44
Dallas	48
New York	64
Teheran	67
San Francisco	70
Brooklyn	72
Shiraz	78
Toronto	82
Brooklyn	91
Dallas	99
New York	102
Europa	109
New York	114
Pe drum	121
Los Angeles	128
Pe drum (din nou)	131
Ultima noapte	136
Sfîrşitul	137
Postfaţă	144